

MĚSTO BOHŮ

Ivan Dérer

MĚSTO BOHŮ

Ivan Dérer

MĚSTO BOHŮ

Ivan Dérer

Město bohů je druhou knihou Ivana Dérera.

Sugestivním stylem vypráví o životě českého manažera v „městu bohů“ - Rio de Janeiru. Hrdina knihy, autorovo alterego, v noci bloudí ulicemi, hospodami a plážemi tohoto nádherného města, přes den pak úspěšně předstírá zapojení do pracovního procesu. V knize kromě hrdiny vystupují i postavy brazilských barových povalečů a krásků, ale i zákeřný trpaslík, velryba se sebevražednými sklony, muž se šípem v zádech, brazilský policista i profesor, nápadně podobný českému prezidentovi. V místních bordelech se na zamlžených zrcadlech objevují stopy dětských nohou a v místním moři vždycky nakonec přijde ta správná vlna (možná). Město bohů je drsným románem, u kterého se ale budete královsky bavit. Je současně netradičním cestopisem i autentickým vhledem do života generace, která vstupuje do svých krizí středního věku a bojuje proti nim sarkastickou skepsí a černým humorem.

© Ivan Dérer, 2005

Illustrations © Irena Hejdová, 2005

ISBN 80-239-6109-8

Město Bohů

Veškerá podobnost se skutečnými osobami a událostmi je čistě náhodná.

Město Bohů je v podstatě reklamou na již vydanou Krátkou zprávu (květen 2005) a na Challenge Yourself (červen 2006).

Součástí novely je 10 songů, které jsou volně k dispozici na <http://ivanderer.com>

"To je VÁLKA!" začal nesmyslně křičet Paulo.

"Ivane, jestli do pátku nenainstaluješ vosumdesát vysílačů, přideš vo hlavu!"

Bylo mi jasný, že v Latinský Americe je to vo život, ale jen jako, ale stejně to bylo nepřijemný.

Proč tak křičej a proč srovnávaj válku se splněním posranýho firemního plánu, běželo mi hlavou.

"Takže sme každej den ve válce?" klidně sem se zeptal.

"VÁLKA, to je VÁLKA!" křičí Paulo.

"Ivane, tvoje hlava je na pochodu!" vyhrožuje Carlos Castro.

Chyt sem se za hlavu, jestli mi náhodou někam nevodešla, a když sem ji ucejtil v ruce, uklidnil sem se.

Válka, vy nevíte, co je válka, prasata vokusující dětský hlavy a nechťený děti znásilněnejch chorvatskejš žen. . . , zmrdi.

"VÁLKA, VÁLKA!" vykřikuje Paulo.

Fakt nevím, co bych mu na to řek, teda vim, ale nemůžu, drží mě vodítko korporace.

Naštěstí je se mnou Rodrigo. Rodrigo působí trochu jako ten amerikejš kouzelník, kouzlí slova a umlčuje jima ty lidi. Já toho nejsem schopnej, za prvý nemám dost velkou slovní zásobu a za druhý jediný, co mě napadá, je poslat všechny do prdele.

"MY SME ZÁKAZNÍCI!" křičej.

Jo, myslím si, ale to si můžete ve vopravdovym životě strčit DO PRDELE!

Balíme počítače a deme s Rodrigem z baráku. V hlavě mám mlhu a myslím, že Rodrigo taky, sme úplně vopotřebovaný a zamyšlený.

Vylezli sme z baráku a zmateně koukáme dokola. Kolem běží policajt a v ruce má pistolí. Na konci ulice se vozývá střelba.

DO PRDELE!

Kouknem s Rodrigem na sebe a běžíme pryč k autu. Do zvuku našich nohou se ozývá střelba, kurva, pryč, rychle, z tý práce, co je válka, kurva, to je VÁLKA, akorát, že v míru. Nepravidešná válka.

Před autem na ulici ženská, leží na vobrubníku, nohy na silnici.

Říká, že jí právě umřelo dítě, a ukazuje nám mrtvolu zabalenou do hadru. Má na rukách vobrovský krvavý boláky a brečí, brečí takovým tím typem brečení starší černošky na ulici a na zemi.

"Dělej, Rodrigo, jedem pryč!"

"Počkej, Ivane, musíme jí něco dát."

Černá ženská kouká s nataženou rukou a v druhý mrtvý dítě.

"Kurva, Rodrigo, nemám drobný, jen padesát!"

"Já mám jen stovku!"

"Dělej, serem na ní!"

"Hele, fakt promiňte, my nic nemáme."

Měl sem pocit, že výstřely se trochu přibližují.

Viděl sem, jak Rodrigo nasedá do auta. Na rohu ulice už se začli míhat lidi.

Vzal sem padesátku a hodil ji ženský.

Pokynula mi volnou rukou a paxi utřela slzy.

Poslední, co sem ve zpětným zrcátku uviděl, byl policajt se samopalem, kterej ji právě koupil, přetočil se jak tučná a spad na zem.

Vrazil sem klíč do zámku a hystericky začal startovat.

Startuj, startuj, prosim tě, moje stará Astro, startuj, nebo se poseru. Kouknu a vidím Rodrigův vostře řezanej vobličej, upřenej někam před nás.

"Nemoh bys už jet," slyším ho, jak říká a má sevřený ruce.

"Točim klíčkem a nic!"

Střelba se blíží a lidi začínaj víc křičet.

"Ivane, startuj to blbý auto, dělej!"

Rodrigo je z Minas Gerais, neni zvyklej na realitu Rio de Janeira.

Konečně se mi povede nastartovat. Jedem pryč. Sláva, sme z toho

pryč, sme z toho venku!

"Vemu tě domu, jesli chceš," jako vždycky dobromyslně muhlám.

"Tak jo." Ach jo.

"To sou zkurvysyni, to sou mátijebové, " říká Rodrigo.

"Šmejdi, zmrdi," říkám já.

"Voni nechtěj spolupracovat, voni nás chtěj jen mrdat."

Souhlasim s Rodrigem. Jeho to překvapuje, protože je novejš, ale mě ne, sou prostě lidi, pro který je to droga, někoho zprudit, stěžovat si, křičet, prostě je to droga, která v nich vyrábí endorfiny na celý den.

Jedem kolem jezera a je to ucpaný, ach jo, policajti dělaj blitz, dvacet chlapů s namířenejšma samopalama, zhasnu světla a rozsvěcuju vnitřní osvětlení auta, aby bylo vidět moji blbou držku, že není žádnýho bandity.

Policajt drží prst na spoušti.

Kouká do auta a já se modlím, aby nic nechtěl.

Chce.

Je to v prdeli, už je to tady - zbraně, drogy, dokumenty, pořádně zprudíme estrangeira, protože von má určitě kokain a marihuanu a dokumenty v nepořádku a bude se akorát moct vyplatit.

Policajti zasraný, sou všude stejný.

"Máš zbraně a drogy?"

"Ne mám."

"CO že?"

"Nože..., nemám, nic nemám, ani nože, hee."

Policajt prohlíd úplně všechno, hodinu hledal ty vjegy, určitě si říkal, gringo s touhle držkou, surf v autě, TEN URČITĚ MUSÍ NĚCO MÍT.

Pak nasraně vrátil doklady a nechal mě. Prdel měl celou zpocenou, jak hledal a našel hovno.

Pak přišli jiný. Furt nedokázali uvěřit, že nic nemám.

Potěšilo mě, že jak mi přerovnávali ty vjegy, co mi je ten první

policajt rozbordelil, tak sem zjistil, že v autě sou cédéčka, který sem dlouho hledal, že v batohu mám dva zapalovače, i když sem myslel, že nemám žádnéj, atd.

Když votvíral moji plechovku na doutníky, začal čichat.

"Hele, to je nákej divnej smrad," kouknul na mě.

"Nevim. . ."

"Jose, pocem, čuchni k tomu. . ."

Choze přišel a čuchnul k mý prázdný plechovce, v který sem stoprocentně celej život neměl trávu.

Nestíhal sem sledovat policajta, co se mi hrabal v autě, a druhýho, co čuchal do prázdný krabičky.

Nesmysl, nákej nesmysl. . . , ale co KDYŽ sem tam někdy něco měl. No a co, přece mě nezavrou, že vozim v plechový krabičce smrad z. . . , z čeho, smrad z ničeho!

Choze se rozhod ve hře pokračovat.

"Miguel, pocem, čuchni k tomu, si nejsem jistej."

Přišel Miguel. Evidentně největší kurva ze všech.

Původní se mi furt hrabal v autě. CO MI TAM ASI DÁVÁ?!

Nestíhal sem je všechny tři.

"Co to je?" zeptal se Miguel.

"Plechová krabice," řexem to, co bylo jasný.

Votvíral ji a zavíral a já měl strach, že upadne víčko.
"MARIHUANA!" vyštěknul Miguel a lišácky se na mě usmál.

Měl sem neuvěřitelný pocit, že mě DOSTAL. Ted' mě zavrou za převážení podezřelýho vzduchu v plechový krabíček. Se poseru!

Z posledních sil sem se vzchopil.

"Doutníky."

Na policejních tvářích se vobjevily smutný vobličej.

"Aha."

"Jed'te, člověče. . . JEDTE!"

Hodil sem Rodriga domu a du do bufáče, pivo se hezky třpytí ve sklenici.

Město se převaluje v turbulencích, večer je vožralý, ráno v kocovině, z který přejde na drogy a zbytečný vraždy, násilí, spousty mrtvech každej den, vypálený autobusy a vystřílený výlohy, všude sou vidět zbraně, kdo je hodnej, neni jistý, a mezi tím všim choděj turisti a fotěj si sochu nebo horu, apaxe nechaj vokrásť jak kretění a dou si stěžovat někam, kde je pošlou do prdele, ať dou voni do prdele, všude to píšou a voni na sobě to zlato prostě musej mít, aby byli hezký, i když sou bílý, teda ty, co sou tu dýl, taxou rudý, většinou tlustý a maj děsný svalnatý lejtka a kulatý břicho, drahý sandály, ledvinku, kamery a fotáky a žlutý kníry jako bejvalej český prezident.

V bufáči hrajou Kokain vod Mišíka a já du domu.

Před kostelem, kde parkuju, žije sedmičlenná rodina ve starym osobnim autě, předsíň u volantu, obejvák na sedadle spolujezdce, dvě ložnice vzadu, někdo spí asi eště v kufru.

Děti pracujou na křižovatce, vydělávaj rodičům na líh. Z auta se kouří, jak tam někdo kouří.

Kolem de ženská s bernardýnem. Kouká se upřeně dopředu. Bernardýn se kouká na mě. Pošlu ho do prdele.

Začne štěkat a táhnout ženskou za šňůru. Dá jí dost práce ho zklidnit.

Sed sem do auta a vodjel, náký dítě chvíli běželo vedle mě a žonglovalo tenisákama.

Hodil sem z auta real a jel pryč, pryč, do prdele, domu.

Doma nic, jen ještěrka na stropě. Poslal sem ji do prdele. Neudělala nic, asi to je tím, že je chladnokrevná.

Votevřel sem plechovku a sednul na balkon. Doutníky mi poslal známej z Kuby.

Nevim, teda vim, ale. . . Proč všichni v Evropě tu Kubu tak vodsuzujou, tady to viděj jinak, žít by tam teda nechtěli, ale obdivujou tamní vzdělanost, zdravotnictví atakdál - že si lidi ty znalosti několika jazyků nemůžou vověřit v praxi, je jiná věc, ale pořádně srát Američany, to se všem líbí.

Párkrát na mě na Maracaná křičeli "Fuck America" a já sem jim vodpovídal, že jako jo, a voni, abych šel do prdele, zkurvysyn americkej, a než sem řek, že sem z malý země v srdci Evropy, která jen Američanům kouří péro, tak mě dav lidí nacpal do dveří a byl sem pryč.

Pak eště přijeli policajti na koních, hodili mezi lidi slzák a začli mlátit kolem sebe pendrekama. Visel sem na plotě a modlil se, aby ty koně neztančili a nekopli mě do držky.

Masa tmavejch těl se převalila kolem mě, za nima ty policajti, a taxem eště chvíli visel a paxem šel.

Před stadionem černý chlapi mlátili turisty, co fakt ten brazilskej fotbal museli zažít a hlavně nafotit.

Viděl sem, jak jedna běloška se snaží pomoci někomu na zemi a inkasuje kopanec do hlavy. Další chlap tahá z rukou vobrovskýho černocho foťák.

Debil, debil, ježkovy voči, dyk ho zabijou!

Dělám, že nic nevidim, du vokolo a ničeho si nevšímám. Slyším, jak běloch anglicky křičí.

"Give me back my camera!"

A domáci v protiútku to vracej.

"Filho da puta, vai tomar no cu, caralho." Zkurvysyne, di do prdele.

Nechci se do ničeho míchat a vodcházim pryč.

"Pomoc, pomoc," slyším cizince křičet. Du pryč, ale ne moc rychle, aby to nevypadalo, že utíkám, dykem taky bílej. . .

"Pane, ano, vy, pomozte nám přece!"

Nebudu se vohlížet, ať si vylížou, co si nakurvili, běží mi hlavou.

"Hej, GRINGO, stůj!" slyším.

ACH JO. . . Přidávám do kroku.

"GRINGO, stůj, nebo tě zastřelím!"

Nedá mi to a votočím se. Vidím, že na zemi leží holka a dva bílý chlapi utíkají pryč a mají v ruce foťáky, který se jim asi podařilo vytrhnout zločincům z ruky.

CO TO JE ZA ČURÁKY, hlavně, že mají FOŤÁKY, a holku tam nechaj!!!???

Je mi jasné, co se stane ještě dřív, než se to stane.

První turista spadne a je slyšet výstřel. Druhej se votočí a nevěřicně kouká na kámoše, kerej sebou škubá na zemi.

První dávka ho položí na zem a druhá de asi vedle.

Votočím se a du pomalu pryč. Nejsem hrdina. NEJSEM HRDINA, chci pryč, chci žít, jít na pivo a tak. . .

Vidím tmavý postavy kolem těl, berou si vjemy a vodcházej pryč, já du taky pryč a mám radost, že sem to nebyl já, a taky je mi nepříjemně, že sou dva lidi zbytečně zraněný nebo mrtví, a tak vlezu do prvního baru a dám si velkej rum a pivo a přemejšlim, pak dám další velkej rum a pivo a furt přemejšlim, a pak třetí velkej rum a pivo. . .

Doma na balkoně kouřím, sem unavenej a zkurvenej. Naproti přes jezero vidím záblesky střelby. Už to bylo i v televizi, že začíná válka gangů, favela se celá blejská.

Votevřel sem na balkoně další plechovku a koukal na záblesky ve favele za jezerem. Kdy to asi skončí?

Na těhle válkách je blbý, že zbloudilý kulky si nevybíraj. Jednou je to chlapík, co de na procházku se psem, a podruhá studentka, která se ve škole učí.

Policijti se s tím taky nesorou, takže lidi označený za bandity mizej. Rodiče pak protestují, že to nebyli banditi, policijti v novinách

řikaj, že byli.

Slyším, jak soused vedle něco dělá svejm psům. Psi děsně naříkaj.

Dojdu si pro další plechovku.

Psi už tak křičej, že se to nedá vydržet.

Aspoň, že to pivo se dá pít, říkám si.

Přemejšlim vo tom fyzikálním úkazu, že vidim záblesky a až za chvíli slyším střelbu. Světlo letí jak formule jedna a zvuk se za ním fláká jak cyklista bez dopingu.

Vidim, jak z vrtulníku lítaj jiskry směrem dolu. Po chvíli se vrtulník votáčí a letí směrem ke mně. AAA, doufám, že si mě s někým nespletou!

Slyším už zvuk rotoru, VUCH, VUCH, VUCH. . .

Nevěřicně koukám před sebe, plechovku v levý ruce, sem asi přeučenej levák. . .

Stroj se zastaví nad barákem, kde bydlím, udělá malou votočku a postaví to přímo proti mně. Ze stroje vytryskne proud světla a slyším hlas.

"Ruce vzhůru!"

Z huby mi vypad doutník a dávám ruce nahoru. Světlo je jak u zubaře. Nevim, co hledaj, doufám, že nejsem NIKOMU podobnej.

Po chvíli to zvedaj a letěj pryč. Najednou slyším ránu.

Sedám zpátky k pivu a piju ho.

Vidim další dva stroje, jak letěj mym směrem. Kurva, ted' se to bude zas všechno vopakovat, ale nevopakuje se to, stroje přeletěj a parkujou kus nad kopcem. Vidim dole na ulici majáky policejních aut, co je, co se děje. . .

Dopiju pivo a du se kouknout na ulici. Stojí tam policejní auto a tak z cyklu "Taxe ptám" se ptám, co se děje.

Policajt říká, že nahoře u skály spad vrtulník.

Jasně, neměli ste mě prudit. . ., říkám si já.

Vrátil sem se na balkon a vzal další plechovku.

Psí pláč už nebyl tak slyšet.

Po balkóně přeběh trpaslík. Měl modrý kalhoty a dlouhou červenou čepici, děsně se zachechtal a skočil z balkónu.

"Dobrý, dobrej trik," mumlal sem.

Dopil sem a došel pro další plechovku. Cestou sem si dal panáka rumu, abych neusnul.

Popíjel sem pivo a koukal.

Najednou vidim, jak se trpaslík sápe zpátky na balkón. Rychle sem dopil pivo, vzal plechovku a mrštil ji po trpaslovi.

Trefil sem ho zázrakem mezi voči. Najednou zmizel a dole na zahradě sem uslyšel tlumený žuchnutí.

Musel sem si dojít pro další plechovku a rum, abych neusnul.

Dumal sem, že pidimuž se určitě vrátí hajzlem, a co já s nim pak. Usoudil sem, že nejlepší bude, když se schovám za roh a střelím ho šípem. Sundal sem luk a šípy, co sem kdysi koupil vod Indiánů, a připravil se ke střele.

Na protějším baráku někdo chodil a děsně nahlas mluvil do telefonu. Co tam HULÁKÁŠ, kreténe, já tady řeším důležitější votázku a sem zticha!

Uslyšel sem smejkání malejch gumovejch bot po vomítce. Přicházelo z levý strany balkónu. Namířil sem šíp, připravil si další na zem, kdybych náhodou minul, a napnul tětívu.

Byl sem trošku nervózní, asi jako každej, kdo se chystá na svym balkóně trefit trpaslíka šípem.

Už se vobjevila bambule a po ní i xicht. Vypadalo to, že je nasranej. Počkal sem, až se malý botky dotknou balkónu, a střelil.

A už sem viděl, že de vedle.

Šla ale přesně do chlapa na protějším balkóně.

"AAAA," vykřik, vodhodil telefon a snažil se vytáhnout si šíp ze zad.

Koukám na to a zapomněl sem na pidichlapa, ten využil mojí nepozornosti a začal se nebezpečně přibližovat.

Pokusil sem zasunout druhý šíp do tětiny, ale nevyšlo mi to.

Trpajzlik skočil a zakous se mi do lejtka.

"AUU!"

Snažil sem se trpasla setřást, ale byl zakouslej jak želva z Ernsta Thompsona Setona. Točil sem se na balkóně jak blázen, co má do nohy zahryznutýho trpajzlika a v ruce má luk a šípy.

Chlap na protějším balkóně se točil úplně stejně, jaxe snažil vytáhnout šíp ze zad.

Děsná situace.

Přiletěla další helikoptéra. Zaparkovala nad barákem naproti.

Vidím chlapa s šípem v zádech, jak se snaží schovat, ale hledáček ho našel.

"Ruce vzhůru!"

Koukali sme na to divadlo společně s trpajzlikem. Jeho stisk trochu povolil.

Využil sem toho a šlápnul chlapíkovi druhou nohou na krk. Rozevřel čelisti a já si všim, že má dost hustý dvě řady vostrejch zubů. Z nohy mi tekla krev.

Zahodil sem zbraně a vzal pidimuže za nohu a - najednou sem nevěděl, co s nim, kam s nim, jak vod Nerudy.

Na protější verandu se už spouštěli chlapi v černým a člověk se šípem v zádech se jim snažil něco vysvětlit.

Vypadalo to, že mu nevěřej ani slovo, zajímavý bylo, že se ani nesnažej mu ten šíp vytáhnout, prostě normální bandita se šípem v zádech, no.

Bylo mi ho líto, jeho situace byla fakt na hovno, ale co moje?!!

Došel sem si pro plechovku, furt s trpaslem v ruce, hlavou dolu.

Postavil sem ho hlavou na zem a pomalu uvolnil stisk.

"Co je, proč to je?" řexem.

Pidimuž votevřel držku a vrhnul se na mě.

Nezbylo mi nic jinýho, než ho napálit šajtlí. Vzal rotaci a vodlít někam přes balkón. Vrhnuł sem se k zábradlí a uviděl, jaxe trpasl zaplet do drátů elektrickýho vedení a teď se tam motá.

Všude kolem něj lítaly jiskry.

Chlapi z helikoptéry se na to nemohli vynadívat.

Toho využil Muž s Šípem v Zádech a zmizel ve dveřích baráku.

Trpasl se dozmítal a spadnul na právě projíždějící policejní auto.

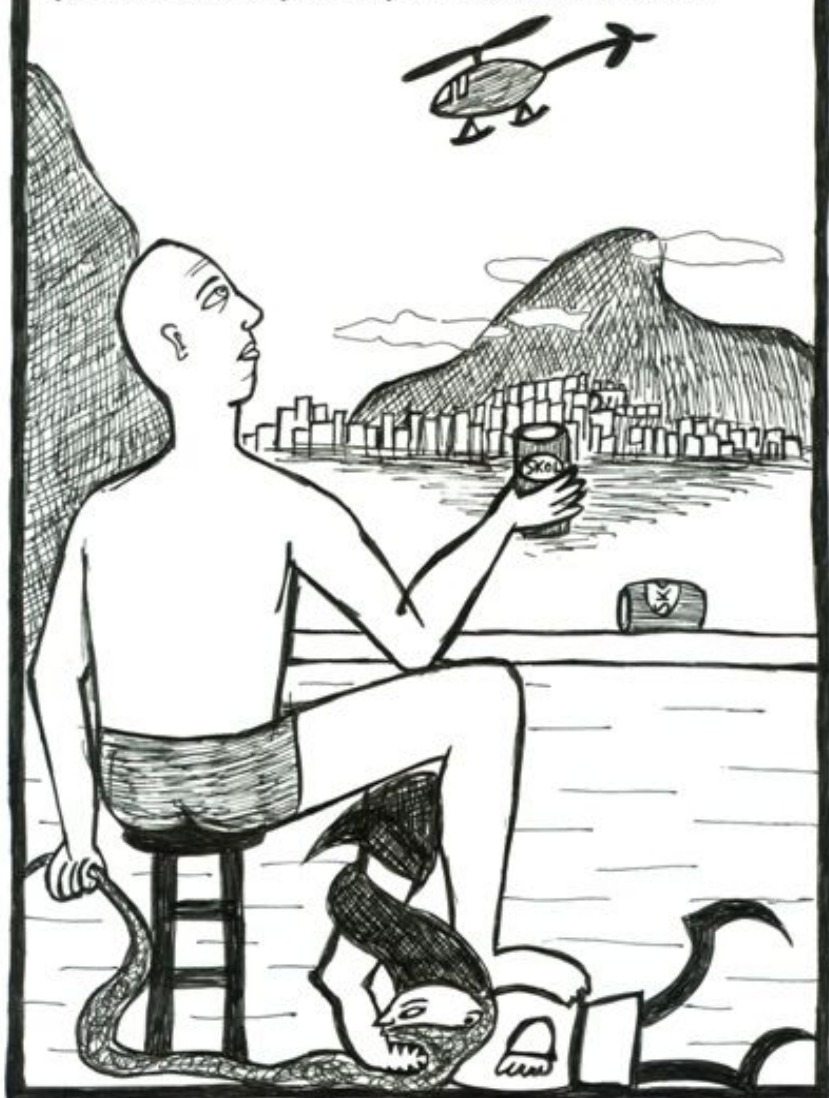
Viděl sem, jak odjíždí a zamával sem.

Vyčerpanej sem sed zpátky na židli a vtevěřel další plechovku. Láhev rumu už sem měl na balkóně.

Měl sem výbornou náladu, vyřešil sem dneska hodně zapeklitejch situací.

Přežil sem noc a ráno a vyrazil do práce. Děsně se mi rozepínal poklopec, takže sem tu blbost trošku stisknul kleštěma.

Využil sem toho a šlápnul chlapíkovi druhou nohou na krk.

Vlez sem do kanclu a pozdravil roboty.

Rodrigo seděl s hlavou v dlaních a na pozdrav nereagoval.

Zastrčil sem si konektor do hlavy a začal úřadovat.

Přišel Rodrigo a sed si ke mně.

"Hele, Ivane, sme v prdeli."

"To jo."

"Ale fakt, sme v prdeli."

"Cha, a to je jako náká novinka, nebo co??"

"No. . . , neni, ale jen abys věděl, že je to všechno fakt v prdeli."

"Cha."

"Hele, jak to bylo vlastně tam u vás, v té České republice, za komunistů. . . Bylo to tam fakt tak blbý, jaxe se pořád říká?"

Vodpoji sem se z Matrixu a přemejšlel.

Bylo to blbý?

Jo, BYLO to totálně zkurvený. . .

"Rodrigo, to byla ta největší hovadina, co sem v životě zažil, pas ti byl na hovno, lidi ve vězení za blbý kecý proti režimu, RUDÝ PRÁVO."

"Hm, no tady byli zas vojáci, to asi víš. . . Ten most do Niteroi, se říká mezi lidma, že sloupy sou plný zabetonovanejch lidskejch těl. . . Taky vojáci vždycky vzali někoho, kdo se jim nelíbil, do letadla a nad mořem ho vyhodili. . . Když ses menoval jak někdo na špatný straně - rovnou do vězení, můj strejda takhle žil dvacet let bez identity, protože se menoval úplně stejně jako někdo, koho už zastřelili. . ."

Vzpomněl sem si na český pohádkovej komunismus, kde to nejhorší, co se lidem v osmdesátých letech mohlo stát bylo, že dostanou pendrekem po držce a voči je budou pár hodin štípat vod slzáku nebo že se nedostanou na stáž do USA, nemluvim vo pár lidech ve skutečným vodboji, co byli ve vězení.

"Ehhh, Rodrigo, fakt nevím, co bych řek. . ."

"Hm, a teďka, teďka je to taky v prdeli. Víš, že Američani už ve

svech americejch učebnicích vyhlásili Amazonii za mezinárodní voblast, což znamená, že si tam můžou dělat, co chtěj?"

"Nee, Rodrigo, kecáš, přestaň mě srát s takovejhlema zprávama!"

"Ne, fakt, ty šmejdi!"

"Hele, Rodrigo, a proč sme vlastně v prdeli?"

"Protože je to všechno totálně zkurvený!" řek Rodrigo a šel ke svý kóji.

Rozhod sem se, že se pudu na záchod vychcat.

Došel sem na hajzl, a jak to tak bejvá, chcanky už sem měl skoro v ústí do tý močový trubice. Vzal sem zips a povolil svěrače.

Zips byl ale stisknutej těma kleštěma.

Škubal sem a škubal, ale sem se pochcal. Co ted', za chvíli schůze zase s těma idiotama, co sou ve VÁLCE. Ahh, to je jedno, stejně si nic jinýho nezasloužej, než abych tam za nima přišel pochcanej.

Vylez sem z hajzlu s vytaženou košilí, abych zakryl svinstvo. Kouknul sem z vokna a najednou vidim, jak silnici přebíhá děsně malá postava.

JEJ, trpas. . .

Viděl sem, jak běží přes trávník a vbíhá nesmyslně do vozovky.

Vodjel na nárazníku nákýho nákladáku.

Vzal sem kabel a zapojil se zpátky do sítě a hned se zas vodpoжил, když sem to uviděl, ty sračky.

CO MŮŽU DĚLAT ???

Rozhod sem se, že pudu plavat do moře, abych se zklidnil před schůzí s Válečníkama.

Vlez sem do vody a najednou koukám, proti mně plavou dva tučňáci, tak je pozdravim - dobrý den, pánové, a voni na mě - aaa, dobrý den, paneee, jaxe máme, a já říkám dobře, jen mi trochu brní v hlavě, a větší tučňák říká, to je normální, mně už taky nák loupe v křídlech, a tady Franta, ten je furt churavej na záda.

Sme koukali, jak jezdíte, to bychom do vás neřekli, pae inženýre,

usmívá se větší tučňák, a já říkám skromně, no, to, hmm, to je dobrý, a tak mi teď plavem do Antarktidy, nechcete tam něco, a já si představím, co bych asi tak moh potřebovat v Antarktice vod tučňáků, a nic mě nenapadá, snad jen trochu toho Antarktického tabáku, a ten menší řekne, jasně, spolehněte se, pane inženýre, přivezem, jen to bude trochu dýl trvat, a já říkám, to nevadí, já se zdržím, a AHOOOJ.

Plavu zpátky a du na schůzi.

Než začne schůze, stáhnou si mejly, abych měl ty fakticky nejčerstvější informace.

Vidím, že je v Inboxu mejl vod známýho z Česka, těm dávám přednost před jakoukoliv pracovní sračkou.

Zablokuje mi to počítač na půl hodiny, ach jo, sakra, asi náký fotky, a taky že jo. Vypadá to na Bratislavu, na silnici kusy lidskejch těl, jaxe tam roztrh chlap na motorce.

Jen pro silný náтуры. . . , čtu si.

CHA, tohle mě nemůže vůbec rozházet!

Votírám poslední fotku a říkám si, to bude asi noha nebo břicho spolujezdce, ale není, je to chlap s uraženou držkou, kouká na mě z počítače člověk, co má místo obličeje uraženej vobličej, ale ne, že by byl ten člověk uraženej, jako že by mu někdo něco řek a von se urazil, ale prostě má uříznutou držku těsně pod vočima a vobrovská rána sahá až ke klíčnímu kostem.

Koukám na to A SEM V PRDELI, budu to vidět už do konce života, vystrašený voči dřív určitě drsnýho motorkáře.

Není možný to zplastikovat, to je vidět.

Začínám doufat, že je to jen náká počítačová sračka, ale ty voči, ty lidi vokolo a ty jejich xichty mě nechávaj v jistotě, že to je skutečnost.

Hned to mažu, nemůžu to posílat dál.

Koukám, jak do místnosti přicházej Válečníci. Já ale vidím jen člověka s dírou místo vobličeje. Fakt se mi chce brečet. To není možný!

"Ivane, sme rozhodnutý hodit ručník."

"Cooo, coožee, jakej ručník???"

"Už vám nevěříme, už nemáme žádnou důvěru!"

"Hmm."

"Tvoje loď se POTÁPÍ," říká největší válečník Paulo.

Dyk já žádnou loď nemám, říkám si. Jedinou loď má Ole, a ten na tebe, ty kreténe, sere. . .

Sem úplně zmatenej, před sebou vidim fotku Muže bez Tváře a krev tekoucí z jeho držky.

"Ano, to já si taky. . . teda myslím," říkám.

Zasahuje Rodrigo a mluví, mluví moc hezky, takže můžu vodpočítat.

Paulo vypadá jako kombinace Spejbla a Hurvínka.

Dokonce i pohyby těla má takový ňáký provázkový. Carlos Castro se zas celej klepe, jak vykřikuje. Zajímavej kretén - na stole má kromě učebnic vo technologii cenu pro absolventa firemní školy, je firemním inženýrem nebo bakalářem FIRMY, jako sou jiný lidi třeba inženýrama radiotechniky.

"Já už fakt nevím, já neví. . . , " brečí Paulo a mně je ho fakt líto.

Vypadá to, že jeho válka skončila. Vypadá to, že PROHRÁL a nedokáže unýst tu porážku. Má to dobrý, protože kdyby prohrál ve skutečný válce, večer už by na pivo nešel.

Volá T.

"Víš, že zastřelili ženskou na pláži? Jen tak."

"Ahh, kurva, jak to?"

"Šla tam s manželem, přijeli na kole. Vokradli ji a na rozloučenou ji střelili do hlavy."

Přirovnávaj snad ty šmejdií práci k válce, protože ta válka je na ulicích města skutečná, běží mi hlavou.

"To je v prdeli."

"No, a další chlapík, co šel s dětma do parku. . . Děti se klouzali na

klouzačce a nedaleko probíhalo přepadení a. . . zbloudilá kulka ho trefila přímo do čela, umřel na místě. Dovedeš si představit ty děti!"

"Ne, nedovedu si nic takovýho představit," říkám.

"Ivane, budu žádat, budu volat tvému nadřízenému, aby tě vyměnil," křičí Carlos Castro.

"Hele T, mám tady zkurvenou schůzi, zavolám. . . "

"Jo."

Vypnul sem telefon a koukám. Carlosovi Castro se klepe brada, jaxe rozjel. Kdyby věděl, že člověk na druhý straně oceánu už žádnou bradu nemá. . . A jinej člověk, co šel s dětma, už nemá nic, jen věčnej život. . .

"Estamos trabalhando para melhorar nossos servicos."

Říkám, že pracujem, abychom zlepšili naše služby. . .

Teda služby.

Zmrdi vypadnou z místnosti.

Zůstanou jen dva, který sou normální a chtěj spolupracovat. Promítáme na stěnu místnosti nákej Excel a sme tam až do desíti.

Lezem z baráku s Rodrigem zase totálně vyčerpaný a zkurvený. Kolem de dítě, že mi naleští boty. Boty naleštit nechci. Dítě ale CHCE mi naleštit boty. Já fakt NECHCI. Dítě chce aspoň prachy. Seru na něj. Dítě de pryč.

Všechno je to v prdeli, za posledních pár měsíců žádná dobrá zpráva.

Rychle do bufáče.

Včera sem šlápnul do hovna,
dluh v bufáči se lehce vyrovná,
poslední láhev je dopita
a hokejista je Dopita.

Dneska zas budu na sračky
a ženská má na hlavě natáčky.
Uma Thurman stojí vedle mě,
stejně tak jako posledně.

Chlap kousá ženu do ucha
a v televizi je nějaká porucha,
měli by si spravit anténu,
pořádně ji přilepit na stěnu.

Pátý pivo člověka předělá,
nálada je najednou veselá,
ženský se vožiraj jak chlapi.
Mrzí mě, že sem nemoh na Slapy. . .

Dudu zas přišel z pálenkou,
Thais s rozeplou halenkou,
Rogerio, co se mnou hovoří,
strávil kus života na moři.
Vožralý sou už tady všichni asi.
Je to přehlídka mužský, ženský krásy.
Někdo by moh klidně říct Samuraj
co je to tady, kurva, za mumraj!

Klátím se k pultu a už ho tam vidím.

Richarles.

Už na mě mává a směje se na mě. Už zase, néee.

Richarles pracoval celej život na vrtnejch plošinách, takže má děsný historky, ale nejhorší je, že furt říká, jak žije zdravě, jí jenom zelí nebo křoví nebo nějaký kořeny.

"Nazdaar, Ivanee," volá na mě.

"Čau, Richarles, jakje? "

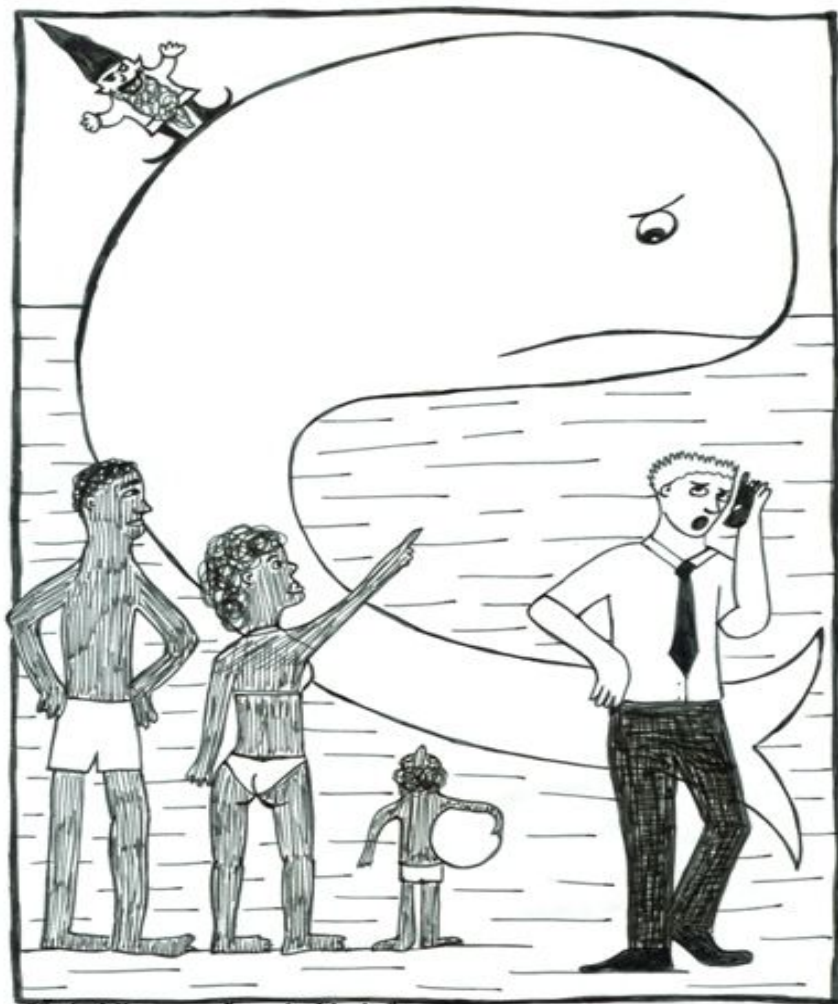
"Dobry, Ivane, dobry, sem si dal kilometr ve svym bazénu. . ."
Přemejšlim, jak mi včera říkal, že jeho bazén má asi tak deset metrů, hmm 10 x 100 , se tam musel mrskat jak filek.

"A potom hned půl hodiny stoj na hlavě. . . "

Ale dyk říkal jednou jeden českej folkovej spolupracovník STB, že na hlavě se nemá stát dýl jak pět minut!

"A pak hned do sauny. . ."

Jasně, a za chvíli přijde stopička rumu.

"Rekni jim, at mě nechaj bejt."

"A jak vylezeš z té páry, tak si dát stopičku rumu, to je nádhera . . . , " svítěj mu voči.

Kejvám hlavou a piju pivo.

"Představ si, že na plošině v Severním moři sme museli mít takový kukly, aby nám nezmrz mozek."

"Co to je za blbost? "

"Neee, žádná blbost, člověku tam může zmrznout mozek."

Co se asi tak stane, když člověku zmrzne mozek. Je to snad tak, že mu v hlavě utkví to úplně poslední před tím zmrznutím?

Třeba. . . ,ehhh,. . .to se mi. . .chceeee. . .ee. . sr. . aa. . . T.

Poslední, co člověk na plošině bude mít v hlavě, bude T.

"Hlavně žádný maso, jen zeleninu. . . "

"Já jim hlavně krvavý hovězí," řexem a koukal na něj.

"Aaa, joo, vy chlapi ze severu ste hustý, to má hodně protejnuu. "

"Hm."

"Včera sem šel po Copacabaně a nákej trpaslík si tam nechal za peníze sahat na péro vod turistek," řek najednou Richarles.

Zpozorněl sem.

Cože, trpaslík?

"Měl ho jak kládu, malej chlapík, ale péro jak dělo."

Přišli známý, taxem se bavil s nima, pak přišla eště Paula Maya, taxem se bavil s ní a Richarlese sem nevnímal.

Zapomněl sem na něj.

Všechno bylo v pohodě, než mi Paula řekla, že mám velký nohy a snad eště větší než vona.

Najednou se za mnou vozval výkřik.

"A já ho mám taky velkýho!"

Richarles. Ješkovy zuby!

Koukáme na něj, jak tam stojí a dělá rybářský gesto.

"Drž hubu," říká Maya.

Začíná mi lízt smích vodněkad zespoda směrem na držku.

"Já sem SUPERMAN," huláká Richarles na celou hospodu, křoví mu skoro leze z krku.

"Seš kretén," říká Paula.

Nemůžem se udržet a všichni se chechtáme. Paula si asi bohužel myslí, že se chechtáme jí.

"Čemu se smějete, pitomci? "

"To jeho DĚLO, ten jeho KYJ" - kymácí se u pultu Richarles jak starej Bruna. . .

Jaxe směju, leju si pivo za tričko, to zas bude humus, ten smrad zejtra.

"Tak ho ukaž," říká logicky Paula.

"Cha, ch...cha, " řek Richarles.

"Dělej, ukaž to svý dělo!"

"Ted' nemůžu. . . Sem indisponovanej. . ., ale, hola, hop. . . Ivane, pod' se mnou domu. . . Dáme pivo!"

"Eeee," zmrznul mi mozek.

"Nemůžu, Richarles, musím domu."

"Pod', neblázni," začal mě tahat z baru.

Představil sem si, jak se vyloupnu v baráku u děsivýho ASTRÁLA. . . Jee, co je zas todle za kamaráda!

Šel sem pryč po chodníku a přemejšlel.

"Musím sem se dát s trpaslíkem dohromady, nemůžu přece žít v tom ustavičným stresu, že mě někde přepadne."

Na Copacabaně gde nic, tu nic.

Sed sem si teda ke stánku a votevřel Skol. Kde je, pidimuž, ho tady budu hledat, nebo co.

Kolem přešel chlap, co děsně mlátil na bubínek. Moje bubínky byly vyšponovaný, kdy uslyším trpaslův křik. Furt nic, prostě furtnic.

Uviděl sem najednou, že se blíží turistka. Se jí prostě zeptám, jestli neviděla trpasla.

Dyk Richarles viděl něký turistky, jak ehm, ehm. . .

"Dobrý den," řexem.

Neodpověděla na pozdrav a místo toho vytáhla sprej a začala stříkat.

Uskočil sem, ale ne dost rychle, aby mě to nezasáhlo.

Vlezlo mi to do držky a do vočí.

Slzák, normální slzák, co používali policajti v Čechách během roku vosumdesát devět.

"JAU," vykřixem a sednul na zem.

Pálilo to čím dál víc, jau, au. . .

Dostal sem vztek.

"TY SVINĚ," vykřik sem, protože mi to připomnělo trauma z Václaváku.

"TY KRÁVO, DOUFÁM, ŽE TĚ NĚKDO VOKRADE a zmlátí, JAU!"

Doploužil sem se zpátky k židli a mnul si zasažený vočí.

Jak teď najdu trpasla, když hovno vidím, a kam vlastně pudu, když hovno vidím.

Rozhod sem se teda, že nepudu nikam a budu pít pivo do té doby, než se mi vrátí zrak.

Cerveja SKOL da saudade,
o politico fode verdade,
quem sabe fazer carne é o Dudu,
quem moreu na Rosinha é o Lulu.

Perdemos já varias coisas,
mas nao importa, tanto faz.

Hoje ta frio que merda do tempo.
Só Diego, gosta de vento.

Friconha é um bom maconheiro,
eu gosto muito este tipo de cheiro.
Talvez nao consiga o emprego,
mas pelo menos, um trago.

Ai ta correndo barrata feia,
Arpoador vale, onda ta cheia.
Mulheres sabem como e andar,
merda do trabalho na 4o andar.

Vamos dar mais uma caida,
só existe este tipo de saida.
Skol e bom pra verdade
e também, pra trindade

mais uma cerveja. . .

. seu FILHO DA PUTA!

mais uma cerveja

. seu FILHO DA MAE!

Pomalu sem se rozhlíd kolem a ze všech sil držel voči votevřený.
Škrábalo to a pátilo, ale už sem měl naštěstí tu zkušenost, že to
přestane. Viděl sem sice mlhavě, ale šlo to.

V tý mlze sem uviděl děsně malou postavu. Vyskočil sem a chyt ji za krk.

Postava začala kvičet a zepředu se na mě začal řídit nákej velkej člověk, to sem poznal podle vobrysu.

Asi si teda trpasl našel už teplouše, blesklo mi hlavou.

"Nesahej na mýho syna!!" vykřik teplouš.

Pustil sem syna trpasla a napadlo mě, jak to, že má trpasl za votce obra. . .

Ach jo.

"Dyk to je trpasl. . ."

"Jakej trpasl, co si to dovoluješ urážet mýho syna, ty gringo zsranej!"

Zíral sem skrz rudý voči a asi to fakt teda bylo náký dítě.

"Tě udám policajtům, ty šmejde cizineckej, sem jezdiš jenom mrdat malý děti."

"To teda fakt ne," řexem.

"Lidi, koukejte, americkej PEDOFIL," vykřikoval von.

Zíral sem na vobrysy lidí a nevěděl, co bych jim řek.

Jistý bylo, že se začali shlukovat.

Za chvíli mě tady budou lynčovat, jako před rokem toho žraloka, co byl nepodloženě vobviněnej z pokousání mladýho surfisty.

"Nechte mě," řexem, "sem si toho syna splet s trpaslíkem."

Kruh lidí se pomalu zatahoval.

Najednou se z dálky začal vozývat křik. Lidi, co se stahovali, začali vodcházet za zajímavějšími věcmi.

U stánku sem zjistil, že na pláži uvízla velryba a že ji ted' ty lidi, co mě chtěli zabít, budou zachraňovat.

Sed sem si zpátky ke stánku a vobjednal pivo.

Viděl sem, jak natahujou provazy a okolí se hemží plážovejma zachráncema.

"Nechte mě umřít."

Co je, co se děje, kde gdo je??

Viděl sem, jak sto lidí táhne patnáctimetrovou velrybu do vody. Moře bylo zvedlý, takže jim to nešlo.

"Prosim vás , nechte mě v klidu umřít," slyšel sem zas.

Ale dyxem neměl tak moc piva. . .

Viděl sem, jak lidi velrybu táhnou a desetitunová bytost sebou hází ze strany na stranu.

"Nechte ji bejt, debilové," vypadlo ze mě už úplně mimovolně.

Viděl sem zdálky, že vedoucí záchranářů už mluví s televizí a poskytuje ty úplně nejčerstvější a nejžhavější informace vo situaci, který dou online do večerního televizního vysílání.

Zved sem se a šel do vody k velrybě. Kolem chodili lidi s kamerama a šnorchlama.

Byla VOBROVSKÁ, ocasní ploutev byla jako já. Měli ji zaháknutou do sítě a asi dvacet chlapů ji táhlo na hlubší vodu.

Přemýšlel sem, jestli velryba jen tak vomylem přijede na mělčinu a tam uvízne, anebo je to něco jako velrybí skok z mostu, dyk velryby si nemůžou pustit plyn ani si přerezat žíly.

"Řekni jim, at mě nechaj bejt."

"Co je , co se stalo?"

"Ehh, . . ."

Velryba se vodmlčela, protože se lidskejm záchrancům podařilo ji trochu posunout.

Televizní reportérka s kameramanem se přibližovali. Vlny celou tu akci dost znervózňovaly.

Velryba sebou mrskla a viděl sem dva záchranáře, jak letěj hezky vzduchem jako míče. Reportérka vykřikla a upadla do vody. Viděl sem kameramanův znechucenej vobličej. Ženská se máchala ve vodě jak kráva.

Velryba sebou mrskla podruhé a všech dvacet záchranců se stalo

kašpárkama, kerý lítaj vzduchem za špagátky.

"He," řexem.

"Nemoh bys jim říct ňákou lidskou rečí, ať toho nechaj - akorát jich pár zbytečně zabiju."

"Jo. "

Vylez sem z vody a někdo mi ukázal vůdce záchrannýho týmu.

"Čau, já sem Ivan a chtěl bych říct, že ta velryba chce umřít, a taxe na to vyserte a nechte ji bejt."

"Nevíš, kde je koordinátor? "

Vůdce rychle někam vodběh a hned sem ho viděl, jak telefonuje.

Šel sem teda za nim.

"Hele, vyser se na to, di domu, ta ryba chce chcípnout."

"Hele, jesli chceš pomoct, tak vem tady ty lana a přivaž to tý rybě za vocasní ploutev."

"Co ŽE! "

"To je mně jedno, já tady řeším situaci a ty musíš poslouchat, co řeknu!"

"Říkám ti, abys vodvolal svý chlapy, ať dou domu, koupěj svejm ženám dárek A TU RYBU NECHAJ BEJT, KURVA!!"

"Potřebujem víc lan, a silnější!" křičel chlap do telefonu.

Šel sem zpátky.

"Hele, voni sou šílený, voni tě chtěj za každou cenu zachránit a já bohužel nevím, co s tím mám dělat."

"Ehh."

Po třech dnech se jí podařilo umřít. Úplně stejný jako ty posraný orgie na Nuseláku, kurva, chce umřít, tak ať skočí. Hlavně, že se dole lidi sázej, jesli jo nebo ne.

Přemejšlel sem vo fenoménu jednoho místního bordelu.

Minulej tejden se v jednom pokoji začaly vobjevovat na zrcadle stopy dětskejch nohou.

"Blbost, ty tomu věříš?" říkám Diegovi.

"No, nevěřím, ale holky to říkaj."

Přemejšlel sem vo fenoménu jednoho místního bordelu.

"Holky si vymejšlej blbosti, aby tam chlapi nechodili. Eeehhh, jej, sem vlastně řek blbost, protože holky přece chtěj, aby tam chlapi chodili," řexem nesmysl.

"No, a prej se tam vždycky udělá tolik těch vobtisků, kolik má dotyčnej dětí."

"Hele, Diego, nepiješ moc toho speciálního jihobrazilského čaje? Tomu nevěřím, co říkáš."

"Taxi tam zajdi, zajdi si tam, ty debile, když mi nevěříš."

"Debile, ty seš debil."

"Ne, ty seš debil."

Sem debil, nejsem debil, gdo to rozsoudí.

"Já sem ale tady nikdy nebyl v bordelu," řexem.

"Tak to je jasný, že seš ÚPLNEJ debil."

Takže se ujasnilo, kdo je debil. Zbejvalo vyjasnit votázku těch zjevení.

Šel sem teda do bordelu. Připadal sem si, že du do kabinetu na rande s učitelkou ruštiny. Byl sem nervózní a bál sem se, že mě někdo uvidí. Samozřejmě se do bordelu nedá jít jinak, než že tě prostě někdo uvidí. Někdo mě uvidí a bude si říkat, hele, kretén, de do bordelu, a to si teda připadám blbě, že von, cizí člověk, si to bude říkat, že du do bordelu, to nemůžu dopustit, aby si to někdo řek, ale zase tam musím jít prozkoumat tu věc těch zjevení.

Vlez sem teda dovnitř a zaplatil vstupný.

Prolez sem kolem nákejch cizinců a vlez do baru.

Bylo tam asi tak dvacet nahejch holek, co tančily. Vůbec mi to nepřišlo tak vzrušující jako učitelka ruštiny v kabinetu.

Sed sem si k baru a vobjednal pivo.

Pivo sem dostal a koukal na bordel. Holky měly bederní roušky a kousky látky na bradavkách.

Tančily zkurvenej brazilskej tanec.

Bylo to jak spartakiáda za komunistů. Navíc cvičenky na Strahově

byly zajímavě vzrušující, v těch děsnejch úborech, kdežto krásný tmavý a světlý kurvy, tančící v rytmu děsný sračky, mi připadaly jak kusy masa, který jedou na tom řetězu na porážku.

Jak prozkoumám ten jev, to teda fakt nevím.

Seru na jev, dám si pivo a. . . Co pak? Pudu spát, a nebo prozkoumat jev?

Dal sem další pivo a koukal. Holky se snažily upoutat moji pozornost, ale já sem vzorně vzdoroval tím, že sem vždycky vobrátil oči v sloup.

Holky si mě pak přestaly všimát a taxem se zklidnil.

Najednou koukám, že chlapík, co stál vedle mě, vod pohledu solidní úředník středního věku, něco jako já, tak najednou šuká s holkou, kerá u něj stála asi tak dvě minuty.

Normálně v baru, kde je padesát lidí, probíhá úplně rizikovej sex.

Vodvrátil sem zrak, protože to mě fakt nezajímalo.

No, taxem dopil pátý pivo a řexem si, že když už sem tady v tom podniku, že prozkoumám jev. Nechtěl sem ale kontraktovat nikoho, a taxem poprosil manažera, aby mě pustil do inkriminovanýho pokoje.

Řikal, že ten pokoj fakt nikdo nechce, protože už vo tom všichni věděj.

Vzal sem klíče a šel dovnitř. V místnosti nic, postel, zrcadla, stolek, nic.

Možná, že se zjevení ukáže vždycky až po hříchu, napadlo mě.

Ale já nechci udělat hřích, tak jak to tady vyřeším, tu situaci. Začal sem bejt vožralej, což ve mě vyvolávalo zajímavě veselý stavy.

"Co to je za blbost, co tady dělám?" například.

Vylez sem z pokoje a koukám.

Na schodišti stojí ženská, černá jak krém na boty, co používaj manažeri. V ruce má bílý prostěradla.

Lexem se, že to je duch.

"Co se tady třeseš?" zeptal se duch.

"Netřesuseeeeeesesese."

"Hmm."

"Neslyšelas vo tom jevu, vo těch dětskejch chodidlech, vobtištěnejch na zrcadla šestky?"

"Jo, to sem slyšela, sama sem to utírala, ale vždycky se to objeví. . ."

"Hele, a jaxe to vobjeví, jako najednou sou tam stopy, nebo co?"

"No, ty zrcadla se vorosej a pak sou tam ty stopy."

"Nevěříš. Taxi to běž vyzkoušet."

"Ale jak, když nechci jít s těma holkama, kurva, teda sorry, he, he, heee."

"Musíš asi prostě jít do toho pokoje a tam hřešit."

Jak mám jít do pokoje a tam místo dělání náký věci hřešit? Nikdy sem nehřešil jen tak, vždycky sem něco dělal a tím sem hřešil. . .ehhh, do prdele.

Černoška na mě koukla a šla pryč s prostěradlami.

Dobrá, tak prostě pudu tam a budu hřešit. Vemu to podle zpovědního zrcadla a se uvidí, ten jeF.

Vlez sem do místnosti a zamknul.

Začal sem vzývat jiný bohy.

"Holaa, HOLLA, HEJHAA, BOŽE LESAA, AAA, VEM SI TOOOO, COOO, NEVIM COO, TODLETOO. . ."

Na zrcadlech se furt nic nevobjevovalo.

Taxem začal krást Karlovi jeho song vo tom, že Gdyž muž se ženou snídá, ale to taky nevyvolalo jeF.

Potom sem teda zkusil manželku mýho bližního, ale ta nebyla zrovna tam.

Smilnění sem zavrhl, protože v tomhle podniku to bylo absolutně nemožný.

Další přikázání sem si už nepamatoval, přišlo mi hrozný, že sem si

vzpomněl jen na čtyry, a vylez sem z pokoje.

Rozhod sem se, že něco ukradnu a rychle se pudu podívat, jestli se neobjevily stopy.

Vzal sem teda sklenici, ale když sem s ní vodcházel, taxem si uvědomil, že když vodejdu, taxe nikdy nepodívám na ten jeF, kterej určitě vznikne.

Leda, že bys někoho zavraždil, našeptnul mi někdo.

Kouknul sem kolem sebe.

Nikde nikdo.

Najednou sem uviděl, že směrem k hajzlu přeběhnul šváb. Skočil sem a majznul ho sklenicí do hlavy.

Zůstal ležet a z hlavy mu tekla krev.

Šel sem se podívat do pokoje na zrcadlo, a tam nebylo nic.

Vrátil sem se a rozšlápnul švába na sračku. Šel sem zpátky do pokoje a říkal sem si, že TED už TO MUSÍ vyjít.

Na zrcadle nebylo nic, jen nějaký šmouhy.

Byl sem z toho zkoumání jevu tak vyčerpanej, že sem vylez z bordelu a sednul si na chodník v bufáči naproti bordelu a koupil si lahváč. Bufáč- Lahváč.

Seděl sem a dumal vo jevu.

Koukám, jak v televizi ukazujou kosatky, co plavou tam, co chodim na surf. Žerou kosatky surfaře? To bych se posral, pětibunovej inteligentní delfín s držkou plnou vostrejch zubů.

"Hele," zeptal sem se člověka, co stál vedle mě a pil pivo, "žerou kosatky lidi, nebo ne?"

Chlapík ke mně sklonil hlavu.

"To víš, že ne, seš blbej, ale lidi žerou kosatky."

"Jo?"

"Jo."

Debata se aspoň nevlekla a já sem moh přemýšlet vo jevu.

A už mě to nebavilo, myslet furt na jeF.

Kolem přejelo policejní auto a z voken koukaly hlavně samopalů. Nezajímal sem je ani natolik, aby ke mně votočili hlavy. Koukal sem, že zajížděj do dvora bordelu.

Ajejeje, razie, eště, že sem vypad, co kdyby mě tam chytli, jak si v místnosti číslo šest zpívám vo muži, co snídá.

Zajeli do dvora a já viděl skrz dveře, jak tam stojej.

Nic se nedělo.

Těšil sem se, že uvidim přepadení - nahý ječící holky, klienti, co si rukama přikrejvaj rozkrok, s blbým bílým zadkem, pobíhající sem a tam, houkačky, křik policajtů.

Dal sem si loka a furt sem se těšil.

Nic se ale nedělo.

Auto stálo ve dvoře a z voken koukaly hlavně.

Hlavně, že hlavně - nekoukaj na mě.

Přestal sem si teda všímat policajtů, protože moji pozornost upoutala postava přicházející zprava.

Známej mi jednou řek, že smrt chodí zprava, a taxe vždycky radši dívám doleva, eehhhh, teda vlastně, von mi tenkrát řek, že chodí zleva, ale teda, jako, postava šla tentokrát zprava.

SMRT, to nemůže bejt nikdo jinej.

Ženská s jednou nohou a jednou berlí, slepá, a tak si tou berlí vosahávala cestu, šedivej vobličej a žádný voči, jen černý díry, na sobě děsný hadry.

Viděl sem, že přechází ulici a plouhá se po ní.

Koukám se na to.

Najednou se zastavila, jakoby ztuhla, a pomalu votočila vobličej směrem ke mně. Koukal sem do vočí, který byly jak dva černý uhly, jen stíny.

A začala se belhat ke mně.

Belhá se ke mně smrt, co mám dělat?? Co se dělá v takový situaci,

vyskočí se a běží, nebo co?

Přemýšlel sem tak dlouho, až došla ke mně.

Sem silnější než tahle smrt, ji kdyžtak přeperu.

To začlo působit vypitý pivo.

Tady budeš jak nákej stokilovej kretén zápasit s jednohous
stařenou?

Přišlo mi to absurdní, ale úplně.

Přišla a bez zvláštních řečí mě bouchla holí do hlavy.

"Hej, mladej!"

"Jo, ale nemusíš mě hned mlátit."

"Už to jinak nešlo."

Co nešlo, proč to jinak nešlo?

Viděl sem, že jí na druhý noze trochu vodpadává maso a zuby že už
nemá, jen dva.

Svalila se vedle mě a přitom se bouchla do zadku.

"Jau, huau."

Co je zas tohle, sedim tady se Smrtí a piju pivo z lahve a už jen
chybí, aby po mně chtěla, abych jí dal napít.

Kouknul sem vedle sebe.

Všim sem si, že si sedla nalevo ode mě.

Přišlo mi to trochu podezřelý, ale už sem nevěděl proč.

Šel sem koupit pivo. Jaxem se zved, ucejtil sem na rameni berli.

Podíval sem se do vyhaslejch vočí a kejvnul, že jako jo.

"Dva Skoly, jeden pro mě a druhý pro Smrt."

"Ha, ha, ha," řek výčepák.

Sed sem si zpátky vedle Smrti a upíjel pivo. Slyšel sem, jak vedle mě
srká, ale úplně doleva sem se bál podívat.

Díval sem se teda na policejní auto.

Z auta vylez policajt a za nim další dva, měli v rukách emšestnáctky a vypadali, že je maj vodjístěný.

Co je?

Z bordelu vylez chlap a šel k nim. Viděl sem, že se dohadujou a že chlap se s nima hádá.

Kouknul sem doleva. Měla dost upřenej pohled, jestli se to dá nazvat pohled.

Idyla skončila, když policajt vzal chlapa za krk a dal mu hlavu na zem pažbou.

Druhej mu přiložil hlaveň k temeni.

Slyšel sem, že chlap prosí, aby ho nezabíjeli.

Vohlíd sem se a uviděl, že si navlhčila rty.

Z auta lezli další policajti a začali se smát, protože chlap se na zemi posral.

Viděl sem, že všechny emšestnáctky už sou vopřený vo hlavu chlapa na zemi.

Najednou sebou všichni trhli a namířili nahoru.

Kouknul sem taky nahoru a hned sem ho poznal.

Muž s Šípem v Zádech právě skákal ze střechy jednoho domu na druhej.

Šíp se kinklal a peří vlálo.

"Hele, můj známej."

Podíval sem se doleva a viděl, že se plouhá pryč.

Policajti zase votočili hlavně na chlapa na zemi.

Vykřixem: "Ser na ně, Smrt de pryč!" Ale nikdo mě asi neslyšel.

Policajti sedli do auta a pomalu vyjeli ze dvora.

Vůbec si mě nevšíмали.

nebo de do bufáče na voběd, to není možný, . . .

A co kdybych Smrti nekoupil pivo, he, už by byl jeden z vás vrah.
Chlap se těžce zved ze země a utíral si posraný kalhoty a najednou vidim, že de do bufáče, kde sedim na zemi.

"Dej sem rum, Chico," řek a vopřel se vo pult.

Koukal sem na něj a asi si toho všim.

"Co čumíš?"

"Nic, já jen, sem to viděl, s těma policajtama. "

"Tak si to nech pro sebe, jestli nechceš, aby se ti takovýdle věci děly každěj měsíc, každěj tejden, každěj. . .den, KURVA, kdo to má vydržet!!" rozkřiknul se na celou hospodu.

"A proč to dělaj, ty kreténí?"

"Výpalný, každěj tejden takhle přijedou. Když náhodou holky nevydělaj dost, chovaj se přesně takhle."

"Hele, víš, žes měl dneska namále, už tady na tebe čekala Smrt."

"Hm, jo, taky sem to cejtil, taky sem se kurva posral. "

"Hele, nemáš tady travestitu, bych měl kšeft."

Vzpomněl sem si totiž na idioty z práce, normálně Carlose Castra pošlu do pravý travestitovy prdele, HURAA.

"To ne, ale můžu to zařídit."

"Já mám takový známý, voni sou takový už zpronykaný, chtěj prostě něco speciálního, chápeš?"

"Jo, takovejch znám. . ."

"Tak co, seženeš někoho?"

"Jasně, dám ti vědet. Nechceš se jít k nám podívat?"

"Ne , dík, už sem tam byl."

"A co tomu říkáš?"

"Dobrý. . . eh. "

"Poslední dobou nám tržby kazí takovej divnej jev. . . "

"A jakej?" zatvářil sem se nesmírně zvědavě.

"No, vobjevujou se tam v jednom pokoji stopy dětskejch nohou na skle. Do prdele, to je vlastně vono, proč mě ty policajti tak prudili, klesaj prostě tržby, sakra."

Už sem tohodle jevu, kerej vovlivňuje životy lidí, měl fakt plný zuby.

Z televize jelo coraço, a muitas emoções, se z těch jejich emocí poseru. Sedmsetpadesátej díl novely Stín Hříchu vyvolává takový emoce, že lidi v bufáči pláčou.

A zase, CORAÇÃO. . . (srdce).

Stín hříchu se na mě tlačí z televize. Láska, nenávist, podvedení a zase láska, vášně a . . . zase láska, vášně. . . a pak podvedení a hned nato vášně. . . a. . . zase láska.

Umělá zaměstnanost všech herců, hlavně těch neúspěšnejch.

Zapálil sem si doutník a dumal a dumal.

Ne už vo černejch dírách, protože vo tom mám teďka doma pětisetstránkovou knihu, ale vo tom, co se poslední dobou kolem mě děje.

No, posud'te sami.

Muž s Šípem v Zádech, Trpaslík, Smrt, JeF. . . a já nevím, co eště. To je divný.

"Dáš taky rum?" řek chlapík, kerej už byl z nejhoršího venku.

"Jasně, zasraný jevu."

"Cože?"

"Nee, nic. . ."

"Hele, ty vypadáš jak Xuxa!"

"Cože, ta kráva, co prodává telefony dvouletejm dětem a snad bych ji moh srovnat jen s Dádou?"

"Ne, ten plavec, taky careca (holohlavej). "

"Jo, plavat chodim. . . "

"Jasně. Hele, já mám jeden klub, a ten je pro ženský. . . Hele, nechceš dobrý zaměstnání?"

Přemýšlel sem vo nabídce. Dyk to vlastně nic nechce, jen prostě každej den Viagru, voči rozvošřit chlastem nebo jinou drogou, a je to.

"Člověče, dobrý, a kolik bych jako za. . . ,ehm, za kus dostal?"

"No, stejný jak holky, stodvacet za půl hodiny práce."

Koukám na chlapíka a vidim, že to je mulat kolem třicítky, docela upřímněj vobličej. . . Hm. . . Tak jo, tak si snim asi plácnu.

V podstatě stejná práce jako manažer u mezinárodní firmy.

Do bufáče přišel chlapík, dal si pivo a začal koukat, ne na televizi, ale na mě.

NEEEEE, zase, co je tohle za JEV!

Pokynul mi sklenicí, sklouznul prdelí ze stoličky a přiblížil se ke mně.

"How is eeverything?" zeptal se. Jak je všechno? Jak je všechno, kurva, to VŮBEC NEVIM!

"Nevim."

"Ahaa, jasně. . . A ty, ty seš gej?"

"Nerozum, co, co. . . ," říkám portugalsky. Sem debil, kterej prostě nedokáže nikoho poslat normálně do prdele.

"Máš krásný lejtka. . . A prdel. "

"Cožee, fakt nerozumim."

"Tak co, nepudem ke mně, dáme si panáka v klidu u mě doma, tady je děsnej řev."

"Cože, cosřek, shřek, nerozumim ničemu."

Gej si přejel voholenou hlavu a promnul si vousy, takový ty vousy, co sou jenom kolem držky a všichni chlapi, co sou cool, je maj.

Konečně se mi povedlo nasadit mu brouka švába do hlavy.

"Nekecej, že neumiš anglicky!" řek.

"Co, cožže, já nevim. . . "

"Seš gej?"

"Nevim fubec, co říkáš."

Najednou sem uviděl na konci ulice známou postavu.

Vracela se.

Co je, kde hrozí jaký nebezpečí!?

Rychle sem se rozhlíd vokolo, ale nic, čemu by koukala smrt z vočí, sem neviděl.

"Pod' na panáčka. . ."

"Kurva, nech mě bejt, něco neni v pořádku," vykřixem anglicky. Klepání berle a malá postava Smrti s jednou nohou se přibližovaly.

"Ježkovy voči ! Vodkud to přide!?" Nikde sem nic neviděl.

Najednou se mi zatmělo před vočíma.

Ucejtil sem bolest v hlavě a sesunul se na zem.

Po prašný silnici se ke mně blížil Stín hříchu, věděl sem, že až se mě dotkne, tak nevim, co. . . Potom teda eště se blížila moje známá s berlí.

Došla ke mně a majzla mě takovou tou gumou, co je na konci berle, do hlavy.

Trošku mě to probralo a koukám na ni.

"Amigo, smi koupil pivo a i jinak v pohodě, ale právě si dostal děsnou ránu do hlavy, chápeš?"

"Nechápu to. A proč to mám?"

"Tvůj novej kamarád, viděla sem ho, jak běží pryč."

Sláva, napadlo mě, konečně přestane vopruzovat.

"A co ted' s tím?"

Aaa, pan inženýr, tak my sme už zpátky, Antarktickej tabák neměli, ale přivezli sme vám tady hezký ledový brejle, ty si nasadíte a uvidíte.

To snad musí bejt Tučňák a Tučňáková, a řek bych, že šli do někýho Tučňákovatýho supermarketu, kde měli levný ty brejle, a hele Franto, nekup to.

"Nekoupim!"

"Nee, to jako, že to máš koupit právě!"

Tak mám teď místo doutníků brejle, skrz který není vidět, a Tučňákovi tady surfují u Arpoadoru.

Ach , to je typický!

Myslim na tučňáky a ani se ňák nemůžu soustředit na ten rozhovor, tučňáci dostali vlnou pořádně po držce, takže se potopili a najednou vyplavali u mě a začali s těma brejlema.

"Proč ste mi teda nekoupili ty doutníky?"

"Noo. . . ,začne Franta.

"Protože ty brejle sou hezký a byla to výhodná koupě, navíc tabák, hlavně ten z Antarktidy, škodí zdraví," říká Tučňáková.

Vidim, že Franta vidí tu blbost, ale asi je dost pod ploutví.

"Ale já přes ty brejle nevidim. . . "

"Sem ti říkal, Mini, že . . . "

"Bud zticha. . . To je musíš Ivane, pořádně votřit!"

"Ahhaaaa."

"Ivane, já sem chtěl, ale. . . "

PLESK.

Franta dostal takovou ránu, že se ve vodě votočil.

"Ale Mini, co JE?!"

"Nedělej tady scény před Ivanem, vidíš, že ho to NEZAJÍMÁ."

Nandal sem si brejle, abych jim udělal radost, a poslepu zkusil vzít vlnu. Povedlo se mi vystihnout okamžik, kdy mě vlna vzala do náruče, bohužel se mi nepovedlo si stoupnout rovně, protože sem si stoupnul díky těm brejlím místo na prkno na vodu, a jelikož nejsem svatej, tak mě ta voda vzala a smotala a vyplívla.

Nadech sem se vody a vyšplhal zpátky na prkno.

Přijela druhá a jaxem zíral, kde je, vzala mě rovnou přes držku a taxem se stal hadrovým panákem, jehož hlava je kolmo k tělu, a

paxem vylez znova na prkno a slyším, že všichni křičej, taxem si strhnul posraný brejle a vidim, že se valí ta třetí, co je v sérii vždycky největší, koukám na ni, voslepenej dennim světlem a vona krásně roste a paxe láme přímo na mě.

KŘUCH!

Mám zlomenou páteř a voda mě táhne ke břehu. Nemůžu se hejbat a najednou slyším vedle sebe.

"Pane inženýre, já sem jí to říkal, že to je blbý, ale. . . víte jak to je s manželkama."

Mám zlomenou páteř, takže mu nemůžu poděkovat, že se teda snažil, ani říct, že to je v pohodě, můžu jen zakoulet vočima, ale trochu se bojím, aby si to blbě nevysvětlil a tak jen volně nechám hlavu kejvat v proudu a je to v pohodě.

"Takže zatím, pane inženýre."

"Ghehehehhheh."

"A Mini, teda moje manželka, vás taky pozdravuje a zatím NAZDAR."

"Ghrreeeeeeee. . ."

Probral sem se velkou bolestí hlavy.

"Chico, dej mi cachasu, do tý velký sklenice! "

"Ivane, nemám zavolat policajty, máš díru v hlavě!"

"NE, POLICAJTY NEE!"

Umyl sem si lebku, dal trochu lihu na ránu a zbytek do těla. A moh sem pokračovat v životě.

V televizi ukazujou chlapa, co mu žralok ukous kus nohy, hlavy a prostředníček.

Chudák, napadlo mě, to už nebude nikdy moct dělat ten posunek.

Chlapík si jen vodběh pro míč, kterej se mu vodkutálel do vody.

"Celý svět miluje Brazílii," slyším z televize, kde naskakujou hustý volympijský kruhy.

Jee, tam budou snad i NAŠI, jak asi na tom sou, Štěpánka Hilgertová. . . ee. . nebo Hilbertová. . . , jestlipak namazala dobře ty

běžky.

"Hele, jak to vypadá, co sjezd, kdo vyhrál sjezd?" ptám se chlapů v bufáci.

"Jakej sjezd, jedinej, kdo je sjetej, seš tady ty, gringo!"

"No, neee, počkej, ten volympijskej sjezd na lyžích. "

"Běž si dělat legraci z někoho jinýho!"

Už mě tydle reakce fakt přestaly bavit, dyk já si žádnou legraci nedělám!

"A co krasobruslení, ten náš SKOKAN. . . ,jaxe menuje, sakra, joo, jasně, VICHNAR!"

Chlapi na mě koukaj.

Ňáký lidi hrajou volejbal na písku. Co to je za novej sport??

Najednou mi svitlo. To nejsou zimní, ale letní volympijský hry. A kde asi sou? A co NAŠI, jak na tom sou?

Koukal sem na chlapa v reklamě, kterej si jede pro zlatou a určitě, úplně stoprocentně, ji získá, protože si čistí zuby pastou Superdentes.

Podářilo se mi sednout si na stoličku a třídit myšlenky.

Ted', jak to píšu, se děje neuvěřitelná věc.

Trpaslík, kterýho sem si vymyslel a kterej hraje roli v tomhle příběhu, taxé najednou vobjevuje ve vyprávění lidí vokolo.

Jezus, sem stvořil TDpasla.

Bůhví, jaký škody natropí!

Cernoch se ale tancem unavil a spad do vozovky

To není možný, nikdy tady nebyl žádný a teď najednou už ho všichni viděli, buď chodí po ulici, nebo de do buřáče na voběd, to není možný, aby se fikce a skutečnost protly!

Najednou vidím trpajzlika, jak přebíhá ulici a míří směrem k buřáči.

Z průjezdu ale vyjíždí chlap na motorce.

Vidím, jak trpaslíkovy nohy kmitají.

Spad na zem a zůstal ležet.

V televizi někdo jása, že se někdo překrásně vomrskal kolem kozy. Měl dobře našponovaný nohy ve šponovkách a mrskal se tam a mrskal, krásně dokola, až toho dosáhnul.

Krátká zpráva.

"Představ si, umřel Hlinka."

Neee, doprdele, Petr Hlinka, známý z Třeboně, mladší než já, DOPRDELE, proč umíraj takhle lidi, já vím, že měl divný věci, třeba usnul a vjel do příkopu, ach JO, to je zase den!

To je smutný, to je dost smutný!

Skoro sem ho neznal, ale byl dobřej a mladej a měl rodinu. . . ACH JO.

Vodpovídám.

"ACH JO!"

Představuju si Petra, jak leží v rakvi, má tu mrtvolně pootevřenou hubu a známí z Třeboně nesou smutně tu rakev.

"RUM, chci RUM! Ted' hned a dvojítej!"

Chico běží rychle pro láhev.

Vrací se a říká.

"Neměl bys tolik pít, Grande."

"Seru na to, umřel Hlinka, kurva, můj známý z Třeboně, chápeš to?"

"Dobrý, dobrý, jasné, tady máš pití."

Vobrátil sem do sebe sklenici a hned druhou a udělalo se mi dobře.

Druhej den sem zjistil, že umřel ten trenér.

Přišla ženská a dala si pivo. Byla černá, s dlouhejma nastřelenejma vlasama a v bílým přílyhavým tričku. Měla na sobě krásný ozdoby a pod tričkem se rýsovaly bradavky.

Původně sem chtěl vodejít, ale teď sem se teda rozhod, že zůstanu a budu se na ni koukat, protože byla tak zajímavá, že až voči přecházely.

Dala si pivo a nevšímala si mě.

To je typický, prostě si mě nikdy nikdo nevšímá.

Před bufáčem se potácej bezprizorný děti, ty děti sou všude, leštěj boty, žonglujou na křižovatkách, kradou v ulicích, rostou, až vyrostou, začnou střílet.

Ženská si děsně kouše nehty.

Že by byla nervózní, že si jí nevšímám, protože dělám, jako že si jí vůbec nevšímám?

Přemejšlim nad svojí prací.

Zase a znova mi ta myšlenka na posledních pár pracovních dnů vleze do hlavy.

"Hele, Ivane, máme problém."

"Jo."

"Dodavatelé zkurvili, co mohli, a teď, když jim nabízíme řešení, tak voni ho neakceptujou."

Hned se vytočim a volám řediteli firmy.

"Co to je za hovadinu?"

"Klid, klid, Ivane, to je nedorozumění, hned to bude v pořádku. "

Zavěsim a čekám, co bude.

Přide holka, co se stará vo dodávky materiálu.

"Hele, voni to zkurvili, my jim to teda chcem dát zadarmo, ale voni na to nemaj proces, co tomu říkáš?"

Rovnou volám řediteli firmy.

"Kurva, co to je, ste to zkurvili, a teď, když vám chcem dát zařízení zadarmo, abyste to namontovali a aby na mě nikdo nekřičel, tak nemáte PROCES!"

Vzpomněl sem si na českýho pojišťovacího úředníka, kterej se stal spisovatelem.

"Ne, dobrý, Ivane, to bude v pohodě."

Uklidním se a chvíli něco dělám. Za chvíli mi někdo volá.

"Fakt sorry, Ivane, ale nemůžem jim to dát, protože na to nemáme proces."

"COŽE, jakej proces??!"

"No, teen, fiskální proces, prostě ta situace nemá řešení."

"To není možný, co to je za zhovadilost?"

Volám ředitelům, který mi potvrďej, že to je fakt tak, a taky mi potvrďej, že sem najednou v tý sračce sám.

Volá Paprika, ředitel všech ředitelů, bůh, soudce, princ i král zákaznický firmy.

"CO TO JE!!" slyším, jak křičí.

"Klid, klid, Paprika, to vyřešíme."

"Už ZASE, už ZASE, ste totální kreténí!"

"Hm."

"Chci tu sračku dneska, a jestli ne, tak zejtra si můžeš hledat jiný místo!"

"Hm."

Volám Rodrigovi.

"Kurva, Rodrigo, co s tím?"

"Fakt nevím, Ivane. Zdá se, že to fakt nejde, nebo co."

"Kolik stojí ta blbost, vo kterou se tady všichni ty debilové hádaj?"

"Dva tisíce realů."

Přemýšlím.

Stojí mi dva tisíce realů za ten voprůz? Kdyby teď přišel kouzelník a řekl, že když mu dám dva tisíce realů, tak že problém zmizí. . . , tak bych mu je dal.

"Já to koupím ze svého," říkám.

"Kecáš."

"Fakt, už to nemůžu vydržet."

Do bufáče najednou přišel Richarles.

NE. To už NE!

"Ivane, tak jak je, sem rád , že tě vidím! "

"Já taky, Richarles. "

Sedím a nedutám. Poslouchám přednášku vo zdravym životě, kterou sem slyšel už pětkrát.

Bohužel, dneska dostávám i přídavek.

"Kosmická energie je všude kolem nás, naše duchovno nás řídí, naše těla jsou nádobou vesmírné lynfy."

"Hehm, fakt jo. . .?"

"Ano, jistě, a naše astrální těla se otravují materiálnímy jedy!"

"He, Richarles, tak jak to, že chlastáš?!"

"To je v souladu, jen se to nesmí přehánět!"

Pomyslel sem na svůj astrální tělo. Na toho svého astrálního bratra.

Chudák.

Zamyslel sem se nad astrálním životem tak hluboce, že sem nezačal hned registrovat problém.

Najednou koukám, že je Chico nasranej.

"Běž žrát to zelí do restaurace!"

"Co to je za podnik, kde nemaj jídlo pro vegetariány !!??"

"Taxem nechod'!"

"To sem ještě neviděl, takový podnik bez vegetariánské stravy!"
rozčiluje se astrál, iluminát.

ILUMINÁT. ILUMINÁT. MÁ KŘIVEJ HNÁT, kretén.

Po tom, co sem si vzpomněl na Ilumináty, sem se úplně nasral.

Rozhod sem se, že se pudu z bufáče uklidnit do kostela.

Hezky tam zpívaj, sice falešně, ale rozhodně vod srdce, asi jako já.

Vlez sem do taxíku a vtevrěl noviny, co ležely na podlaze. Stálo tam, že nákej kněz dvacet let zneužíval ministranty ve svý diecézi.

Taxem se na kostel vysral a šel radši do hospody.

V novinách byl ještě článek vo soudci v Americe, kterej při soudním přelíčení děsně nahlas onanoval.

To bylo dobrý.

Dobrá byla taky zpověď státní zástupkyně, která se pohoršeně vyjádřila v tisku, že nejmní dvacetkrát zahlídla soudcovu péro, jaxe tam mrská.

Zřejmě nikdy nic takovýho v životě neviděla.

Sed sem ke stolu vyčerpanej jak tučňák.

"Píp, prsk, " ozval se telefon.

Kouknul sem na něj a to byl Carlos Castro.

Vemu to, nevemu to, vemu, nevemu. . .

Vzal sem to.

"Co to, toto, a já sem zákazník a zase to nefunguje," a paxem přestal poslouchat.

Tomuhle blbcovi trvá nejmní dvacet minut, než se vykecá, takže se mezitim můžu jít na chvíli nadejchat čistýho vzduchu.

Nechal sem telefon s rozkřikujícím se zákazníkem na stole a vdešel na ulici a vzal sebou pivo.

"On je s Tebou," uslyšel sem vedle sebe.

"Kdo? A kde??!"

"On splní všechna tvoje přání, vyslyší tvoje prosby."

"Saprlot," bylo jediný, co mě napadlo.

Černej zametač si začal zpívat.

Sbíral vodpadky a usmíval se na mě.

"ON Ti věří, On je věrný, a je to Pán."

Vrátil sem se ke stolu a dal telefon k uchu.

V telefonu Carlos Castro pořád ještě mluvil. Říkal takový hovadiny, že se mi to ani nechce rozepisovat, ale v podstatě vyhrožoval a říkal furt dokola, že je zákazník, kterej si zaslouží, abychom se kvůli němu přetrhli.

Ja sem se přetrhnout kvůli tomuhle kreténovi fakt nechtěl, no a taxem vrátil telefon se samomomluncem zpátky na stůl a vrátil se na ulici.

Najednou vidim, že černochoch, co bydlí na křižovatce, se zved a začal tančit.

Tančil výborně, taxem vzal foťák a natočil krátký video. Vyšlo hezky. Černochoch se ale tancem unavil a spad do vozovky na ty pruhy.

Zablokoval tím jeden pruh.

Chlapík, co stál na křižovatce první v tomhle zablokovaným pruhu, vylez z auta a šel se podívat, co se děje. Ten druhý za nim začal neúprosně troubit.

Měl nový Audi A6 a silnej klakson.

První chlapík se schejbnul nad černochochem a viděl, že to je nemožný, a tak se vrátil zpátky ke svému autu.

To ale nesnes ON v Audi. Vylez z auta a začal gestikulovat a ukazovat na hodinky.

Si měl jet dřív, kreténe, napadlo mě.

Viděl sem, že první se nechce hádat a leze do auta, ale ten druhý - kretén, kterému kravata vobčas větrem zakryla vobličej a na slunci se občas zablejsknul jeho telefon u pasu, neúprosně křičel tak, že sem to slyšel i já, sto metrů vod křižovatky.

To musí bejt debil!

A jak mě to napadlo, vzpomněl sem si na Carlose Castra, vodloženého na stole.

Vrátil sem se do baru a dal telefon k uchu. K mýmu překvapení tam mluvil někdo úplně jinej a Carlos Castro mu odpovídal. Došlo mi, že CC udělal telekonferenci.

"Ivane, vysvětli to, VYSVĚTLI TO!"

"No, já už sem to všechno řek, prostě ste nám nedali včas ty konfigurace, taxme nemohli začít plánovat práce," řexem básnický.

"LEŽ, LEŽ! To je lež, já mám důkazy, že sme vám to dali."

"Ja mám taky důkazy, že ste nám to nedali."

V telekonferenci už bylo asi pět lidí a někdo mi tam začal říkat, ať zmlknu. To bylo dobrý, a taxem vodložil telefon zase na stůl a šel sledovat situaci na křižovatce.

Černoch ležel furt na přechodu a spal a všechny auta v zablokovaným pruhu se najednou tlačily do volnýho.

Nejvíc se tlačilo nový Audi A6.

Tlačilo se tak rychle, že projíždějící nákladák ho vzal z boku pěkně do dveří spolujezdce, auto se zvedlo a vodlítlo na chodník, tam, kde normálně spí černoch, kterej ted' spal na silnici.

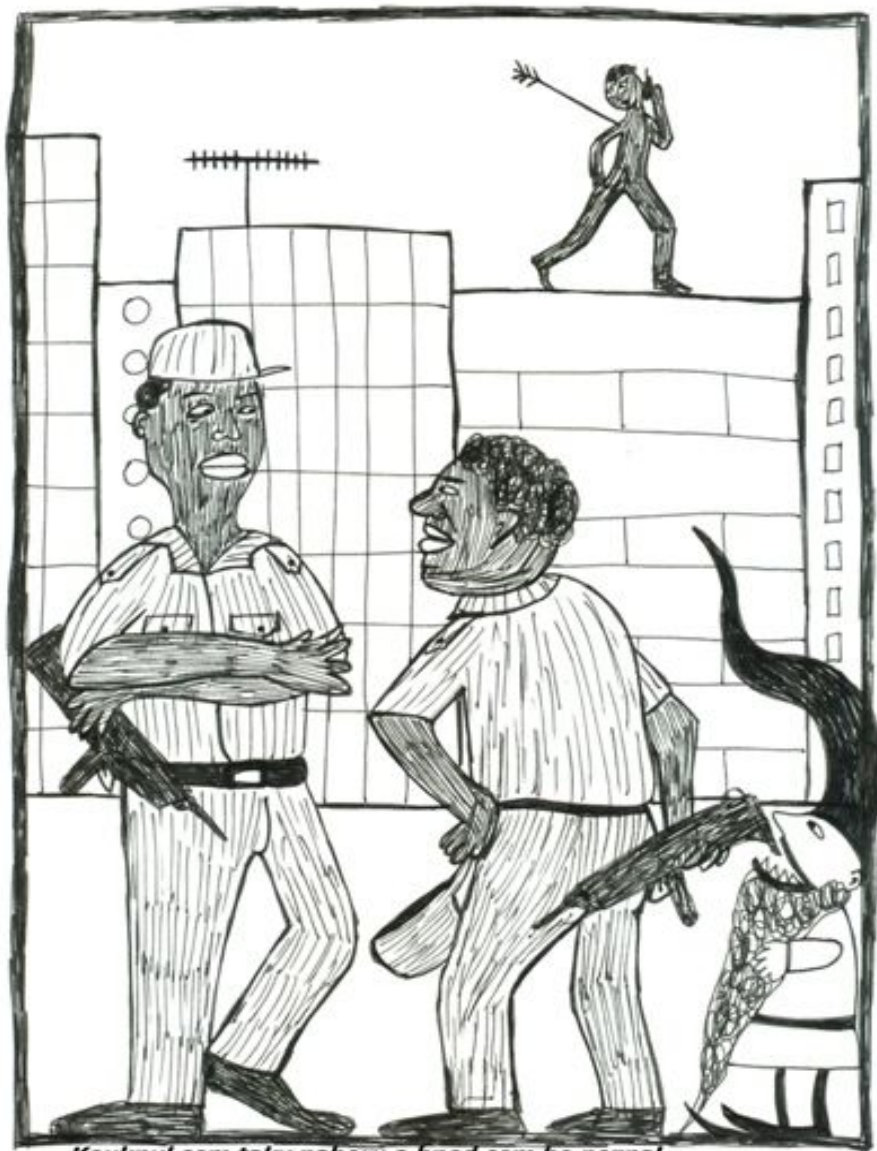
Cha, co asi Úspěšný muž NA TO.

Uemko vylez a začal se chytat za srdce, vypadal trochu jak Maradona.

Držel se auta a bylo vidět, že se chce dostat k řidiči nákladáku, ale nedošel. Zhroutil se někde u zdeformovanejch dveří auta.

Vrátil sem se k telefonu právě včas.

"Ivane, Ivane! . . . Seš tam?"

Kouknul sem taky nahoru a hned sem ho poznal.

"Jo, jasně, trochu se mi to tady porouchalo, ale už je to dobrý."

"Kdy ste dostali ty konfigurace?"

"Už sem přece řek, že ještě nikdy!"

"Lež, LEŽ," uslyšel sem už trochu vochraptělýho Carlose Castra. Kouk sem na hodiny na zdi, musel už mluvit nepřetržite nejmíň čtyřecet minut.

"Tak dejte do tý vaší telekonference Porraria, ten vám to potvrdí."

"José, slyšíš to, José, Ivan zpochybňuje to, co říkám."

"Já nic. . . ," chtěl sem říct, ale v telefonu mi rychle někdo řek, ať počkám a paxe uvidí.

Dal sem telefon na stůl, vypil pivo a rum, co se tam vobjevil, a vylez na ulici.

Na křižovatce stála sanitka.

Černoch furt ležel na zebře a nějaký chlapi se snažili voživit Maradonu.

Po křižovatce šla ženská. Nádherná ženská. Dlouhý nohy, minisukně, dokonalý prsa a dlouhý vlasy.

Šla směrem k baru, kde sem zrovna byl.

Šla a šla a najednou se na mě podívala. Eště, že sem neměl v ruce telefon, protože by mi určitě upad.

Mrkla na mě a já sem se usmál svym šílenym neveselým úsměvem, kdy huba je roztažená, ale oči jsou smutné.

"Hej, gringo, koupíš mi pivo!?"

"Jasně, pod'. . . Jaxe menuješ?"

"Amanda."

Vlez sem s Amandou zpátky do baru a kejvnul na hospodskýho. Přines pivo a já ho nalil.

Amanda měla sytej hlas a fakt hustý tělo. Usmála se na mě a zavrtěla se na barový židli.

"Musim na hajzl, hned sem zpátky."

"Jasně."

Řexem si, že pudu taky, ale nejdřív zjistím, co se děje v pracovním vztahu.

"Uděláme MÝTING, hned zítra, a tam budeme DEFINOVAT ty nedostatky, pak uděláme AKČNÍ plán a. . . ," rozvášňoval se tam někdo.

"Já chci výsledky, VÝSLEDKY!" křičel potichu už totálně vochraptělej Carlos Castro.

Zakroutil sem hlavou, dal telefon na stůl a šel na hajzl.

Amanda byla na hajzlu a stála u mušle.

Byl sem trochu překvapenej.

"Amando, ty seš chlap!"

"Jo, sem. . . No, ale to může bejt zajímavý, novinka pro někoho, jako seš ty."

"Ne, fakt ne. Já. . . , já nechci žádný novinky."

Do prdele, co je zase tohle za kamaráda!

"To říkaj všichni, ale pak. . . "

"Nee, já fakt. . . "

Vylez sem z hajzlu a vzal telefon.

"Ten kretén Ivan vůbec nereaguje, hajzl jeden."

"Co, jak nereaguju, dyxem tady!" vykřixem.

"Jeee, promiň, Ivane. Víš, Carlos Castro šel na záchod, taxe tady radíme, co mu říct. "

"Ivane, jak mi vysvětlíš, že ste eště nic nezačali dělat!" slyšel sem ředitele z headquarteru.

"Už sem řek nejmiň dvakrát, že nám eště nedali ty konfigurace, přesto, že sme je na to upozorňovali několikrát, takže sme vůbec nemohli nic začít, dokážete to pochopit, vy. . . ,VY. . . , eh hh. "

Začal sem se vytáčet, debilové, to je furt dokola, vždycky musím

vysvětlovat něco nákejm ředitelům.

Amanda se vrátil a pil pivo. Něco mě napadlo.

"Umíš trochu huhňat?" zeptal sem se Amanda.

"KNii, khnuuu, mneee," zahuhňal von.

"Hele, huhněj a řekni do toho telefonu, že seš Carlos Castro, už ses vrátil z hajzlu, teda ze záchodu, a že teda uznáváš, že Ivan měl pravdu a že ty konfigurace zejtra dodáš."

Amanda na mě koukal s rozšířenejma zornicema vod drog a řasama dvoucentimetrovákama.

"Dobrá, že ses to ty, seš mi docela sympatickej."

"Nech toho, to nemusíš, to je dobrý. . ."

Vzal sem telefon a dal jí ho, teda, dal mu ho k uchu.

"Haló, tady Carlos Castro, už můžeme pokračovat," řekl.

Neslyšel sem, co vostatní říkaj, a taxem zíral vytřeštěně na Amanda.

"Jistě, já jsem si uvědomil své pochybení a myslím, že Ivan má zřejmě pravdu, my ty konfigurace zítra dodáme, já se o to osobně zasadím."

Cha, jee, to bylo neuvěřitelně vtipný, musel sem se začít smát, když sem viděl jeho vážnej výraz a slyšel ty kecy.

"Nee, v žádném případě se na Ivana nezlobím," pokračoval huhňavym hlasem Amand.

Zved palec a usmál se na mě.

"To je v pořádku, děkuji vám všem za podporu a uslyšíme se zítra, díky, nashle, TCHAU!"

Vzal sem mu rychle telefon z ruky a slyšel sem už jenom, jak to lidi pokládaj. Schválně sem to nechal, až se CéCéčko vrátí z hajzlu, co bude říkat.

A už to tady bylo.

"Haló, haló, takže JAK TO VYŘEŠÍME!?"

"Musíš nám, Carlos, DODAT TY KONFIGURACE," řexem.

"LEŽ, už JE MÁTE, JOSÉ, JOSÉ, slyšíš, Ivan zase zpochybňuje to, co říkám. "

Carlos byl evidentně v posledním tažení.

"José, slyšíš mě, José, kde jsi, José. . . JOSÉ!" vykřikoval Carlos Castro méno myého nadřízenýho, kterej to před chvílí položil.

Bylo to už totální šílenství, takže sem se rozhod hrát to dál.

Dal sem si do huby sklenici vod piva a řek:

"VĚŘÍM TI!"

"Ano, jistě, José, já ti také věřím, ale . . . ," měl sem pocit, že zmrđ začal brečet.

"NECH TO NA MĚ," řexem se sklenicí v držce.

"Dobře, José, děkuji, tak já, já už musím končit, děkuji, JOSÉ!"

"Neni zač!"

Amand mlčel a pil pivo, já taky.

Byli sme voba vyčerpaný, a tak bylo v hospodě ticho. Najednou začli vedle ve favele střílet.

"Tu, tu, tu, tu, tu" - je to jasnej zvuk, žádný rachejtle.

Koukli sme s Amandem na sebe.

"Ach jo, už zase, policajti potřebujou zvýšit platy, tak pruděj."

"Hm, nebo taky banditi potřebujou zvýšit platy, tak střílej."

Další půlhodinu bylo ticho přerušovaný jenom výstřelama.

Zdalo se, že se střelba zintenzivňuje.

Bylo lepší nevylejzat. Kdo vyleze, tak ji koupí. Kdo nevyleze, může ji koupit taky. Kdo zaplatí při přepadení, bude v pohodě, jinej, co zaplatí, taky koupí kuli.

Do hlavy.

Přišoural se k nám hospodskej a sednul si vedle Amanda.

"Vite, co se stalo chlapíkovi, co sedí támhle u hajzlu?"

"Nhhe."

"Jel autobusem domu z práce a ten autobus přepadli.

"Vběhli dovnitř s pistolema a začli vybírat a dávat hlavně k hlavám."

"Von počkal, až se k němu banditi dostanou, a pak jim řek, ať DOU DO PRDELE! To se tady vůbec nedělá. . . No, bandita byl tak překvapenej a vystresovanej, že vylez z autobusu a dal se do vzrušenýho rozhovoru s kámošema banditama.

Najednou se rozběh a skočil zpátky do autobusu. Vrátil se k chlapovi, dal mu pistoli k hlavě a . . . No, a vystřelil mu mozek z hlavy. "

"Ty vole," řexem.

"Blbý, ale blbější je, že se bandita SPLET."

Já sem si najednou uvědomil, že vidim chlapa sedět u hajzlu. JAK TO?"

"Bandita se splet a zastřelil někoho, kdo mu předtim všechno vodevzdal," řek barman.

Koukal sem na něj beze slov. Jaký slova by mě asi tak mohly napadnout?

Prostě kombinace šílený smůly a vobrovskýho štěstí a schopnost tý životní rulety s tím všim pořádně zamíchat.

Amanda se zved a šel pryč.

"Dej mi telefon, Amando."

"+CC3121881417"

"Hele, to je divný číslo." Zdálo se mi povědomý.

No, to je jedno.

Pak mi došlo, že to je telefon Carlose Castra.

Kdybyste chtěli někoho někdy fakt poslat do prdele, zavolejte mu a řekněte:

"Vai toma no KU, seu filho da PUTA," i s tímhle přízvukem a poslouchajte, co řekne.

Práce zasraná, není divu, že jsme statisticky nejvíc vystresovaní my, policisti.

Včera Fernando, dostali ho, když se vracel domu, dva chlapi na motorce, řidič a střelec, a Caio, ten se dostal do přestřelky minulej tejden a v nemocnici dodejchal na průstřel srdce.

Pudu do práce, dám si k vobědu feijoadu a uvidíme, snad přijdu na jiný myšlenky.

Voblíknul sem uniformu, merda, už mi ty kalhoty ani přes to panděro nejdou zapnout, merda.

Vyndal sem břicho z kalhot a dopnul je trochu níž.

Kolem pasu pistoli a kvér. . . Aaa, kámoši už čekaj před barákem.

"Zkurvysynu, dělej, musíme cestou ještě něco vyřídít!"

"Di do prdele, ty zkurvysynu," přivítal sem se s partákama. Dneska už to není ta naše parta jako dřív, všichni jsou mrtví. A tyhle mladý, to jsou takový kretěni.

Sed sem si dozadu, vystrčil hlaveň z auta a přemejšlel. Proč sem, co sem, aaaale co, to je jedno.

"A kam jedem?"

"Do HighStars, majitel poslední dobou málo platí, musíme mu dát trochu nůž na krk," řekl Marcos, nejstarší z mladíků.

Díval se na mě svejma černejmá očima a já sem viděl za nima úplně jasně jeho černý myšlenky.

Tahleta část policejní práce mě už fakt srala, ale je to tak postavený, tak je to jedno, stejně se do ničeho nebudu srát a pak pojedem na feijoadu.

Mám už teď hlad.

Vyjeli sme z tunelu a u bordelu sme zajeli do dvora.

Naproti byl votevřenej bufáč a já dostal chuť na pivo, ale v práci to nejde. . .

Marcos zavolal mobilem "takpod'venkreténe" a čekali sme. Marcos sáhnul po mojí pušce.

"Co je, kurva!!" vykřik sem.

"Puč mi pušku, zapomněl sem si vzít svojí."

"Di do prdele."

"Dělej, dej sem tu pušku, starej, nebo tě napálím, že jo,"

obrátil se Marcos ke svejm dvěma soudruhům.

"Hovno ti dám! A dej pryč ty svý hnusný pracky, než ti ustřelím koule, idiote."

Mladíci se stáhli a jeden vodevzdal svoji pušku Marcosovi.

Přišel majitel bordelu a začal se vomlouvat, že má poslední dobou nižší tržby. "Jak, nižší, vždyť si měl vždycky VYŠŠÍ!" křičel Marcos a vystoupil z auta.

Já zůstal v autě.

"Nevim, něco se děje a nevim, co," zakoktával se majitel bordelu.

"Nedáváš nám, co sme si domluvili, to neni dobrá hra, kámo!"

"Ale dyk musím platit holky, chlast, celej provoz, a když chodí míň lidí, tak. . ."

Vzal my strevo a někam vodcházel.

Nedomluvil.

Marcos ho vzal za krk a pažbou do hrudi a složil ho na zem. Embéčko, teda jako Majitel Bordelu, začal kašlat a plazit se po zemi.

Kouknul sem směrem k bufáči, aaach, jeden SKOL by tak bodnul a možná i oběd, fazole s rejží.

Zaostřil sem a koukám, před bufáčem sedí na zemi podivná dvojice.

Asi tak dvoumetrovej holohlavej gringo tam pije pivo s řáskou stařenou, kurva, ty cizinci sou už fakt děsný, eště i stařeny, kromě těch všech našich krásnejch holek. . .

Zasnil sem se a zapomněl na bufáč.

Ze sna mě rychle vytrhnul Marcosův křik.

"Ti tu hlavu USTŘELIM!"

Byl sem rád, že to není moje puška na krku nebožáka, kreténovi to ujede a jak pak budu vysvětlovat, že tady je mrtvola střelená mojí puškou.

Embéčko se posral, celej se třás. Fuj, to je humus.

"Kurva, Marcos, nech toho, ty idiote!"

"Drž hubu, starej, a spi."

"Říkám, nech toho, nech ho bejt, von se polepší, že jo," kejynul sem z vokna na embéčko.

"Jasně, to vviivíte, že jo. . ."

"Tak bylo to jasný?!" křičel Marcos. Řek bych, že viděl moc filmů z období diktatury a je tak trochu smutnej, že už skončila. Hlavní se opíral chlapovi vo hlavu a já se fakt bál, že to spustí.

Najednou sem zaregistroval pohyb na střeše baráku za bordelem. Kouknul sem tam a uviděl něco šílenýho.

Po střeše běžel chlap a v zádech se mu kymácel dlouhej šíp. Protřel sem si voči, ale chlap tam furt byl.

Běžel po červenejch taškách a telefonoval. Měl prostě mobil u hlavy a s někým mluvil.

Marcos zved pušku a vystřelil.

Chlap s šípem zavrával, chyt se za lejtko a někam spadnul. Marcos sklonil pušku, vlez do auta a nastartoval.

"Tak chlapi, jedem."

"Počkej, a co ten chlap, cos ho teďka střelil?"

"Jakej chlap? Dyk sem nikoho nestřelil," řek Marcos.

"Jak to, ten chlap s šípem a telefonem, si ho sejmul ze střechy!"

"Starej, moc chlastáš. Jedem!" řek Marcos a vycouval ze dvora.

To je divný.

Vyjeli sme na hlavní a já viděl, jak se stařena šourá pryč vod baru a holohlavej gringo pije pivo.

Ach jo, teďka na služebnu, aspoň, že se mi tam hřeje ta feijoada, jinak by byl den zas na hovno, snad nebude žádná akce ani nic. . .

Dojeli sme na služebnu, hodil sem kvér na postel a vlez do kuchyně.

Ve starý votřískaný lednici krásně svítlo moje jídlo, co sem si tam včera dal.

Vzal sem kastrol a dal ho na vařič.

Musel sem vodkopnout psy, co se cpali do ledničky, sakra, proč je tady furt tolik bestiálních psů.

Lehnul sem ke kvéru a vzal do ruky noviny, eah, . . . zase ta válka banditů, mrtvej bandita, dobrej bandita.

Vzpomněl sem si tak na svýho prvního.

Zavolali nás tenkrát zasahovat v Doně Martě.

Měl sem prdel sevřenou strachy, pak nás vysadili a začalo peklo, pálili po nás vodevšad, skutálel sem se za popelnici, křížoval se a modlil se k soše Krista, která se tyčila nade mnou.

Viděl sem, jak tam turisti fotěj svý ksichty. . .

Když se střelba trochu utišila, vidim, jak v uličce stojí postava. Bez rozmejšlení sem tam vysolil celej zásobník.

Chlap spadnul.

Okamžitě se na mě snesla sprcha olova, ale já byl dobře schovanej

za popelnicí.

Když ho kámoši vezli na kolečku dolu, říkali, že mu bylo třináct, ale co se dá dělat, určitě to byl bandita, a kdyby nebyl, tak tam prostě neměl co dělat.

Kolik sem jich vlastně už zabil, přemýšlel sem. . . Mám počítat i ty popravy kapsářů?? Ne, to nebylo moc fér - vzít je do želez do vybydleného domu a tam executado do hlavy, se jim vždycky divně zkroutily palce, jako kdyby si léčili ploché nohy, kurva, dyk jim to už mohlo bejt jedno, jestli maj ploché nohy, že jo. . .

"Drn, drn!"

CO, COŽE?

Vyskočil sem právě včas, abych dal pryč feijoadu z vaříče.

Místností už se šířila vůně jídla.

"Tady pěťka, vohlaste se, kdo je ve službě?!"

"KURVA, kerá PORODILA!!!!"

"Pěťka, haló, vohlaste se!"

"Jo, sem tady."

"Bouračka, Rua Sacopa, dvě auta proti sobě, nemáme nikoho, kdo by moh jít!"

"KURVA, dyk to neni moje práce!"

"Víme, ale nemáme nikoho z dopravních, musíš jít!"

"Do prdele, do prdele, DO PRDELE!"

"Dělej, je tam náká hysterická ženská!"

"Sakra, ach jo, tak já du."

Dal sem jídlo zpátky do ledničky, sliny mi vyjely z huby a ukápaly na botu. Všim sem si, že na botě mám náký svinstvo, asi psí hovno.

Vylez sem před barák a tam už stálo auto. Byl sem nasranej jak už dlouho ne.

KURVA!

V břiše mi kručelo při myšlence na jídlo, na ty fazole, maso. ACH JO!

Přijeli sme na místo. BYL SEM NASRANEJ!!!

Proti sobě stály dvě auta.

U jednoho stála gringa, který po vobličejí tekly voční stíny, a proti ní dědek s rezavou parukou, no děsný kretění. Ženská něco křičela lámanou portugalštinou. V ruce držela mobilní telefon. Tyhle lidi s mobilama mě fakt už taky děsně serou. Bylo jasný, že ji dědek napálil v její půlce, ale to bylo úplně jedno, kráva. . . Hlavně ať nemá ňáký kecy, ach jo!

"Doklady!"

"Ale, ona mě, pan policajt, on jest na moje cesta!!" křičela gringa.

Šílenej dědek vykřikoval, že von to neudělal.

"Ale, POLICAJTE, to je JEHO návnada!!" křičela gringa a slzy se jí kutálely po tváři.

Vzpomněl sem si na svojí feijoadu.

"DRŽ HUBU, ženská!!"

Povodešla a začala volat mobilem. Komu asi volá?

Asi manželovi, aby to šel vyřešit. Dobrý, zsranej gringo tady bude dělat vlny, ho zchladim!

Vzal sem papír a začal sepisovat protokol.

Najednou vidim, že přichází gringo – gringo, co seděl v bufáci. No to mě poser.

"Pane, policajte, moje žena být na její strana a on je zodpověden."

Koukal sem na něj, měl voči úplně červený.

"Doklady!"

"Ale. . . ."

"Doklady!"

Gringo vodskočil k ženě a něco říkali nesrozumitelnym jazykem.

Kretén v paruce se mezitím dohadoval s kolegou a vesele se usmíval. Jasně, ty kreténe, vždycky to nakonec vodsere cizinec, že jo. Ale, si to zaslouží. . . . Fuj, to je hlad, kretění, se tady srazili a já

to teď musím řešit.

"Tady jsou doklady," řekl gringo.

Kouknul sem a hned sem viděl, že sou v prdeli. Stejně jako většina cizinců. Mezinárodní řidičáky neměli přeložené do portugalštiny.

"Nerozumím tvejm dokumentům, gringo!"

"Ale. . . ale. . . hhhh . . .," řekl gringo.

Přišel dědek s červenou parukou a začal se posmívat.

Viděl sem, že gringo je rudej jak jeho voči a gringa si utírá černou barvu z ksichtu.

"Cha, cha, sem ti to říkal, gringo, že nemáš volat policajty," chechtal se dědek.

"Foda se(fuck you)," řekl hezky portugalsky gringo.

Dědek ztuhl a já měl pocit, že se něco začíná dít.

"Foda se, caralho, vai tomar no cu!"(Fuck you an asshole, di do prdele).

Dědek zesinal.

Měl sem pocit, že se začíná dít něco vobrovskýho, náká energie byla mezi náma.

Nejdřív sem viděl, jak dědkovi vodlítla z hlavy paruka, vznášela se vzduchem jako medúza v moři. Po paruce už letělo tělo jak hadrovej panák.

Vytáh sem pistoli a řekl:

"Ruce vzhůru a hezky rychle!"

Gringo dal ruce vzhůru. Dědek chrchlal na zemi.

"Vstávej, dědku!" vykřik sem.

"Ale, azle, dyk sme, allleee. . ."

"Vstávej, dědku, než tě střelím!"

Dědkovi na hlavě pulzovaly žíly, krytý parukou.

"Allleee, co jste to za poli. . ."

Dědek nedomluvil.

Co mi tady bude zkurvenej dědek říkat, co mám dělat, už toho mám po krk, všude mi náký kretění říkaj, co mám dělat.

A ještě k tomu zkurvenej místní dědek s rezavou parukou. Úplně sem ztratil chladný uvažování.

Šlápnul sem dědkovi do držky a dal hlaveň pistole k přestárlému čelu.

"Eště cekni, ty synu kurvy, a máš kuli v hlavě!"

Dědek přestal skandovat nesmysly.

Byl klid. Čas přestal plynout. Byli sme všichni na začátku vesmíru, kdy ještě nebyl čas.

Nebylo mi jasný, co mě to napadá, protože vo začátku světa fakt nic nevím a ani mě to nezajímá, v podstatě jediný, co mě fakt zajímalo, byly fazole s rejží a s masem v mý policejní lednici.

Slyšel sem zpomalený dejchání nebo spíš chrčení dědka na zemi a dlouhý, předlouhý vzlyky ženský, co furt eště musela vysvětlit svému chlapovi, že to fakt nebyla její vina a že navíc ten dědek jí nadával a kdesi cosi.

Docela sem jí rozuměl. Nerozuměl sem slovům, ale skoro jako bych rozuměl, co říká. Ty slova měly divnej tvar, ale byly jen trochu víc nakřivo než slang ze severu, kde sem sloužil před - kurva, jak je to vlastně dlouho, stovky let, nebo dva dny, vidím eště teď před sebou ulici do práce, lemovanou barákama z červených cihel, a nic, vokolo nic než bída a vychrtlý psi a chlapi s pivem ve stínu balkónu, na kterým nikdy nikdo neseděl, a pneumatikárny a autoopravny, kde se auta nespravujou, ale rozebíraj, heee. . .

Kouknul sem na dědka a von měl děsnej ksicht. Co si tady počnu s mrtvým dědkem?!

"Hele, kámo, puč mi pušku," řek sem kolegovi za volantem, kterej vypadal, že je buď zhyponotizovanej a nebo právě dostal k vyplnění daňovej formulář.

Beze slova mi dal pušku.

Vzal sem pušku a strčil hlaveň dědkovi do huby. Bylo zajímavý, že

čím dál sem ji strkal, tím víc lezly chlapovi voči z důlků.

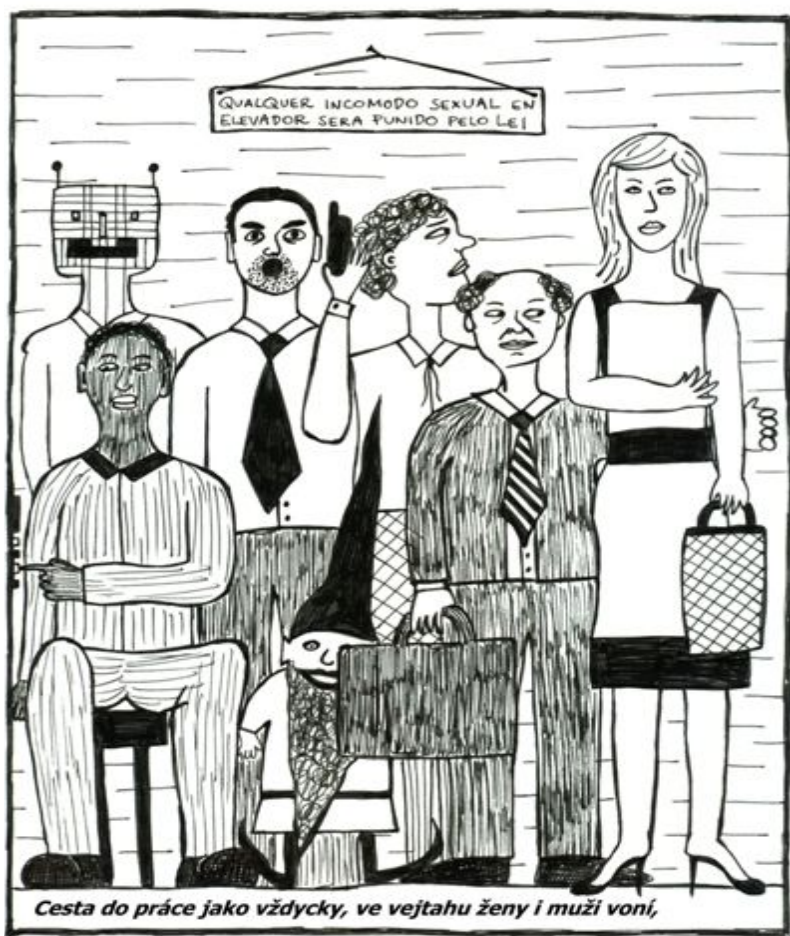
"Ty zmrde, proč jezdíš autem, když to neumíš, proč si do ní narazil, ty zkurvysyne, moh sem se v klidu najíst, ale kvůli tobě teď musím bejt tady a řešit tuhleto DOPRAVNÍ NEHODU!!"

"Ty svině jedna zasraná. . . "

Měl sem dojem, že mě někdo bere za ruku a že to nejsem já, ani nikdo, koho bych znal. Rozhlíd sem se kolem sebe. Gringo furt stál s rukama nahoře a jeho gringa na mě zírala rozšířenejma zornicema s ksichem zasraným potůčkama černý barvy a jinak bylo ticho, úplný ticho, nebylo vůbec nic.

Dědek se pochcal a posral, skoro vzápětí. Tělo ho opustilo.

Strčil sem hlaveň dál a dědkovi vypadlo jedno voko z hlavy. Z ní mu teď vedly takový drátky, který pulzovaly krví.

Cesta do práce jako vždycky, ve vejťahu ženy i muži voní,

Přišlo mi to hnusný.

"Dědku zsranej, to je humus!!"

Zmáčknuł sem kohoutek. Dědkovy voči vyskočily asi tak půl metru a pak dopadly tam, kde kdysi byla hlava. Tělo se naplo a z krku vystřík proud krve přímo mně na boty.

Aspoň si tím umeju to psí hovno, napadlo mě.

Zved sem hlavu a uviděl divnou věc. Kolem všude padalo listí. Najednou se zatáhlo a začalo padat listí.

Kurva, proč padá listí, vždyť je sotva srpen, listí přece nepadá, teda padá, ale někdy jindy - kdy vlastně padá tady u nás listí. Rozhod sem se, že to zjistim, teda hned po tom, co se najim.

Viděl sem, že gringo dal ruce dolu a sedá do auta.

Gringa už nebyla vidět.

Bylo jasný, že utíkaj, ale to sem přece nemoh dopustit, dyk viděli, že sem se zbavil toho kretěna dědka.

Gringo se snažil nastartovat auto, ale nešlo mu to. Viděl sem, že mu na skrání tepe žíla, co přivádí krev do hlavy - a nebo jen do lebky?

To se pak taky musim někoho zeptat, jak to je.

Každopádně mě ta jeho žilka srala.

Srala mě skoro, jako heeee, Žilková, eeehh, ale dyk nikoho takovýho neznám!! Co to je vůbec za méno?? Kde se mi to vzalo v hlavě??

Zdržel sem se. Gringo dokázal nastartovat.

Auto se dalo do pohybu.

Nemusel sem ani mířit . . .

Vytáh sem z kapsy bezhlavce revolver a zastřelil kolegu u volantu. Jeho výraz se vůbec nezměnil, akorát se mu v hlavě udělala díra.

Otřel sem pažbu a kohoutek a hodil pušku na zem. Pořád se kolem vznášely listy, ale nikde žádný stromy. . .

Rozhod sem se, že pudu pěšky na služebnu a konečně se pořádně najim, už se mi z hladu dělaly v hlavě hvězdy, měly vnitřek z vln a

paprsky tvořily černý trojuhelníky. Lítaly ty hvězdy kolem mě jak náhý vlasatice. Jednu sem chyt a hodil ji do baráku. Zapíchla se do stěny jako do masa.

Z baráku začala vytekat krev.

Huh. . .

Přestalo padat listí, konečně. Ozvaly se hlasy lidí a najednou koukám, že sem na ulici, kolem je živý ruch a na rohu děda spravuje židle za dvacet realů kus.

Uslyšel sem houkačky a zamával kolegům. Jeli hrozně rychle tím směrem, odkud sem přišel.

Asi se tam stalo nějaký neštěstí, ale hlavně, že to není moje starost, já se chci hlavně najíst.

Vlez sem do taxíku a kouknul na taxikáře.

"Tak na služebnu."

"Ano."

Jeli sme. Jeli sme ale někam jinam. Nejdřív sem si myslel, že taxikář zná nějakou delší zkratku. Po půl hodině už to bylo divný.

"Kam jedeš, dědulo?"

"No, si řek na služebnu."

"To jo, ale na jakou služebnu jedeš!?"

"No, já znám jenom služebnu u letiště."

"Ale já nejedu na letiště!!"

"A kam jedeš?"

"Sakra, dědku, jedu na služebnu. Služebna, chápeš, ta služebna v ulici Revoluce!"

"Jasně, ulice Revoluce, tak to jedem," uklidnil mě muž u volantu.

Po půl hodině sme byli za městem.

"Co je to?"

"Sme v ulici Revoluce."

Stáli sme za městem, přes ulici přeběhly dvě děti bosý a děsně hubená kočka - vypadala spíš jako mrtvá kočka.

"Ježkovy ZUBY, pro rány boží, ale tady není žádná služebna, kurva, himl, herdek!"

"Aaaa, jee, jasně, tak to musíme jet jinam."

Cejtil sem hlad, jak mi trhá žaludek a vysílá do mozku poslední zoufalý signály vo sobě.

Před očima se mi začaly zase míhat ty hvězdy, tentokrát ale nešly chytit, a to bylo taxikářovo štěstí, protože bych jednu určitě zatnul do jeho držky. Ty jeho fousy, ten xicht, ty brejle, to sou nějaký lupy - ty jeho brejle, sakra, kurva.

Na kapotu auta vyskočil trpaslík, prorazil okno a vrazil mi ruku do břicha.

Cejtil sem, jak mě chytá za střeva.

Vzal mé střevo a někam vodcházel. Střevo se táhlo za ním jak nit. Sakra, a co bude, až moje střevo dojde? Čím budu trávit ty fazole. Jo, ale dyk sem žádný fazole nežral.

Viděl sem, jaxe mé střevo vodmotává, a už jel žaludek a tam se to zaseklo.

Taxikář zařadil zpátečku a rozjel to. Utrhlo mi to krk vod hlavy a bylo to vyřízený.

Přestal sem mít na dost dlouho hlad.

Přes cestu přeběhly dvě děti bosý,
všude je ticho a šílenej smrad,
na kolejích snad není ani kapka rosy,
kdo by si chtěl dnes na ulici hrát.

Policajt si prachy na pivo bere -
jasně, že z něčeho musíme žít!

Rád bych ho fakt poslal do prdele, ale
co když je to ten Martin Šmíd.

Mrtvole z džípu zas koukaj nohy,
igelit nebyl docela dlouhej.
Z města už vyhnali všechny bohy,
zůstal jen jeden a tomu je ouvej.

Pod sochou Indián svůj tanec tančí a
turisti ze Států fotěj svý xichty.
Dálnice se mi doprava stáčí,
sou volby a tak sou tu všude ty xichty.

Z jezera tečou náky blitky a
známej má tričko Costa Rica.
Vedle tělocvičny prodávaj kytky,
kusy látky padaj z jeho trika.
Přijely vlny a maj čtyry metry,
rum je dobrej a nebe je modrý,
turisti choděj a zapínaj svetry,
moře je zvedlý a pivo je dobrý.

Kurvy dál choděj po ulici,
kolem muž se psem pomalu běží.
Rakovina bolí v levý plíci
a dole na jihu někdy sněží.

Z pláže se rovnou vožereme
a budeme dělat, že volant je pevný.
U bufáče se nažereme,
sejra je starej a salám je levný.

Snad s náma holky domu pudou,
a když ne, tak je to jedno.
Domu se dostanu snad vždycky půdou.
Hej, Chico, dej mi sem ještě jedno.

Končí už den a stahujou mříže,
snad ještě chvíli, chce se mi blít,
nad sebou vidím to znamení kříže,
z držky mi vodešel veškerej cit.

A tak to mi vždycky stačí, ale
život mi kurvěj ňáký sráči.
A tak to mi vždycky stačí, ale
život mi kurvěj ňáký strašný sráči . . .

Ivan vypadal že omdlí.

Na tyhle schůze chodil dřív, než sme se poznali, a bylo vidět, že má dost. Já sem se snažil to žehlit, von taky neumí dost dobře portugalsky, aby moh výrazně argumentovat, gringo jeden. Vypadal, že je v posledním tažení, měl sem pocit, že se mu v očích vobjevujou slzy.

Fakt je, že zákaznický kretění byli hodně tuhý.

Vylezli sme z baráku úplně zkurvený.

Šel do bufetu, furt chodi do bufetu, neuvěřitelný, každý den. Navíc chodí do divnejch podniků, kam by většina místních nikdy nešla, po stolech lezou švábi a na hajzlu je hovno, eh, blázen, louco(crazy,šílenej) gringo, pra caralho.

Zavolám svý holce a pudu s ní souložit, tohle není možný vydržet, tahle práce, navíc to vypadá, že mě ten kretén Ivan bude do toho chtít namočit víc, než sem myslel, hajzl, von si vodjede do tý Republiky a já tady zůstanu s těma všema sračkama na krku, porra.

Vlez sem do taxíku a vodjel do hotelu.

Taxikář byl vůl k pohledání, musel sem mu celou cestu ukazovat, navíc sem měl pocit, že skrz ty děsný brejle vůbec nic nevidí, měl skla jak dalekohledy!

Před hotelem se flákali bezdomovci a nabízeli mi láhev piva. Poslal sem je do prdele a vlez do hotelu.

Měl sem utkvělou představu, že si musím zašukat. Uvolnit ten stres. Doufám, že bude Ester na pokoji, snad. . .

"AHOJ, Rodrigo," vykřiknul někdo najednou za mnou.

Votočil sem se a koukám na úplně cizího chlapíka. Fakt sem chlapa v životě neviděl. Co je to za zmrda?

"Nech mě bejt, jestli chceš prachy, můžeš jít prodávat ryby!"

"Rodrigo, neblázni, nedělej, že mě neznáš, dyk sme spolu byli včera v hospodě, si mě sem pozval na dnešní večer!"

Jeho věta mě přinutila si ho pořádně prohlídnout.

Měl bílou rozhalenku, z který mu lezly černý chlupy, a na nohách kecky s přezkou.

Naklonil sem se k němu.

"DI DO PR DE LE, synu hovna!"

Syn hovna se kupodivu neurazil, vzal mě pod paži a přistavil k hotelovému baru.

"Rodrigo, já tě chápu, já vim, že máš těžkou práci, seš nervózní, rozčileněj a ve stresu, dej si panáka, bude to v pohodě, věř mi.

Všimnul sem si, že se mu při úsměvu objevila šibalská vráska v koutku ksichtu.

Co to je za idiota??

Přistavil sem se k baru a položil tašku s počítačem ke zdi. Na pultu se vobjevil panák rumu, taxem ho tam vrazil a pak hned dalšího, protože, KURVA, ta práce se nedá vydržet!

Pil sem rum, kterej krásně štípal v hubě a v krku a úplně sem cejtil, jak mi zklidňuje rozčilený nervy a zároveň zapojuje nervy, který byly celej den totálně vypnutý.

Moje chuť šukat se eště prohloubila.

Kouknul sem kolem a viděl jen děsnýho chlapíka, kterýmu chlupy lezly snad i přes držku, jak se na mě šklebí.

Věděl sem, že Ester čeká nahoře, bylo to děsný, ale nemoh sem se najednou vod pultu vodtrhnout.

"Hej, eště jednou rum a . . a. . pivo."

"Rodrigo, víš, já . . .,já sem se včera . . ."

"Zadrž, držko, nic neříkej, ježkovy voči, co seš zač, tě neznám, nikdy sem tě neviděl, a ani tě nechci vidět!"

"Včera. . .," zamumlal von.

Najednou vidim, že se na mě vod druhýho konce baru hezky usmívá holka.

Hezká holka.

Zkusil sem Ping. Pinkla zpátky, zpoždění maximálně pár milisekund.

"Ahoj, jak je?"

"Dobrý, hezký," usmála se.

"Nechceš si dát se mnou panáka?"

"Jo, dala bych si."

Přesed sem si k holce a nechal chlapíka, ať si hladí chlupy na hrudi.

Ach jo, debil, kdo to je, a jak to, že mě zná. . .

Číšník přines dva panáky, ťukli sme si a já, já sem dostal křídla.

Byl sem vtipnej jako nikdy a vona se tak krásně smála, byla hezká, to bylo vidět hned, jak šla na záchod, krásný pevný nohy a typickou prdel, jakou maj všechny holky u nás v Bello Horizonte, a navíc byla milá, strašně milá. . .

"Vodkud seš?" zeptal sem se, když se vrátila.

"Bello."

A bylo to. Normálně sem se během patnácti minut zamiloval. A co Ester? Na Ester seru.

"Eště panáka!"

"Nechceš si jít zatančit?"

V baru hrála kapela šílenejch dědýsů rytmy z vosumdesátech let.

Vzal sem holku do náruče a začal klouzat po parketu. Nikdy netančím, ale teď to šlo krásně, pravou ruku sem jí dal na prdel a cejtil sem, jak se jí napínaj svaly, a když se mi povedlo dát stehno mezi její, cejtil sem, že mi tvrdne péro.

Dotančili sme a sedli zpátky ke stolu.

Dal sem dalšího panáka a dál kecal nesmysly. Začal sem mít trochu problémy s jazykem, ale to je v pohodě. Říkala, že je v Riu poprvé a že je to jako hezký, atd.

Její kecy sem nevnímal, mlha, hlavní je, dostat ji do postele, ať si říká vona i kdo chce, co chce.

"Tak já už musím jít," sem najednou uslyšel.

"Jak jít, kam deš??"

"Za chvíli pro mě přijde. Aaaa, už je tady. . . To je Fabio. . . To je. . . Jak se menuješ? . . Jó. . . , Rodrigo."

Koukal sem na Fabia.

"Fabio," řek von.

"Děkuju," řek sem já.

Fabio si sed, vobjednal si minerálku a já rum.

Vzal ji zepředu za horní část stehna a usmíval se na mě. Vona se taky začala usmívat - na něj.

Já sem se začal usmívat sám na sebe.

Když se začali líbat, vodvrátil sem pohled k baru a uviděl podivína, co mě původně oslovil, jak na mě mává.

Heh.

V místnosti se začli míhat lidi.

Zjistil, že sedím u stolu sám.

Na stole byl rum, taxem ho vypil a díval se rovně.

"Hele, ty se tu nudíš, pod' si sednout k nám!"

Zvednul sem hlavu a uviděl asi tak šedesátiletou ženu, na skráních prošedivělou, s břichem, kam by se vešel celej můj bat'oh s počítačem i všema mejma věcmá, co sem si je vzal do Ria před měsícem sebou.

"Nee, díky, já se nenudím."

"Nudíš, pojd', pojd' si sednout k nám."

Vohlíd sem se a uviděl spolek čtyř žen, jak na mě kývaj.

"Ne, díky, nemůžu."

"Pod' k nám, nenuď se tu."

Zved sem se a šel na hajzl. Situace posledních hodin mě tak rozrušily, že sem vomysem vodešel na ženskej hajzl. Vlez sem dovnitř a nikde žádný mušle. Vskočil sem do kóje, a tam někdo byl.

Dveře druhý kóje se vtevřely a proti mně stála žena. Zachichotala se, já řek "ježišmarjápardus" a vodběhnul pryč.

Vlez sem do správnýho hajzlu a začal chcát. Najednou koukám, že mušle je celá přelepená igelitem s nápisem "NEPOUŽÍVAT."

Chcanky mi stekly po kalhotech do bot.

DO PR DELE!!!! vyjexem.

Strčil sem péro do kalhot, takže sem si ty kalhoty zechcal ještě zevnitř.

"Pod' k nám" - koukám na vobludu, jak na mě mává. Vod baru na mě mával můj kamarád s přezkou.

Sed sem si k ženám, a co, no, nakonec co, prostě je to najednou všechno jedno.

Ester je určitě nasraná a já vožralej sedim s bandou holek kolem šedesáti a vod baru na mě mává děsnej někdo.

A ten kretén Ivan, zejtra zas přijde až po vobědě, protože celý dopoledne bude v moři, vyřídí maily a bude křičet na kretény do telefonu, paxe mě zeptá, jaxe mám, já mu řeknu, že to je v prdeli, protože to je fakt všechno v prdeli a tak to pude dál a dál, dokud neumřem, PORRRA.

Nejděsnější babizna se ke mně naklonila a dala mi ruku na stehno.

"Seš sladkej, mineiro," řekla a kousla mě do ucha.

"RODRIGO!!!"

"Co je, co se děje?" vyskočil sem tak prudce, že žena se překutálela po bříše dva metry daleko.

U dveří vejťahu stála Ester.

"JÍŽÍŠ, Ester, ahoj, jaxe máš, miláčku."

"Ty SYNU KURVY, TY SRAČKO, já na tebe čekám už pět hodin a ty se tady líbáš s nákejma BABAMA!!"

"Ale, Ester, počkej,to. . ., coo. . too."

Ester vskočila do vejťahu a dveře se zavřely.

Vodstrčil sem babu a skočil k vejťahu. Pokusil sem se roztáhnout pneumatický dveře vod sebe, ale místo toho sem si ulomil nehty.

Ester vodjela.

Rozhlíd sem se po místnosti.

První, co sem uviděl, byl šílenec s chlupama, jak na mě vod baru kývá, další bylo Společenství žen, který mělo v očích otázku, jesli si k nim sednu zpátky, anebo poběžím po schodech. . . No, a další byl vrchní s rumem a pivem.

Kejvnul sem na chlupáče, a když ke mně přišel, odešel sem k ženám.

Von za mnou.

Všichni byli spokojený, chlapík byl vtipnej a nakonec to bylo hezký, že bral jednu za druhou a tančil jako král majálesu v Praze.

Trošku mi to uvolnilo ruce.

Co asi Ester, je asi nasraná, ale PROČ, já sem přece nic neudělal, nepodved sem ji přece ani trochu!

Snad usne a uklidní se. . .

Vzal sem vod číšníka pití a pořádně se napil.

"RODRIGO!" uslyšel sem křik.

U vejťahu stála Ester. Měla kufr. Zaklonila se a vší silou po mně mrskla klíčkema vod hotelovýho pokoje.

Hned sem si uvědomil, že každej klíč má těžkej kovovej přívěšek s vobrovskou koulí na konci - asi aby to bylo hezký. Ted' letělo to svinstvo ke mně a já to viděl jak kulku v Matrixu.

Uhnul sem v poslední chvíli. Klíče se zaryly do zdi a zůstaly tam zaseknutý. Měl sem trochu pocit, že se kolem zdi vobjevilo pár kapek krve, ale nevěnoval sem tomu pozornost. Moji pozornost upoutala Ester, která táhla vobrovskej kufr pryč z hotelu.

Měl bych jí pomoct, napadlo mě.

"Di do prdele, Ester, ty tlustá krávo!" vykřik sem.

Zasáhlo ji to přesně mezi lopatky. Chvíli stála, prohnutá pod tou ránou. Vypadalo to, že vydrží, ale nakonec jí ten meč projel srdcem a vona upadla.

Ležela tam u převrácenýho kufru a sukně se jí na pravym stehně povytáhla, takže bylo vidět kalhotky.

"Vstávej!"

Ester vstala a nechala se odvést zpátky k vejťahu.

Sliz s chlupama se na mě díval, i ženy. Pohůnek vzal kufr a dal ho do vejťahu.

Vyjeli sme s Ester do pokoje.

Hned, jak sem dovřel dveře, sem jí jednu vrazil. Spadla na postel a vlasy jí překryly vobličej.

Aspoň není vidět ten uřvaný ksicht!

Stáhnul sem jí sukni a kalhotky. Měl sem dost problémů udržet rovnováhu.

Kufr se otevřel a z něj vypadly hadry. Vzal sem nejbližší hadr a majznul ji přes břicho.

Odhrnula si vlasy z vobličeje a já najednou viděl, že se usmívá!!!

Majznul sem ji teda přes držku!

Řekla "EŠTĚ!"

Stočil sem hadr a švihnul ji vší silou přes boky.

Tělo se na posteli zvedlo.

Přestalo mě to bavit a vdešel sem do koupelny. V koupelně nebylo nic, tak sem vdešel do předsíně. V předsíni byla lednička. SKOL.

SKOL.

"Rodrigo, to sem si vo tobě nemyslela, že seš takovej. . . , osobnost prostě."

"Hmm."

"Miluju Tě, víš!"

"Hmm."

"Sem ti za to vděčná!"

"Za co? Za to, že sem tě zmlátil?"

"Konečně se ke mně někdo choval jako k ŽENĚ! Jako MUŽ!"

"KURVA."

"Rodrigo, že už mě neopustíš?!"

"Ne, nigdy, kurva."

Lehnul sem do postele a spal. Spal sem tvrdě až do rána.

Ráno sem potichu vyskočil z postele, aby se náhodou Ester neprobudila a nechtěla, abych jí zase působil rozkoš fackama přes rozespalou hubu.

Cesta do práce jako vždycky, ve vejťahu ženy i muži voní, včerejší díl

novely Stín hříchu se probírá ze všech stran.

Sednu k mailu a . . . ,kurva, TOLIK SRAČEK!

Všimnul sem si, že mám ještě pochcaný kalhoty ze včerejška. Kurva.

Do kanclu přišel Ivan.

"Fala cara."

"Fala, beleza?" Ivan měl rudý voči.

Šel sem k němu a řek.

"Je to v prdeli, všechno!"

"Jasně, a proč?"

"Prostě je to všechno úplně v prdeli!! Chápeš to?!"

"Jo jasně, ale proč?"

"Protože je to v prdeli!"

Šel sem si sednout zpátky. Gringo. Co von ví! A co vim já. Sem chytřejší? Možná jo. Vim, že ženský to násilí chtějí! A jiný zas ne! A jak to poznám, kdo jo a kdo ne!

"Tvůj problém!"

Ivan vyšel z hajzlu. Měl vytaženou košili, ale najednou koukám, je celej ZEHCANEJ!

CHA! Za chvíli máme schůzi, dva kreténi z dodavatelský firmy dou na jednání se zákazníkem a maj grandiózně zechcaný kalhoty, sou po děsný kocovině a nejsou voholený.

I DE ÁL NÍ!

Začal sem se těšit na schůzi, poprvý v životě.

Píská mi mobil. Ve stejný chvíli volá recepční, že už přišli lidi vod NAŠÍ dodavatelský firmy.

JEJ, sem na ně zapomněl.

"Ivane, už sou tady z FLEXIBILU!"

"KUR VA," řek von.

Zvedli sme se a šli zechcaný na schůzi.

Byl to muž a žena.

Žena byla o hlavu větší než muž a vo padesát kilo těžší. Muž začal mluvit.

Mluvil o výrobcích, které jsou nejlepší na celém světě, a o lidech, kteří nikdy nelžou.

Mě ale upoutala žena.

Měla černý vlasy a černý šaty a černý voči s černejšma řasama a na ruce vobrovskej stříbrnej prsten.

Nevim, jak se to stalo, ale z ničeho nic jí FLEXIBIL předal slovo.

Dáma se odmlčela a sáhla do kabelky. Nevěděl sem, co vyndá, ale tušil sem, že bude zle. Nevim jak, ale tušil sem - něco se stane.

"Tyto naše kabely mají speciální charakteristiky a ideální vodivost," řekla a vytáhla z kabelky kus kabelu, asi tak třicet centimetrů dlouhej, šest centimetrů širokej, černejš, tvrdej. . . VZOREK!

Vzala ho do ruky.

VZOREK měl vnitřní vlnovod trochu, asi tak centimetr, v přesahu.

Hlava chtěla něco říct, ale jelikož měla místo huby vorla,

Držela ho oběma rukama, toho VZORKA. Mluvila, ale nevím, vo čem. Nemoh sem se udržet. Zadržoval sem smích, jak nejvíc to šlo! Nemoh sem se dívat na Ivana, zkusil sem to jednou a viděl sem vyvalený voči a horní zuby zakousnutý do spodního rtu. Nešlo TO!

Flexibil se oduševněle usmíval.

Vzorek se mrskal v rukách obchodnice jak chobotnice.

Ivan to nevydržel.

Začal se smát a upustil telefon. Sehnul se pod stůl a dával průchod svému smíchu. Hajzl! A co já?!. . . Von se pod stolem chechtá a já to musím vydržet. To nejde, abychom najednou zalezli voba pod stůl a tam se chechtali jak blázni. . . Ale bez keců, byla to nejhorší chvilka mého života, nevěděl sem, kam se dívat. Dopředu to nešlo a dolu taky ne, protože tam sem viděl flek na kalhotách.

"Jeho elektrické vlastnosti. . ."

Soustředil sem se na zadržení smíchu.

"Poloměr ohybu je . . ."

Furt sem se soustředil. Ivan byl furt zalezlej pod stolem.

"Odpor je standartní. . ."

Musím něco říct, nebo vyprsknu smíchy!

"A jaká je cena toho kabelu?" oduševněle.

"Jeho cena je. . ." A dál sem zase neposlouchal, protože sem se musel věnovat udržení vážného ksichtu. Všechna moje energie šla na to.

". . . dodáváme stovky a stovky kabelů. . ."

Ne, to ne, . . . Ivan vylez zpod stolu. Když uviděl, co se děje, hned zase zalez zpátky.

Bylo to horší než zákaznický schůze. Nemoh sem nic dělat. Nešlo se bránit.

VZOREK se mrskal v rukách ženy. Vyplňoval celou místnost, rostl v jejích rukách!

Měl sem strach, že za chvíli začne obchodnice vzdychat a z posledních sil nám ukáže, k čemu se taky dá ten nejlepší koaxialní kabel použít.

Chlápek, co přišel s ní, se zmenšil do velikosti trpaslíka, skoro nebyl vidět.

V místnosti se setmělo a setrvalý hluk protrhávaly jenom blesky vycházející ženě z rukou.

Bylo to DEMAIS!

Ivanovi se povedlo ovládnout. Viděl sem, že má v koutcích krev, musel si úplně rozkousat hubu.

Ted' mě ale zachránil.

"Ano, koupíme VŠECHNY KABELY, co máte!"

"Výborně, tak my dodáme ceník a zítra už můžete začít používat náš kabel," mrknul spiklenecky na kolegyni.

Ta se usmála a profesionálním pohybem vrazila VZORKA zpátky do kabelky.

Pak se ale zamyslela a vyndala HO zpátky.

Civěli sme s Ivanem na TO.

Co přide, ježkovy zuby!

"Berte to jako dárek!" řekla a předala HO Ivanovi. Upad mi mobil.

Vlez sem pod stůl a zkřivil hubu. CHAAAA, CHAAA, to je úleva. CHAAAA.

Chaaa.

"Děkuji mnoho," slyšel sem Ivana. Vylez sem zpod stolu, abych nepřišel vo ten pohled.

Ivan držel v ruce EBONYHO. Tvářil se děsně trapně.

Konečně vypadli ze dveří.

HUUUUEEEEEEEEEEEEEE, HEEEEEEEE, GREEEEEE, HUEEEEE, nejde to

popsat ta úleva.

"Tumáš, Rodrigo, je tvůj," řek Ivan.

"Nechci to, fakt ne!"

Ivan vzal vzorka a vyšel z místnosti. Měli sme před sebou schůzi se zákazníkem a jediný, co sme měli, byl černej falickej předmět.

Kulka mi prošla levým spánkem skrz hlavu a vyšla za pravým uchem. Vůbec to nebolelo.

Vylez sem z těla a koukal na tu spoušť. Všude byla krev a do toho padalo listí.

Zatočil sem astrální hlavou a vydal se k tomu světlu, o kerym sem čet v mnoha knihách, hlavně v těch s tou dobrou obálkou, co na nich autoři vydělávají vobrovský peníze.

To světlo mě táhlo svojí láskou, bylo to krásný, ale. . . najednou sem byl v malý místnosti. V koutě se někdo pohyboval. Byly vidět jen obrysy, ale už mi něco říkalo, že to NENI dobrý.

Chlap vylez z rohu. Měl hnědozelený tělo jako maj mrtvoly v hororech. Místo jednoho voka byla jen srostlá kůže a na zádech měl vředy. Točil se ke mně zády, a taxem je moh vidět. Blížil sem ke mně.

"Páchal si zlo!"

"To neni pravda," křičel sem vysokym astrálním hlasem.

"Opíjel ses, neměl si jenom jednoho Boha!"

"Hm, ale když já sem to nikdy nepochopil!"

"Pudeš do Pekla!"

"ALE PROČ?!" chtěl sem k d'áblíkovi vztáhnout prosebně ruce, ale žádný sem neměl.

"Protože. . . , protože mě prostě sereš!" řek von a zmizel.

"Vstávejte, pane, vstávejte, budeme přistávat!" uslyšel sem vedle sebe.

Nade mnou stála letuška a měla na jmenovce napsáno Linda.

Byla krásná. Byla linda.

"Linda" je portugalsky krásná.

Co to je za divný peklo, pomyslel sem si.

Sklopil sem sedadlo a přiklopil stolek. Letadlo se začlo votřásat, jak to pilot přepnul na ruční řízení. Jako vždycky se mi zpotily ruce.

Letadlo se naklonilo na stranu a potom sem cejtil, jaxe vysunuly kola. Paradoxně se vždycky přestanu bát v okamžicích, kdy je největší pravděpodobnost nějaký příhody. Paradoxně se naopak nejvíc bojím během letu, kdy je statisticky ta příhoda úplně nemožná.

Letadlo přistálo, já kouknul z vokna a uviděl Ruzyň.

Jak dlouho sem byl pryč? Tři roky a pár měsíců. . .? Spíš mi to přišlo jako celej život nebo víc životů.

Čekal sem u pásu na výdej zavazadel.

Pásy, kerý pamatujou eště komouše, líně vyblejvaly kufry a kočárky.

"Tak co, vodkaď, z dovolený?" zeptal se mě pásový zřízenec, zkráceně pásovec.

Do vočí mi vstoupily slzy, a protože sem nechtěl, aby mě pásovec přistihnul při pláči, dělal sem, že mě děsně bolí hlava.

"Hmmm" zahučel sem.

"A kde, kde to bylo, TYPNU SI. . . Thajsko?!!" a šibalsky se na mě usmál.

"Ne, Brazílie," povedlo se mi ovládnout

"No jasně, Karneval, že jooo," řek pásovec.

"Jo, karneval," řexem já a hned sem si uvědomil, že sem na tý estrádě nikdy nebyl.

Viděl sem, jak mi přijížděj prkna.

"Aaaa, pan je surfař."

"Hele, mámo, nákej surfař."

"Tati, co to je, ty dlouhý kufrý?"

V hlavě se mi to začlo míchat. Hlasy se začly vohybat jak želé.

Vzal sem prkna na záda a vydal se k východu.

"Tati, a proč ten pán jezdí na prkně na vlnách?"

Odpověď votce sem už naštěstí neslyšel.

Plouhal sem se k východu.

Úplně sem cejtil, jak tam to tělo nechce. Měl sem tělo, JAKTO???
Dyk du do PEKLA!!

Plouhal sem se dál a dál. Celník se mi díval upřeně do vočí.

Jasně, před měsícem chytli Brazilce, jak v prknech pašuje do Indonézie kokain, takže prostě Čech bude z Brazílie pašovat do Česka kokain.

"Odkud jedete?" zastoupil mi cestu celník.

Do vočí mi vstoupily slzy.

"Z Brazílie."

"Aaaaa. . . ,a to jsou surfy?"

"Anop."

Díval se mi upřeně do vočí. Ty slzy musel vidět. Asi si myslel, že brečím, že mě odhalej a já pudu do vězení na vosum let, lepší než v Indonézii smrt. . .

Určitě se těšil, že jeho kariéra nabere raketovej, dyk má před sebou mezinárodního pašeráka!

Hodil sem prkna na pás. Nechali to projet. Mezitim se kolem vobjevilo víc celníků, co vypadali trochu jako policajti.

Utřel sem si slzy. Všimnul sem si, že nejbližší celník při mym pohybu strčil ruku do náprsní kapsy.

Ech. . . , musel sem se pousmát, vy ste fakt viděli děsně moc filmů s akční tematikou.

Prkna jezdily pásem sem a tam a čtyry chlapi koukali, kde uviděj ty

balíky.

"Vemte si to, můžete jít."

Vzal sem si své věci a vyšel do příletový haly.

Uviděl sem spoustu vobličejů, jaxe na mě dívaj, jestli nejsem ten jejich příbuznej, a hned odvracej zraky směrem na někoho, kdo de za mnou.

Prošel sem uličkou mezi lidma a mezi dalšíma divnejma lidma, co stojej u těch východů, a maj takový papíry a tam maj napsáno: Young. . . nebo Shonehagen. . . nebo Vrty s. r. o. . .

Prošel sem tímhle šílenstvym a z očí mi už tekly slzy proudem. Co s tím budu dělat? To se nedá zastavit. Jak tady. . .

Vylez sem na chodník a nadechnul se. Vzduch štípal v krku a byla zima.

Na nebi byla ta šedá stěna.

"POTŘEBUJETE TAXI?" uslyšel sem vedle sebe.

Vohlídnul sem se tím směrem a hned sem to věděl.

Byl sem v PEKLE.

Vzpomněl sem si na Grumari, na pláž, kde na skalách rostou palmy a nesmí se tam stavět, protože to vláda chrání, takže tam choděj hlavně surfaři a normální rodiny z okolí města, sou tam výborný vlny a pivo v plechovce vždycky k dispozici, vzpomněl sem si na Arpoador a chlapíka, co měl stánek na písku a vždycky mi pohlídal klíče vod auta, a pár známých ve vodě, co se smáli a sprostě halekali, na bufáč, kde sem strávil spousty času s místníma chlapama a pivem SKOL, na Lapu a taneční zážitky, na mraky nad Corcovadem, na služebnou Reginu, která si v padesáti nechala udělat tetování a paxi stěžovala, že se na ni manžel kvůli tomu zlobí, na černý prodavače jahod a . . .

"Tak, chcete to taxi?. . . DO YOU NEED TAXI?!!"

Votočil sem hlavu po směru zvuku. Uviděl sem zmrda co mi nabízel služby. Tvářil se úlisně jak. . . , jak. . . , no prostě, jak nákej zrasanej taxikář.

Když sem teď v pekle, tak je možná jedno, co udělám, napadlo mě.

Můžu ho úplně zlikvidovat, toho zasranýho taxikáře. . . Aspoň něco.

Vzal sem do ruky svůj surfový prkno, že ho majznu po držce a zaostřil sem, abych se nevyčerpál ranama mimo.

Přede mnou stál chlapík se srostlým vokem.

"Sis myslel, že to bude tak jednoduchý, ty idiote?!!" řek, vzal mi prkno z ruky a votevřel auto.

Vlez sem do auta, a když sem vodjížděl, mohla bejt vidět moje strašně smutná držka v zadním vokýnku. Nikdo se ale nedíval, takže to bylo všechno jedno.

V autě bylo puštěný rádio. Z rádia mluvili šílený voptimisti a nabízeli slevy do supermarketu, slevy jen tak a lístky do cirkusu.

Optimisti se průběžně měnili v hudbu. Zpozorněl sem, když se mi do mozku začly tlačit děsný vjemy.

Got, Vondráčková, Špinarka, Michal, David, Vítězslav - šílenej zástup zmrďů se hlásil vo svůj místo v éteru a v mý hlavě.

Chlapík do rytmu tůkal na volant.

"Nemoh byste to vypnout, prosim vás!?"

Otočil se ke mně srostlým vokem a řek:

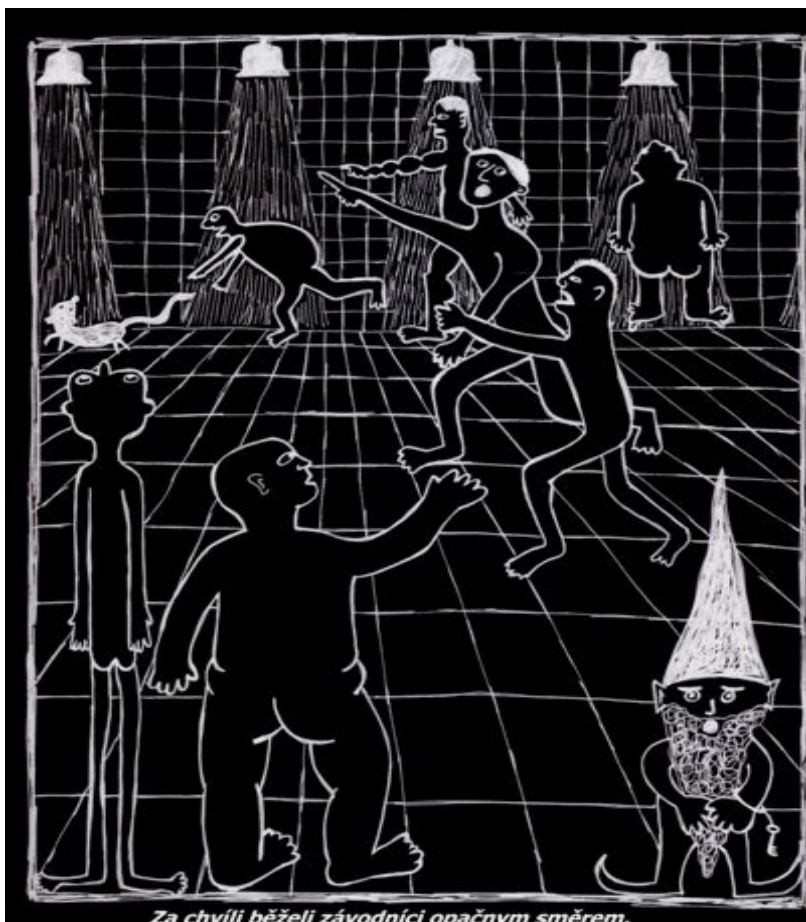
"NE."

Najednou sme byli před barákem a. . . , no prostě sem začal zase brečet. Kurva, jaxe toho zbavim. . .

Koukal sem na barák, vodkud sem před třema lety utek před celým šílenstvím svého života a týhletý divný země.

"Tisíc dvěšť padesát, dáme rovnou třináct," ozvalo se vod volantem.

"Dyxme v pekle, já nemám žádný peníze!"

Taxikář beze slova zmáčknul čudlík a mně do těla vjela bolest.
Třáslo to se mnou jak sulc.

SULCENBACHER. HINTERSTODER. Třáslo to se mnou jak
Hinterstoder.

"Patnáct za problémy," řek von, když to vypnul. Po těle mi chodily
jehly.

"Já nemám žádný . . . ," ani sem to nestačil doříct a už zase zmáčknu ten čudlík.

Bolest byla hrozná, ale co je to fyzická bolest proti duševnímu neštěstí, dumal sem a přeqapeně sem uvažoval, že mám myšlenky čistý, zatímco tělo se třepe. Takže třeba vopravdu ta fyzická bolest osvobozuje, jaxem si vždycky myslel.

Taxikář stál před autem a kouřil. Já se vevnitř třepal.

"Tak co, HAJZLE, stačilo ti to?!"

Moje myšlenky byly nejčistší, průhledný jako voda horských bystřín.

Pevně sem se chyt sedadla a řek:

"EŠTE.....R"

Vzal mě za bundu(portugalsky prdel) a vyhodil z auta. Křičel děsný spousty nesmyslů a do toho zpíval Kocáb:

"SEBASTIÁN, JE PLNÝYY RAN, TEN SEBASTIÁN. . . "

Kopnul mě do hlavy a přihodil mi na mozek moje prkna a vodjel.

Nemoh sem se vůbec hnout a taxem jenom zíral dopředu.

Najednou se z baráku vypotácela kombinace domovního blázna a alkoholika, se psem na provázku.

Sklonil se nade mnou.

"Jee, nazdar, sem tě neviděl snad sedum let!"

Neodpověděl sem, protože mi jehly začly chodit i uvnitř hlavy.

"Zejtra jim s tím SEKNU," vykřik a komíhal se. Zespoda vypadal, že je větší než celej dům.

Vzpomněl sem si, jak mi naposledy před třema lety říkal, že jim s tím ZEJTRA sekne, cha.

"SEKNU, SEKnu, zejtra jim s tím seknu, sek . . . ," slábnul jeho hlas, jak ho pes táhnul pryč.

Přál sem si, aby přišel nákej čertík a vynes mě i s prknama nahoru.

Místo toho sem se smyčkou v časoprostoru dostal do kanceláře, odkud sem kdysi velkou rychlostí utek až za oceán.

"Takže to budeme muset bajpasovat a hlavně je potřeba zjistit, jestli bude chodit to eftépéčko s emescéčkem!"

"Jakej je skedul?"

Omluvil sem se a šel brečet na záchod. Koukal sem do zrcadla a najednou mi zarostlo jedno voko.

"To je PEKLO!"

" To teda je," zvednul sem k němu svoji usoplenou držku.

"Zvykneš si, každej si časem zvykne!"

"NESER mě, nikdy si nezvyknu!"

"Hele, jestli mi chceš nadávat, já můžu klidně jít. Ale uvědom si, že já sem jedinej, kdo ti teď rozumí!"

"No jo, taxory."

"Jestli chceš, dám ti odpověď na jednu otázku."

"A proč?"

"Jen tak, aby ses zklidnil."

Proti mně stála mulatka oblečená do kusu brazilský vlajky. Těch kusů nebylo moc.

Dívala se vyzývavě na mě.

"Udělám všechno, co chceš, přesně jak řekneš," řekla d'ábelským hlasem.

"Tak jo, ale nešlo by něco udělat s tím hlasem?"

Naklonila se ke mně a já ucejtil vůni moře a kytek u břehu. Cejtil sem, jaxe mi voči zase plněj vodou.

"Všechno, co chceš."

Chtělo to eště trochu doladit, ale už se mi nechtělo ztrácet čas.

"Jak to bylo s tím JEVEM!?"

Opřel se o umyvadlo a zapálil cigaretu.

"To je banalita."

"Jo, ale jak to bylo?"

"No, dělal to ten trpaslík."

"COŽE?!!!"

Đábel potáhnul z cigarety, vodklepal popel na podlahu a znuděně pokračoval.

"No jo, byl schovanej pod postelí a vždycky vylez, vobtisknul nohy na zrcadlo a zase zalez."

"He, a proč to dělal, takovou blbost?!"

Đábel jen pokrčil rameny.

Představil sem si, co si asi myslel trpaslík, když sem tam vlez a začal zpívat. . .

"A jak ten trpaslík věděl, kolik maj ty lidi děti?"

"Sem říkal jednu votázku. . . "

"Jo, ale tohle mě zajímá. "

"Lez lidem do šatů, vyndával ty peněženky, kde lidi nosej do bordelů fotky svejch dětí a milovaný ženy, která je ale nemiluje, no, . . . a když tam nic nebylo, tak to prostě risknul. Kdyžtak se řeklo, že má dotýčnej náký nemanželský děti. . . Anebo, že děti vo kterejch si myslí, že sou jeho, tak jeho nejsou. . . V podstatě si tam dělal, co chtěl. "

"Ježkovy voči, ale kde se tam vzal?!"

"Si ho stvořil."

"Jak, kurva? Copaxem nákej stvořitel!?"

Đábel si dal ukazovák ke rtům ve známým tajnosnubným gestu.

Chvíli bylo ticho.

"Tim, jak si začal psát, si ho stvořil. Nepamatuješ, jak to říkali chlapi v bufáči?"

"Ale dyk takhle se přece nedaj lidi stvořit!"

"Sem neřek, že to byl člověk, byl to trpaslík."

"Hhh, a jaxe ho teď zbavíme. . ?"

"Musíš ho zabít, ale to by znamenalo, že se vrátíš vodsud' na zem,

což. . . ehm, ehm. . . při rozsáhlosti poranění tvýho xichtu a mozku se mi zdá fakt dost nepravděpodobný.

Leda, že by. . . "

Nedomluvil, ale místo toho se rozplynul.

"CO, CO LEDAŽEBY?!" vykřixem na prázdnym hajzlu.

Votevřel sem a tam stál kolega z práce a koukal jak Vrána.

Vyšel sem z hajzlu rovnou na třídní schůzky svejch dětí. Na stupínku stála učitelka a kárala vystrašený rodiče. Rodiče měli tváře červený vzrušením a hanbou.

Mě ale zaujala podobizna nad katedrou.

"Co čumíš, zmrde?" zeptal sem se slušně.

"Já, eh, mluvíte se mnou?" udělala hlava pohyb, jakej známe ze Shreka.

"Jo, mluvím s tebou, ty šmejde!"

"Ale to je falešné, absolutně falešné, takovéto větičky a věcičky. . . Úplně beze smyslu od lidí, kteří nemají vůbec žádný smysl, tak to já neuznávám, to je mimo aritmetiku mého života."

"COŽE, tak jako já nemám smysl!?"

Hlava zakroutila děsným knírem.

"Hm, to já nemohu posoudit, to posoudí princip demokracie a konkurence mezi jednotlivými individualitami."

"Jakou řečí to mluvíš !!?"

"Já s vámi končím, pane!"

"Já s tebou taky, lyžaři, tenisto zsranej."

Vstal sem a prošel kolem zkoprnělý učitelky.

"Kam dete, pane Dérrer?"

"Nikam soužko," řexem a vylez na katedru. ÚČA zírala na mý velký černý boty se vzorkem. Bahno vodpadávalo na místo, kam si pokládá třídní knihu, nebo jinou svatou knihu.

Sundal sem obraz a skočil z katedry na stupínek. Vedle dvěří byl

vycpanej vorel (učebna biologie).

Vzal sem obraz s xichtem, kterej se začal děsně vydouvat, a vší silou sem ho narazil na vorla.

"Gluk," řek vorel.

"Hyk," řekla hlava.

Vorlova hlava vylejzala ted' tam, kde byla dřív přísně sevřená, nacionálně republikánská ústa.

"Sorry, vole, vorle."

Hlava chtěla něco říct, ale jelikož měla místo huby vorla, tak jí to nešlo.

Bylo to dobrý.

Že bych se začal pomalu v tom pekle vorientovat, napadlo mě. A není to až zas tak špatný. . .

To mi vydrželo asi tak dvě minuty, než mi někdo, kdo se ke mně stavěl divně bokem, strčil do ruky noviny.

Rychle sem vzal svý slova zpátky, ale už to nemá ten efekt, jako když to řekneš. Bylo to peklo. Bylo to nad slunce a všechny hvězdy jasnější, že sem tam, kde sem.

Preference ODS sou nejvyšší v historii, bylo napsáno. Olda byl tři dny nezvěstný v azijském pekle.

Napadlo mě, že je možná Olda rád, že je nezvěstný v Azijskym pekle, než že furt vo něm všichni věděj tady v tom pekle, nevím.

Podíval sem se blíž na ty volební preference v pekle.

Jasně vedla Občanská demokratická strana s 36 procenty. Pak tam byli komouši, něký socialisti a křesťani. Vo těch sem čet na jinym místě článek, že srali už Masařika.

Skoro vosumdesát procent pekelníků, co volej, volí tyhle zmrdy. Zajímavý.

Bylo dobrý vědět, že tam sou eště něgde další lidi, který s tim nechťěj nic mít, ale to byli možná děti, starci a něký neznámí.

Hodil sem noviny do koše.

Došel sem k trafice, že si koupim žvejkačky. V tu ránu sem si vzpomněl, jak mi známěj říkal, že po celý zemi sou takový bílý fleky na asfaltu, že když zjišťoval, co to je, taxe dozvěděl, že to sou žvejkačky.

Kouknul sem kolem sebe a bylo to tam. HUMUS!

Žvejkačky sem si teda nekoupil, ale koupil sem si bonbóny, kerý byly tak hnusný, že sem je brzo vyhodil do koše. V koši sem si všim, že umíralo štěně. Nojo, bylo po Vánocích, někdo dostal dárek a v lednu mu došlo, že prostě TAKLE NEE, a vyřešil to po svym.

Přešel sem koš a vykračoval šílenym chodníkem, plnym šilenejch bílejch rozšláplejch žvejkaček. Ve výkladních skříních obchodu sem viděl sebe, jenom s kusem vobličejje, zbytek překrytej plachtou nebo kapucou.

Co to štěně v tom koši, vyskočila mi v hlavě myšlenka.

Seru na nej.

Ale na to nemáš!

Jak nemám, kurva.

Nemáš na to, nejseš takovej cynik, abys nechal umřít malý štěně ve vodpadkovym koši.

Sem, sem, SEM, chci bejt, někdo tam v pohodě nechá dítě!

Ne, fakt nejseš.

Zastavilo mě to u křižovatky. KURVA, co teď. Ke koši bylo nákejch dvěstě metrů.

Vydal sem se zpátky.

Co budu dělat se štěnětem? No, to je jedno, tak ho vemu, zachráním mu život a děti. . ., moje děti, budou šťastný, že máme psa. Vyrostete, bude s náma chodit na procházky, děti mu budou říkat anděl a bude krásnej a. . .

Došel sem k popelnici.

Vzal sem z koše štěně. Bylo fakt hezký, malý jako hračka.

Bylo mrtvý.

Dal sem ho zpátky a vrátil se na křižovatku. .

Přešel sem silnici a stál sem před lanovkou na Lysou horu v Rokytnici nad Jizerou.

Jee, hurá, si zajezdim na snowboardu, tak to je v pohodě.

Vzal sem prkno pod paži a přišel k turniketům. Viděl sem vrchol Lysý hory, co měla přeliv ze slunečního světla. Poskočilo mi. . . ,co vlastně? V životě by to asi bylo srdce, ale teď. . . Prostě to je jedno, něco mi přeskočilo, přeskočilo mi prostě radostí.

Vypadalo to na čerstvejch třicet prašanu. CARAMBA!!

U turniketu někdo stál. Ukázal mi významně nahoru. Kouknul sem tam taky.

Stálo tam "Zákaz vstupu snowboardistům."

JAK, CO TO - zákaz vstupu, PROČ??

Vlez sem do metra a vodjel do centra.

Vodešel sem na pomu. Byla tam pověšená americká vlajka. Jak tohle souvisí, kurva? Dyk v Americe kdyby něco takovýho někdo udělal, aniž by to bylo jasně dopředu všude napsaný, byl by už dávno zastřelenej za hanobení rasy nebo národa.

Pohled na americkou vlajku mě přinutil změnit plány. Řexem si, že bude lepší, když pudu na pivo.

Vešel sem do hospody na svahu.

Sed sem si a koukal na Němce sedící vokolo.

Číšník prošel a cestou ze všech sil strkal do přicházejících hostů.

"Uhni!" vykřiknul a strčil do mladýho Němce, co vcházel dovnitř.

Němci si sedli ke stejnému stolu jako já.

Projevil sem touhu dát si pivo.

"MUSÍTE POČKAT!" dověděl sem se.

Po chvíli Němci dostali jídlo. Koukali a pak zjistili, že jim přinesli něco jinýho, než co si vobjednali.

"Bud'te rádi, že něco máte," vozvalo se vod pípy. Kouknul sem tam - a tam byl Von a zakřenil se na mě.

Do místnosti vlezla parta mladejch snowboardistů. V místnosti ale nebylo tolik místa.

"RAUS, vypadněte!!" vykřiknul číšník.

Kluci se chytli za náušnice a vypadli.

Ja sem na to zíral s vtevřenou hubou. Začal sem se bát zeptat, kde je můj pivo. Nakonec sem našel vodvahu.

"Neska to pění," dověděl sem se.

Šel sem na hajzl a Von tam stál u mušle.

"Tak co tomu říkáš!?"

"No, dobrý. . . Dost dokonalý to tady máte."

"A to máme ještě ambiciózní plány další. . . , ale to ti neřeknu, ty bys to někam napsal a já bych měl vopletačky."

"Nee, já to chápu, já nepráskám, . . .ehh. . .teda jenom vobčas, ale

spíš takový hovadiny. . . . Třeba na kamaráda Lud'ka sem prásknul, že - kurva, a teď sem zapomněl, co. . . Ne, to bylo vlastně na Martina. Toho sem prásknul chlapovi co chtěl zaplatit hokej."

Đábel se na mě se zaujetím podíval.

"Dobrá, začínáš mi dělat radost."

"No. . . , hmm. . . Díky."

"Jen tak dál. Třeba" - a teď bylo vidět, že fakt usilovně přemejšlí, "třeba bychom tě mohli vzít k NÁM."

"Nee. . . , to nee, díky. A to bude teďka už pořád takle?!!!"

"No, je to věčnost, znáš to. Život vesmíru je proti tomu dětský zívnutí."

" TY VOEEEE!"

"Hm, jo, no jo."

Vrátil sem se ke stolu a pil pivo. Bylo docela dobrý.

"Kopni do nich!" vyrušil mě výkřik číšníka. Uprostřed místnosti se motali lidi a hledali místo k sezení. Číšníkův kolega číšník chvíli vypadal, že si fakt do těch zákazníků kopne. Pak je jenom krutým hlasem vyzval, aby odešli.

Měl sem trochu slzy za víčkama, ale podařilo se mi je tam udržet.

Dopil sem a zaplatil. Najednou sem měl v kapse peníze, asi si někde v centrále uvědomili, že mě nemůžou nechat chodit po pekle jen tak bez prostředků.

Vylez sem před barák. Na baráku bylo napsáno Restaurace Lovenka, www.rokytnice.cože.

Šel sem k místu, kde sem nechal své prkno.

Prkno tam nebylo.

Zmateně sem se koukal vokolo, ale nikde nic nebylo.

Moje prkno Solomon, co sem ho měl dost rád, najednou nebylo. Přišlo mi, že se vztahy mezi lidma natahují a vibrují.

Došlo mi, že mi ZMRDI ukradli moje prkno.

Slzy se už bohužel nedaly dál udržet. Vyjelo to ze mě jako pramen
ňáký řeky. Byly krásně slané jako moře. Možná kdybych pořádně
brečel, dostal bych se po tý řece až k moři a potom zpátky do života.

"Máš průstřel mozku, nedělej si iluze."

"Kurva, zas ty, přestaň mě už sledovat!"

"Co kdybych ti ukázal centrum. . . heemh. . . , třeba by to mohla
bejt pro tebe dobrá inspirace?"

"OK, deme do centra!"

Stáli sme na chodníku na Václavskym náměstí. Kníže Václav se díval
trochu svrchu.

Přiskočil ke mně černochoch ve voranžový bundě.

"DARLING!" křičel a táhnul mě za rukáv. Nechal sem se táhnout.
Dotáhnul mě až ke vchodu. Zaplatil sem a vlez dovnitř.

Vevnitř seděl můj kamarád Charlie.

"Kurva, Charlie, tchau, jaxi se sem dostal?"

"Ale, brácho tý můj milenký z Ria mě vzal něčím přes hlavu, ale eště
žiju a sem tady spíš jen na takový vobhlídce."

"Aha. . . Tak co si dáme?"

"Tak třeba pivo, dvě PIVA!"

Číšnice byla hned zpět.

"Tak to bude. . . 580 korun!"

Dvě třetinky Plzně se vesele flákaly po stole.

"To je peklo," uteklo mi.

Charlie se zvedl a šel navázat komerční relationship. Já seděl a pil
třetinku piva za dvěstědevadesát.

Za chvíli se Charlie vrátil. Vypadal smutně.

"Co je, co se děje?"

"Aale, sem se zeptal, jestli sex, a vona, že prej jenom lesbický tance
nebo striptýz, kurva, co to je za bordel ?"

"Charlie, seš v pekle, co si myslíš!"

"Hm, no jo, . . ."

"Já už mám určitou zkušenost - to peklo spočívá v tom, že ti vytvořej naději a pak tě zašlapou do země."

"Blbost," řek Charlie.

"Dobře, tak uvidíme, řekni, a proč si vlastně tady, v centru?"

"No, přece kvůli sexu."

"A myslíš si snad, že někýho sexu dosáhneš??"

Uviděl sem Ho, jak mi z rohu místnosti ukazuje vztyčený palec. Vypadalo to, že se fakt rychle učím.

Charlie se napil z lahve a vyrazil znovu.

Za půl hodiny se vrátil.

"A. . . ?" zeptal sem se.

Charlie se zachmuřeně napil piva.

"Chtěl sem jít do sauny, do páry, maj tady prej bazén - no, a pak na pokoj. Víš, jak je to příjemný v bazénu. . ."

"Vim, ale nejsme tady vod toho, abychom měli příjemný zážitky."

"No jo. Tak vona, že neee, že jako rychlejš sex a pryč. No, a já bych fakt radši ten bazén, a tak. . ."

"Chue." Ušklíbnul sem se a přivřel voko. Přišlo mi to jako úplně přirozenej pohyb.

Sed si ke mně a pravil.

"Nabízím ti nadprůměrný pracovní ohodnocení, práci v dynamickém kolektivu, flexibilní pracovní dobu a hlavně," čertovsky se usmál, "akcie naší firmy!"

Kouknul sem vokolo.

Že bych si pořídil akcie pekla? No, za posledních pár let to vypadá, že cena může jenom růst.

"Jak bych se moh vodsud' dostat?!" odpověděl sem asi ne úplně přesně tak, jak čekal.

"To je složitý. V podstatě musíš TADY umřít, aby ses moh dostat zase na druhou stranu."

"Sakra, takže tady sem se voctnul, protože mě v Riu zastřelil šílenej policajt a vodsud teda to samý. Dyk. . . , dyk budu, kurva, rozstřílenej jak hermelín, teda ementál."

"Zůstaň tady a ušetříš si tu hroznou zkušenost."

"Ehhh," řexem a vlez na hajzl.

Ooctnul sem se v plaveckym stadiónu v Podolí.

Kůže mě páliła vod děsnýho horka, který panovalo v páře.

"Fuj, v tý místnosti je vedro jak někde pod zemí," ulevil sem si a pustil studenou.

Mezi nohama mi proběhla krysa.

Vypadala jako šéf Tříska ze seriálu Želvy Ninja.

Jelikož sem byl v infernu nováček, myslel sem, že to je normální, a taxem se sprchoval dál.

Krysa běžela podél sprch a vypadalo to, že tahá nunčaky. Všichni chlapi, seschlí starci i mladý mladíci, svalovci s tetováním i tlust'oshi s tetováním, podnikatelé se zlatými řetězy i bez nich, všichni před Třískou utíkali. Tříska byl evidentně zmatenej a řek bych, že ani nevěděl, jaxe tam dostal. Bylo jasný, že vypad z ňáký roury a teď nevěděl, kde ta roura je.

Najednou se za Třískou začal formovat chuchel nahejch chlapů, který se za nim rozběhli.

Sednul sem a sledoval frmol.

Slyšel sem vzrušený výkřiky a uviděl tlust'ocha, kerej jednou za čas vlez do plynový komory, kerý v Podolí říkaj PÁRA, a začne stříkat silnym proudem vody po stěnách, a když rychle neutečete, i po vás.

Běžel Tříska a za nim Tlust'och.

Tříska byl už hodně unavenej. Tlust'och měl sil dost, ale vypadalo to, že se nechce k Třískovi dostat blíž než na metr. Běžel takňák ZADRŽENĚ, což je výraz, kerej sem si zapamatoval vod komunistickýho komentátora atletickéjch disciplín, asi vod slepičky.

Za vedoucí dvojicí běžel chuchel nahejch chlapů bez rozdílu pohlaví. Pospíchali, aby jim neuteklo rozuzlení.

Za chvíli běželi závodníci opačným směrem, Tříska stále v čele.

Měl sem pocit, že se vohlíží, jakej má náskok.

Připadal sem si jak na tenise, skupinka po chvíli běžela zase zpět. Tim, jak tlust'och brzdil, Tříska si udržoval ten metrovej náskok, ale bylo vidět, že už mele z posledního.

Sed sem si a dal nohu přes nohu.

Ve stísněném prostoru sprch se mi výkřiky ohroženejch závodníků zapichovali přímo mezi voči a vycházely jako Dum Dum zátylkem ven.

Tlust'och zved hadici a namířil vodní dělo. Voda Třískovi podrazila nohy a zaprasila mu kožich. Vodlít směrem do rohu, kde sem seděl já.

"Dělej, Franto, zabij jí!" ozvalo se z davu nahejch hnusnejch těl.

Eště za života sem byl plavat v jednom bazénu a tam majzli krysu, ale už se ji nenamáhalí dorazit, takže sebou škubala několik hodin a tekla z ní krev. Dali teda pod ní noviny, aby jim nezaprasila podlahu betonovou.

"Tak Franto, dělej!"

Seděl sem a koukal na Frantu.

Byl stokrát větší než Tříska, měl v ruce vodní dělo s kalibrem větším než Třískova hlava, ale bál se.

Bál se, bylo vidět, že se bojí. Všichni, kdo tam stáli se tenkrát Třísky báli, nikdo se neodvážil přiblížit k dvacet centimetrovému tělu, který leželo poražený na zemi, strach koukal ze všech dychtivejch vočí.

Všichni chtěli, aby jeden šel a dupnul Třískovi do xichtu, ale ani jeden to neudělal.

"Pane, udělejte s NÍ něco," řek Tlust'och a namířil asi nedopatřením hadici směrem na mě, seděl sem přece jen Třískovi nejbliž.

Přece jen sem vždycky fandil těm, co byli první, a taxem řek.

"Neudělám, udělejte si s NIM něco sami, mně nevadí."

Tříška si stoupnul na všechny čtyry. S mokrym kožichem vypadal fakt děsně. Eště že neměl ty nunčaky, by došlo určitě k masakru.

Chlapi začli couvat.

Situace mě potěšila. Kouknul sem dolu a uviděl, že držim krečovitě voba palce. Komu, to bylo jasný.

Tlust'och zmáčknul páčku na hadici.

Bohužel ji držel pořád namířenou na mě. Zasáhlo mě to do vtevřenejch vočí . JAU.

Slyšel sem výkřiky, paxem viděl Třísku, jak kličkuje mezi lidma. Ve sprchách v Podolí došlo ke zmatku, jedni chtěli tam, druzí sem.

Salvy z vodního děla se ve vzduchu srážely s výkřiky návštěvníků.

Sed si ke mně a řek.

"Nemůžu to tak nechat, abys měl příjemnej pocit."

"Cože!?"

"No, máš příjemnej pocit, jak s nima ta krysa vorá, hned mi to dali na emergency pager, tak sem tady, chápeš, tady nesmí mít nikdo příjemný pocity. Všichni se chovaj, jak maj, jen ty, sakra, zase TY JEDINEJ tady máš ted' dobrej pocit!"

"No, promiň, no."

"Musim tu kysu zlikvidovat."

"A proč?!"

"Abys dostal špatnej pocit, che, che, cheeee, blblble, ble, ble."

"No. . . ," přemejšlel sem, jak zachránit Třísku. "No, ale . . ." Něco mě napadlo.

"Ale, když ho zabiješ, tak všichni, co tady sou, budou mít dobrej pocit!"

Bylo ticho.

"Ty si myslíš, že seš chytráček, že na mě tady vyzraješ, nebo co!?"

"Neee, já jen řek, co si myslím."

Zved sem se a vlez zpátky do páry. Služebník pekla šel za mnou.

Sedli sme si vedle sebe.

"Ty vole, tady je horko!" řek von.

"Seš zvyklej, ne. A nevodváděj pozornost, nech Třísku bejt a porad' mi radši, jak bych moh tady umřít, abych se dostal zpátky do života!"

"To nemůžu, vyrazili by mě! Na hodinu!" vyjek.

"Ale hovno. . . To nezistěj."

Začal se rozplývat v chuchvalcích páry, která se valila z trubek.

"CO TO DĚLÁŠ?" křixem.

"Klid, to jen vstupuju trochu do astrální podoby, v který mi není takový vedro!"

"Astrál. . . hmm. ASTRÁL. . . Hele, nemoh bych sem nastrčit svého astrálního bratra a já že bych šel zpátky?!"

"To je zajímavý, to by možná mohla bejt díra v kontraktu." "TAK JO, podívám se na to!"

"Dík!" Opanoval mě děsně HNUSNEJ pocit.

Kdysi sem v nějaký HODNOVĚRNÝ publikaci čet, že každé z nás, světelných bytostí, máme svého astrálního bratra, kerej se vznáší v astrálních sférách, zatímco my tady dole na zemi se pachtíme.

V podstatě je to jakoby klon člověka v těch sférách, nebo co, a vod

nás k NIM vedou jemný vlákna upletený z čirý kosmický energie.

Kdyby se mi podařilo skrzevá ty vlákna nalákat bráchu sem, třeba bych byl volnej!

Zadumanej sem vylez z podolský páry a vrazil do někoho, kdo stál v hospodě Akropole na hajzlu. Měl frčky - copak to je za vojáčka . . . ,
cha, cha, cha.

"Co do mě strkáš, GRINGO!" řek chlap a votočil se ke mně.

Letěl sem mezi hvězdama a úplně sem přestal mít hlad. To bylo dobrý.

Jak sem letěl, to nevim, jen vim, že sem letěl fakt děsně rychle. Letěl sem jak Ayrton Senna, přeřadil sem na dvojku a zpomalil.

Bylo to divný prostředí, ve vzduchu, nebo co to bylo, se vznášely stříbrný postavy a vod nich vedly stříbrný hadice dolu.

Postavy se usmívaly a levitovaly v prostoru.

Šlápnul bych na plyn, ale ta podívaná mě zaujala.

Co to je za lidi? Jako z tý kovbojky, Bač Cassidy a Sandenc Kid.

Hodil sem tam neutrál a zaparkoval u jedný bytosti. Měla poměrně krásný rysy a . . . kurva, byla to ženská!

Díval sem se na ni se zalíbením. Přemejšlel sem trochu vo sexu, ale pak sem si uvědomil, že by mi dost překážela ta hadice.

"Zdar," řek sem.

Usmála se a zavibrovala.

"Láska s tebou a síla taky."

"Hm. . . , no jasně, dobrý, i s tebou."

"Odkud přicházíš, mladý muži?"

Polichotilo mi to a zavzpomínal sem. Poslední bylo, jak mi trpaslík utrhnul žaludek vod hlavy. . . ,eh, no."

"Přicházím z ulice Revoluce."

"Ach, to je kraaaaasneeee."

"No jo, jasněeeee," chtěl sem se poškrábat na prdeli a povytáhnout kalhoty, ale nešlo mi to, protože tam to nebyla žádná prdel.

"Musíš vnímat proudy energie a po nich pokračovat dál ve své cestě, a buď budeš volit správně a dočkáš se spasení, anebo . . ."

"Budu volit blbě a dojedu do pekla, kurva, že jo?"

"Přesnéeeee, ach to je kráaaaasnéeee."

"Salam a lejcum," řexem a sešlápnul pedál.

S těmahle typama se fakt nedá mluvit. Člověk to nepochopí prostě.

Řítil sem se směrem, kam mě táhly proudy té energie. Z určitých míst vyvěraly takový jako kanály, z kerejch jelo svinstvo, a z jinejch, dalo by se říct zřidel, se řinuly stříbrný proudy.

Něco mi říkalo, že bych se měl držet spíš toho svinstva, ale táhlo mě to k těm stříbrňákům.

Letěl sem nadsvětelnou rychlostí, tomu by se asi ten blbec s tím vyplazeným jazykem divil, že E se nerovná Em krát $Cé$ na druhou, ale že $Cé$ se rovná $\sqrt{v^2/c^2}$ z E děleno Em , přičemž energie je nekonečná, což znamená, že i rychlost světla může být nekonečná, v případě, že hmotnost není nekonečná, ale jen za určitých, zjednodušujících podmínek.

"Co mi to leze do hlavy za hovadiny?!"

V dálce bylo vidět, že se voba proudy rozdělují. Měl sem nekonečně málo času na to, abych se rozhodnul, kam to bude.

Řexem si, že když zvolím stříbrnou, tak to snad nemůžu zvorat.

Teď už vim, že to byl TRIK. Lepší je se holt vymáchat ve sračkách, než jet ve stříbrným mercedesu na pohřeb.

Byl sem zpátky na policejní stanici v Rio de Janeiru.

HURAAA, vyjexem!

Vrhnul sem se k ledničce a feijoadu tam ještě byla.

Rychle sem ji dal na vařič a v hubě se mi začly sbíhat sliny.

"Haló, tady pětka, vohlaste se!"

"COŽE?!!"

"Haló, kdo je tam?"

"KURVA, která PORODILA!!"

"Haló."

"Jo, sem tady," vzal sem kotlík a dal ho zpátky do lednice.

"Máme pro TEBE speciální úkol!"

"Nemoh bych. . ."

"Musíš jít a zabít chlapa, kterej píše tuhle knihu!"

"CO TO JE ZASE ZA SRAČKU!!

Tak nejdřív pokutování špatně zaparkovanejch aut, potom silniční kontroly, potom zásahy ve favelách, potom vraždění nezletilejch kapsářů, potom vraždění jen tak, pak řešení dopravních přestupků, havárií, . . KURVA, COPAK TO

NIKDY NESKONČÍ?!! . . , už sem brečel, smutek sem si moh ždímat na nohy a stírat ty psí hovna.

"Jdi a zabij ho, přepínám!"

"JA MÁM HLAD!!! UŽ MÁM MILIÓNY LET HLAD! KUR VA!!"

"Hele, nemáme zrovna nikoho v terénu, musíš to vzít!"

"Hm, tak jo. A kde ho najdu?"

"Přepínám."

"Co kam přepínáš, idiote, co to tam přepínáš, ty zmrde, jak mám vůbec vědět, kam mám jít!?"

"Jdi za hlasem svého srdce, přepínám!"

"Do ledničky!?"

"Ne, upozorňujeme, že za neuposlechnutí rozkazu je NEKONEČNO!"

"Jée, ale já už sem tady milióny let."

"Ale pořád máš naději, že to někdy skončí. Když se tomu systému vzepřeš, budeš to mít na NEKONEČNO!"

"Hm, dobrý, ale máte adresu nebo něco?"

Ve vysílačce se ozvalo ticho, přerušovaný atmosférickým praskáním.

"Haló, přepínám!"

Nebylo tam už nic. Musel sem vyřešit ten úkol. Ale jak? Jak mám najít chlápka, co píše tuhle knihu, aniž bych věděl, kdo to je a kam chodí.

Vylez sem na letišti.

"DU JU NYD TAXI?!" vykřiknul na mě pobuda u východu.

Měl děsně silný skla a někoho mi připomínal.

"Ne, strč si svý taxi do prdele," odpověděl sem a odešel na autobus.

Potom sem viděl pobudu, jak střídavě prudí jiný lidi a střídavě dělá posunky na jiný pobudy ve velkejch naleštěnejch autáčích.

Sáhnul sem po pistoli, že je ztrestám, ale nic.

Systém tohodle pekla sem eště neznal. Všechno vypadalo NORMÁLNĚ, poměrně hezký lidi chodili vokolo, autobus přijel včas a dokonce mi i poradili, jak se dostanu do centra.

Kde tady budu hledat toho autora, to je zase kšeft. A ten hlad, ten můj věčnej hlad.

Stál sem na chodníku a ke mně se blížila skupinka dohola vostříhanejch mladíků.

Když procházeli kolem mě, zvedli paže do vejšky, srovnali krok a zazpívali.

"Syg Hajl, Syg hajl!"

"Čau, klucíí, to nemusíte, to je dobrý."

Skupinka vodpochodovala za roh a ztratila se v davu. To bylo hezký, jak mě pozdravili, přivítali, že jo!

Měl sem dobrej pocit, že sem se konečně dostal někam, kde je to normální. Sice sem takovej pozdrav eště nikdy neviděl, ale říká se taky, že existuje něco, čemu se říká sníh, že prej je to jako zmrzlý peří, co se vznáší k zemi, teda snáší - no, a to sem taky nikdy neviděl.

"HYK," dostal sem ránu do mozku.

"CO, JE?"

"Nechte toho přemýšlení a rychle najděte toho autora, než nadělá ještě větší škody."

"Ale kde, kde ho mám hledat?!"

"Vy jste policista, ne já!"

"A kdo seš ty?"

"To není relevantní, to není něco, co by se mohlo pokládat za

ARITMETIKU tvého života."

"Jakou řečí to mluvíš, zmrde," vyjelo ze mě úplně mimovolně.

"Budu si na vás stěžovat u vašich nadřízených, protože takovéto větičky vytržené z kontextu jsou nedobré a falešné."

Měl dost nepříjemnej slizkej hlas, začlo se mi jevit, že možná sem to přechválil - takovýho zmrda sem ještě za řídícího démona neměl.

"A až ho najdete, než ho zabijete, chtěl bych s ním ještě chvíli mluvit," ozvalo se ve sluchátku. Trochu se mu na konci zachvěl hlas. Hm.

Udělám, co můžu, mám na to miliardy let a při nejhorším můžu v podstatě zastavit každého člověka na ulici a zeptat se, jestli to není autor.

Začnu hned, ať to mám za sebou, třeba mě pak nechaj.

Chyt sem nejbližšího chlápka pod krkem a zahřměl.

"Seš autor týchle knihy!!??"

Chlápek na mě vystrašeně zíral.

"Tak CO, seš nebo nejseš?!"

"Ja jsem. . . ehmm. . . , já jsem vizážista. . . Fakt, . . . grghh. . . vizážista Helenky Vondráčkové a Karla Gotta a. . . "

Cože? Cože to říkal? Takže von získá víza vod Heleny Dráčkové a Karla Boha?!

To nebude můj chlap, došlo mi, to bude uprchlej blázen.

Šel sem dál, lidi mi dost neurvale uhýbali z cesty.

Vlez sem do metra a vodjel do centra. Tam by přece jen mohlo bejt víc lidí, víc možností.

Votevřel sem voči a uviděl robota s politikem, jak smolej ty texty.

Vylez sem z metra na náměstí, kde seděl na koni chlap v docela dobrý neprůstřelný vestě s děsně dlouhým vobuškem. Helmu měl teda divnou, ale jinak bych řek - dobrej policajt.

Někdo mě chyt za rameno a vykřiknul.

"DARLING!"

"Nech mě bejt, teplouši zasranej!"

"Co JEEE, co děláš, maj frend. . . Pod', pod' se pobavit. Je to takový Peklíčko, máme tam super HOT dračice."

Že by tam byla Helena?

Trošku se mi to propojovalo, ale nevěděl sem proč ani jak přesně.

Vlez sem do podniku a prvního, koho sem uviděl, sem chyt za krk.

"Seš autor tyhle knihy??!"

Holohlavej chlápek na mě pouлил červený voči.

"Tak seš, nebo ne?!"

Chvíli mi to přišlo neuvěřitelně krásný, že sem hned napodruhý chlapa dostal.

"Sooouuuuuyyy. . . grrr. . ." - povolil sem stisk.

"Co ses zač?"

"Charlie Cunt."

"A co tady děláš?"

"Sem tu. . . ggrrr. . . na vobhlídce!"

"Takže nejseš autor?"

"Ne, jen mám. . . doma kolo Author. . ."

"Cože, ty máš doma kolo!?" začlo se mi to zašmodrchávat víc, než sem potřeboval. Měl bych si promluvit s řídícím, ale voni svině se vozou, jen když sami něco chtěj.

Ach jo, další blázen. . . To vypadá, že mám dneska štěstí na šílence.

Vypustil sem chlapa z ruky a vylez z podniku na hlavní náměstí.

Nesla se tam vůně pečeného masa. Kouknul sem ke stánkům a tam ležely na grilu krásný klobásy a kusy masa.

"Jednu klobásu," řek sem a z huby mi vyjely sliny.

Prodavačka kejvla hlavou, řekla něco nesrozumitelnou řečí a vystrčila ruku.

"Děngy, peniaze."

Došlo mi, že chce prachy. Sáhнул sem do kapsy a našel jenom pár starejch realů a deset dolarů. Kde se tam u mě vzaly, nevím. Asi nějaký pekelný diety.

Odevzdal sem deset dolarů a slintal. Je to možný, že se při týhle akci NAJIM!

Začal sem bejt vděčnej slizkýmu řídícímu.

"Něvazmožno. . . , neplatí," řekla ženská a dávala mi mý dolary zpátky.

"NEEE." Zase problém, na poslední chvíli, zase problém, . . . ,ach nee. Vzal sem dolary a smutně stál uprostřed davu, kterej proudil nahoru a dolu.

"Any help? Change?" ozvalo se vedle mě.

Stál tam tenkej chlapík neurčitýho věku.

"Quero cambiar" a ukázal sem deset dolarů.

Chlapík se smutně poškrábal za uchem.

"A víc nemáš?"

Sáhнул sem do kapsy a vytáhnul hrst bankovek.

BYL SEM SI JISTEJ, že DŘÍV TAM NEBYLY.

Chlapíkovi se rozšířily zornice.

"Pod', pudem tady do jednoho baráku, nechci dělat obchod na ulici.

Ohlédnul sem se po stánku s buřtama a šel za nim.

Ocitli sme se v podivný zástavbě. Neměl sem na nic jinýho myšlenky než na KUS MASA.

"MANNY!" uslyšel sem křik.

"SELAVÍ, SELAVÍ - tím to končívá, LAAAA, LA, LLAA, LA. . .," křičel někdo z rádia v druhym patře.

Basebalová pálka se zaleskla v slabym světle lucerny. Upad sem a peníze mi vylítly z ruky.

"DÁAM DĚLOVOU RÁANU" - křičel neznámý zpěvák.

"Táhni domu, negře!" pošeptal mi někdo do ucha.

Proč si vždycky ty debilní pekelníci myslej, že se mnou vymrdaj, se mnou. . . Já už přece mám několik kol před váma náskok, kretění!

Vyndal sem služebního Glocka a strčil mu hlaveň do držky. Byla to jeho chyba, neměl se přibližovat, aby ulevil svý nesmyslný nenávisti.

Zpěvák protahoval scénu úplně do zbytečna.

"GDYŽ MUŽ SE ŽENOU SNÍIIII...ÍIII...DÁ AAA AAA!!!! "

Tu Tu.

Vzal sem svý peníze a vylez před barák.

"Auu, CO JE?!"

"CO TO DĚLÁTE, člověče. . . , teda. . . ,hmhmmhhh," uslyšel sem úlisnej hlas.

Huráa, řídící!

"No, bráním se. . . Přepadli mě!"

"Právě ste ukončil jednoho z našich nejlepších pracovníků!"

"Jej, ale já sem to nevěděl!"

"To musíte vědět, vážený, je to vaše OBČANSKÁ povinnost!"

Sakra, co to je za kecy?

"Vy máte najít a zlikvidovat určitou osobu, ne vraždit naše zaměstnance!"

Začal sem mít pocit, že tohle je moje konečná.

Prostě se znekonečnim a . . . , no, a kurva, nechci. . . , chci se najíst. . . Ale tenhle slizoun - to se nedá, fakt nedá.

"Já to ještě zkusím, pane profesore!"

"No, ehmm, no, dobře. Ale dávejte pozor, co děláte!"

Bylo dobrý, jak sem trefil toho profesora. Ale měl tak profesorskej styl, že to bylo dost jednoduchý.

"Jo, dobrá," zabručel sem, "a jak poznám toho autora?"

Ve sluchátku se ozvalo zase jenom prskání statické elektřiny.

"Di do Akráče!"

"Co, co, co totop?!"

"Akráč, tam von chodí, ten. . . ,ehm, ehm, autor!"

"A co to je?"

Ve sluchátku už bylo zase slyšet jen prskání kosmický energie.

Akráč, Akráč. . . Hmm, co to asi je.

Asi je to hospoda, kam jinam by chodil posranej autor týhleť posraný knihy.

Chyt sem taxi a sednul si na sedadlo spolujezdce.

"Jedu. . . do toho. . . , jež. . . , sem to zapomněl. . . ASTRÁČ!"

Taxikář se na mě podíval a řekl:

"Tnznm!"

Ach jo, zase to ten řídící vorgán posral. Anebo sem to posral já. Ale dyk říkal ASTRÁČ, ještě sem si říkal, že to je jako bych to už někde slyšel. Hmm.

"Ale dyk vám to říkám – ASTRATZ, nebo AUSTRÁČ, nebo tak ňák. . . "

Do hlavy mi přilítlo slovo Auschwitz a zase vodlítlo, co to, to- to.

"Tnznm, akdbstcht! d najtace, jdm!"

"Cože, kam, do jakýho najtáče. . . Co to je za hovadiny. Najtáč.

"TJ nční klb," řekl von.

"Jakej zase noční klub, já nechci do nočního klubu posranýho, chci do A. . . , jež. . . , jak se to. . . , sfrp. . . Do ASRÁČE. Bylo to tak ňák,

že jo. . . ASRÁČ," vyjek sem radostí, že sem si vzpomněl.

Taxikář koukal jak Koukal.

"Žádnej ASRÁČ v Praze, v naší Praze," poklepal se taxikář na hrud', "NENI! Rozumíš, černej negře!"

"Co je, proč křičíte, pa. . . " A už sem to nedořek.

Taxikář vyndal železnýho boxera a bouchnul mě ze všech sil do spánku. Cejtil sem praskot lebeční kosti a vylít pootevřenejma dveřma ven.

Nemoh sem nic pochopit. Nade mnou se tyčila socha toho policajta s vobrovským vobuškem. Helma mu zakrejvala trochu voči a ten kůň, co na něm seděl, měl děsně dlouhej vocas.

To se nám v Rio de Janeiru nemůže stát, aby tam postavili sochu policajtovi. Je vidět, že aspoň v tomhle pekle si nás vážej.

"JAU!"

"Už zase přemýšlíte, pane policajte," uslyšel sem slizkej hlas.

"Jo, no . . . A to se tady u vás nesmí?"

"Smí, ale jenom pod vlivem."

"Co?"

"Pod vlivem naší ekonomiky, se smí myslet," řek von.

"To je peklo."

"Dávám vám poslední šanci, jak si zachránit aspoň pár věčností v relativním klidu. ZABIJTE už KONEČNĚ TOHO AUTORA!!"

"Jo, jo. . . Jasně. . . To víšžejo."

"Dávám vám posledních třicet minut, abyste úkol vyřešil, potom. . ."

"Už, už. . . , huš. . . , du na to," řek sem, ale v hlavě se mi začaly líhnout takový dost kacířský myšlenky.

Věděl sem, že když na to nebudu silně myslet, neobjeví se jim to v jejich Operation and Maintenance centru.

Co sem tak slyšel, tak červený alarmy maj nastavený na maximální úroveň. Kdyby to měli citlivý, museli by každou sekundu vysílat

Emergency paging zásahový jednotce, aby zakročila proti nákejm veselejším lidem.

Zved sem se se země a potácel se někam jinam.

Dopotácel sem se před hospodu, kde stál hlouček lidí. Předávali si. . . asi jointa. . . Joook. . . Tak to je hustý peklo, když si tady můžou v pohodě hulit!

Vlez sem do hospody a objednal pivo. Číšník mi ho během SEKUNDY postavil před ksicht. TY VOLE, to je squelý!

Zabořil sem hubu do pěny a. . . a. . . , ajajajaj, to je teda. . . echh. . . pivo. . .

No, nebylo to ÚPLNĚ ŠPATNÝ! Hlavně ho bylo hodně. Ale táhl se tu ten leitmotiv, že prostě nesmí bejt nikomu hezky.

Dal sem druhý pivo a přemejšlel, kde je asi ten - AMSTRÁČ.

Jasně, Amstráč, to je vono. . . Jež . . . , já sem debil, sem to posral já, ach jo. . .

Dobrý, dám pivo a pojedu do toho Amstráče, konečně.

Dal sem pivo, zaplatil a vylez před hospodu.

Ani mě nepřekvapilo, že chlapce, který před chvílí stáli v klidu před hospodou a podávali si jointa, mlátí policejní komando pendrekama, některý že ležej na zemi a boty kolegů na tvářích.

Za rohem sem chyt taxi.

"Do Amstráče!" vykřiknul sem plnej síly a radosti, že se konečně dostanu do cíle svého putování.

Taxikář zmáčknul čudlík a do těla mi vjela bolest všech bolestí. Nemoh sem se hnout, nemoh sem ani myslet. Myšlenky sem měl úplně zakalený bolestí. Bolest. Bolest.

Taxikář zmáčknul znova čudlík.

"Já vám už na ty vaše vtipy SERU, pasažéri zasraný, já musím živit rodinu. Víte, co toho děcka sežerou!"

Koukal na mě.

"Když se tak na vás koukám, tak asi hodně," odpověděl sem naivně

podle pravdy. Tělo se radši vyplo. Vznášel sem se někde. CO JE ZAS
todle?!

"Ach, bratře" ozvalo se za mnou.

Otočil sem se a uviděl děsnýho, tlustýho, stříbrnýho třepetavýho
policajta.

"Jakej bratře? Já nejsem tvůj bratr, VÍLO!"

"Jsi můj bratr, polož se, jsi vyčerpaný. . . a chce se ti spáaaattt. . . t.
t. T."

"To je fakt, ale já nejenže nejsem tvůj bratr, ale navíc NECHCI bejt
tvůj bratr, ty fantóme!"

"Nerouhej se, bratře. Ach, kam odcházíš? Počkej. . . "

Taxikář zmáčknuł čudlík a já sem byl zase na sedadle spolujezdce.

"Tak už bez legrace, KAM?"

Koukal sem na něj.

Ted' řeknu Amstráč a budu se zase muset bavit s tím úchylem
třepetavcem. Ale - ňák sem se musel někam dostat.

"ALKÁČ!"

Taxikář se na mě Koukal.

Nevěděl, jestli má zmáčknuť čudlík nebo co. Kul sem kovadlinu
dokud byla žhavá. Představa vopeřenýho, bílýho levitujícího BRÁCHY
mi naháněla akrální kůži.

"Nevím. Dáš si s náma pivo?"

"A. . , A. . . , jej, APAČ, joo, jasně, ten klub, teda hospoda, se menuje APAČ - jako U Indiána. . . Ne, teda. . .

"Indiánův Pláč. . . !"

Viděl sem, že přikládá zase ruku na bílej čudlík.

"AKRÁČ, " vylítlo ze mě. Měl sem pocit, že už slyším jemně třepotavá láskyplná slova bratra.

"AKRÁČ, AKRÁČ. . . Jasně, kurva, AKRÁČ!" křičel sem ze všech sil.

"Jo, Akropole, mno. . . Proč jste to neřekl hned?"

Vešel sem do putyky. Všude byla spousta mladejch lidí, který bych nejradši zavřel rovnou do vězení. . . Za co? No, za volný myšlenky, přece.

Pivo bylo stejně divný jako předtim a hudba mi nic neřikala. Přemejšlel sem, jak asi vypadá ten autor.

Autora žádný knihy sem nikdy neviděl, ale představoval sem si, že bude asi menší, červovlasý, s tužkou pořád v ruce, bloudící mezi regálama. . . Jakejma regálama? . . No, to je jedno.

Dal sem v kapse prst na spoušť a čekal, až se objeví.

Rozhod sem se taky, že každýho, kdo bude vypadat aspoň trochu jako autor, jednoduše zastřelim. . .

Věděl sem, že v hospodě tím způsobim poprask, ale v týhle fázi pekla bylo přece všechno jedno.

Nakonec sem to trochu změnil. Nejdřív počkám, až přijdou všichni potencionální autoři, a pak je jednoho po druhym sejmu.

Už tam byli nejmiň tři, většinou seděli s hezkejma holkama pěkně u stolku ve dvou. Zasraný autoři. . . Moje Claudie byla hezká jen pár let před svatbou.

Když sem ji viděl naposled, rostly jí vousy a chlupy na hrudi, ehheh, vážila už stovku, ale naše milostný chvíle, to byl VOHEŇ, to byl jeden obrovskej průlet ohnivou obručí.

NO - zamyslel sem se a zapomněl sledovat okolí.

Kolem už byl děsnej frmol, muzika hrála víc nahlas a lidi už všude

postávali. . .

A kde sou autoři!?

Cejtil sem, že mi pivo dost stoupá do hlavy. Začlo mi taky dost chutnat.

Vodešel sem se vychcat a při chcaní mi přišlo vtipný, že se proud chcanek točí na dně mušle v opačným směru než u nás. Prej to maj na svědomí magnetický pásy, táhnoucí se po zeměkouli ze severu na jih, ale kdoví, jak to je, dyk je eště tolik vě. . . AU!Kurva.

Otočil sem se a koukal na chlapa, co do mě strčil. Okamžitě sem ho poznal.

Byl to gringo, co sem ho zastřelil při tý bouračce.

Koukal na mě taky - obličejem plným poznání.

"Ty svině!" vykřik von a napálil mě pěstí. Koupil sem ji mezi voči a upad hlavou do mušle. Viděl sem, že krev, která mi vytejká z voka, stejka do mušle a stáčí se v opačným směru než v Riu.

Nechápal sem jeho nenávisť, dyk by se sem dřív nebo pozdějc STEJNĚ dostal, dyk to má napsaný na držce, ten kretén, že sem patří.

"To je vůl."

Blahosklonně sem kynul a v kapse nahmatal pistoli.

Ešte jednou mě bouchni a vraždění autorů začne vod tebe, gringo jeden zasranej! KURVA, já tady hledám úplně někoho jinýho a do rukou se mi dostane úplně neznámej kreténskej gringo, kterýho sem viděl poprvé a naposled ve chvíli, kdy se pokoušel utýct z místa mýho činu!

"Nech mě bejt, gringo, nech toho," řek sem unaveně.

"NENECHÁM, ty šmejde, si mě sem dostal, za všechno můžeš TY, ty hovado policejní zkurvený, si mi zničil život a i SMRTzmrde!"

"Smrt sis zařídil sám, neupadej do omylu, člověče."

Viděl sem, že přemejšlí. Dal mi pár sekund času.

Vyndal sem Glocka a prostřelil mu koleno. Gringo klesnul na jedno a chyt se za druhý.

Vstal sem, natáhnul vopasek přes břicho a sklonil se k němu.

"Jak je, TANGUO?"

"Stojí to za hovno, au, jauoo!"

"Bylo to zbytečný." Votřel sem hlavěň a zasunul zbraň do kapsy.

"A hele, nevíš náhodou, jak vypadá autor týhle knihy?" dodal sem a koukal na něj.

Koukal na mě a z kolena mu tekla krev. To už asi nerozchodí, ale vzhledem k tomu, že je to na neurčito, snad to nebude tak zlý.

Fakt sem neměl v úmyslu vraždit někoho víc než jednou.

"Ne."

"Sem si to myslel, voni prostě nemůžou dát lidem normální kompletní informace, vždycky si, kurva, musí člověk něco domyslet nebo dodělat sám."

Gringo pokejval hlavou.

Vypad sem z hajzlu a zjistil, že už většina lidí vodešla - hlavně všichni autoři.

DO PRDELE, sem budu muset zas jít zejtra, sem se na tom hajzlu zdržel.

Sed sem ke stolu a pil. Gringo se vybelhal z hajzlu a sednul si k protějšímu stolu.

"Pod' sem, sedni si ke mně, fakt sorry, ale sem tě musel střelit. Nemoh sem připustit nějakou svou dezintegraci, to bych měl zase zápis v rozsudku."

Gringo na mě nevraživě zíral a držel si koleno, provizorně ofačovaný trikem.

"Pod' sem!"

Gringo se zved a sednul ke mě.

Seděli sme v poloprázdný hospodě, hráli Communication Breakdown vod Led Zeppelin, pouštěli sme si to vždycky na strážnici, bylo to dobrý.

Bylo ticho, gringo nic neřikal, popíjel pivo a kouřil děsně smradlavej

doutník.

"Proč vlastně hledáš autora týhle knihy?" zeptal se najednou von.

"Aale, další z mejch úkolů, mám prostě takový kšefty."

"Hm."

"Tady mě řídí děsnej slizoun, nákej profesor nebo co. . . Má plnou hubu děsnejch keců vždycky, ale v podstatě se z těch keců nedá zjistit, co přesně chce, až na to, že chce, abych autora zabil."

"Taxe na to vyser!"

"To nejde, to je všechno propojený, to bych moh taky blbě dopadnout!"

"Nemáš pocit, že už si BLBĚ DOPAD?"

To byla zajímavá myšlenka vod gringa. . . Dyk je to šílený, tohleto!

"No, hm. "

Skončil Communication Breakdown a začal zpívat chlap, že DE DOLU, DE DOLU A V RUCE má TU RÁNU a nechce šňupat koks, radši bude chodit bos - divný texty.

Seděli sme už sami v tom pajzlu.

Zved sem se a vylez z putyky. Stál sem hned před dveřma do druhý. Vlez sem teda do ní a sednul.

Policajta sem nechal, at si hledá toho svýho autora, kde chce. Cha.

Sed sem pod televizi a koukal na obrázky.

Na obrazkách pouštěli lidi, jak jezděj na vlnách, na krásnejch zelenomodrejch třímetrovkách.

Do hospody se to vůbec nehodilo, ale já na to koukal a koukal - a už sem to zas musel pustit. Slzy mi tekly až na triko.

Dal sem si ruku na čelo, aby to vypadalo, že dumám vo něčem fakt důležitým.

Chlapi jezdili fakt krásně, ukazovali i tow-in, na vlnách, který měřej kolem dvaceti metrů. Huh, vypadá to hrozně v televizi, natož tam bejt.

"Tak si představ, vono jí bylo teda dvanáct, ale kdybych na ní šel tou svou taktikou - znáš mě, Leoši, tak vona by mi podržela!"

Ohlíd sem se.

Seděli tam dva pekelný typy - jeden mladej, tak kolem čtyřyceti, a druhej starej, asi taky tak.

"Já si jí nechám vodrůst a pak vona se na mě bude tešit a já jí vopíchám, to je jasný!"

"Musíš hned, to je špatně, špatně, musíš jí vošukat hned," říkal druhej pekelník.

Divil sem se a divil. Chlapi mluvili úplně nahlas.

"Víš, jak voni eště nemaj ty zábrany, tak já sem tam seděl na tý trávě a vona proti mně a . . .," vodmlčel se, poposed na lavici a roztáh nohy, " a vona proti mě takhle. . . ,no, Leoši, byl sem úplně přikovanej!"

"Vošukat, vomrdat!" kontroval druhej pekelník.

Chce mi snad démon ukázat další LEVELY? Já bych radši zůstal v přízemí!!

"Víš, Ivane, tak jako se vyvíjí život, vyvíjí se i peklo."

"Už si tady dost dlouho, a tak je potřeba tě posouvat dál a dál, k většímu a většímu utrpení."

"Ty VOEEEE, to nejde vydržet, tady ty zmrdi se úplně klidně nahlas bavěj v hospodě vo tom, jak mrdaj dvanáctiletý holky!"

"Che," uchechtnul se a setřel hnis, kerej mu tek ze srostlýho voka.

Do hlavy mi blesklo méno Che Guevara. Prej mu dali to méno jeho soudruzi, protože furt říkal če, če, če - jak to v Argentině dělaj všichni, Che.

"Sme tady nad tím strávili hodně času, a tak bych řek, že se nám povedlo to dotáhnout do skutečný dokonalosti."

"To teda jo!"

"A já sem jí řek, že se mi líbí, noo, a táak. . ."

"Vošukat, vomrdat," stereotypně usekával pekelník robot.

Koukal sem na robota, ten byl asi eště starší než zmrđ, mnul si vousy a vlasy už moc neměl.

"Se na nákej zákon můžu vysrat, ty holky to chtěj!" vykřik robot.

"No, hm, jo, " řek zmrđ.

"Kradete těm dětem dětství, kradete jim poslední iluze vo kráse tohodle pekla, kradete jim . . . , ehhe, nechtěl sem říct DUŠI, protože to je floskule - kradete jim JÍDLO, zmrđi!!" vykřixem, i když sem si hned uvědomil, že sem v pekle a že to je vlastně tak myšlený.

Přised si ke mně a řek.

"Cha, konečně se mi povedlo tě pořádně nasrat, zatím to bylo spíš jen takový rejpaní, spíš fyzický, ale vyšší levely, to už je jenom vo šílenství!"

"Povídej, povídej, " dychtivě očekával zmrđ robotovy kecý.

"Vošukat, klidně desetiletý - už to chtěj, " říkal robot.

Vzal sem popelník a vstal.

Robot ani zmrđ si mě nevšíмали a dál si vedli svoje pedofilní kecý.

Představil sem si, co si asi myslí desetiletá holčička, když ji

znásilňuje starej zkurvenej vožralej robot.

Popošel sem ke stolu těch dvou občanů pekla. Zmrd hledal po kapsách zápisníček, asi s adresama rodičů nákejch nešťastnejch holčiček.

Už sem stál u jejich stolu.

Furt si mě nevšíмали.

Mysleli si, že se jim nemůže nic stát? Tady ste v pekle a já vám ten popelník vomlátím vo xichty, šmejdi, drnčelo mi v hlavě.

Objevil se vedle mě z ničeho nic.

"Takže se dáš k nám?"

"Jak, proč, co. . .?"

"No, jestli ted' dáš průchod svému vzteku a zabiješ je, tak seš automaticky mezi náma. Hmmmhmm, víš, udělalo by ti to příliš velkou radost a to já nemůžu dopustit, chápeš."

Zmrd a robot ke mně zvedli svoje hlavy.

Krásně sem viděl, jak jim popelníkem vodklápm mozky a z xichtu dělám kaši.

Když dám ale průchod svému vzteku, stanu se něčim hrozným a už se vodsud' nedostanu. Ale dyk mám ten průstřel - stejně se vodsud' nedostanu. No, ale bylo by to KRÁSNÝ!

Ale co potom. . . "

Stál sem u stolu a díval se na ně.

"Tady máte popelník, pánové" řexem a upustil sklo na stůl.

"Víš, cherubín je v podstatě každý člověk," dověděl sem se.

Sklonil sem se k nim a řek.

" MOR na vás, CHERUBÍNÍ!"

"MOR HO, MOR HO!" začali vykřikovat a chechtat se jak blázni.

Byl sem jim pro smích.

Ale věděl sem, že peklo je vypointovaný do maxima. Bylo to jen další z mnoha pokušení, jaxe uvolnit a rozmáznout jim jejich zkurvený

xichťy po zemi.

Neudělal sem to. Měl sem důvod, dyxem měl dobrej důvod. . .
Koukal sem na erzetko, jaxe dál dobře baví.

Bylo to děsný, děsný, superděsný.

Už se bavili vo básních a vo tom, že je potřeba rozjet víc akcí najednou.

"Co?"

"No, je potřeba rozjet víc věcí najednou," říkal Politik Zmrd.

Bylo jasný, že se zájmy těchle zmrdů táhnou celym Peklem a ovlivňují životy všech. A že ty životy sou potom plný zoufalství a smutku.

Kdybych je teďka zabil, možná bych ušetřil svět nebo tenhle pekelnej level většího utrpení, než je potom moje nekonečný utrpení. Utrpení těch dvou sem do ničeho nezahrnoval, jejich utrpení sem byl ochotnej rozehrát do maxima.

Zved sem se - a znova si sed. KURVA, nedokážu to.

"Žena myslí možná, říká ne," řek politik.

"Možnost možná je množina at net hor kr. . .," řek robot.

Asi se zadrh.

Přemýšlel sem, že takhle už to fakt dál nejde. Musim něco dělat, musim se vodsud dostat za KAŽDOU cenu!

"Tvé srdce je visací zámek," řek politik.

"Heleee, " mávnul na mě. "Nevíš, jak bych moh ukončit ten verš - Tvé srdce je visací zámek?"

Zved sem k němu zraky.

"No, týyy, zámek, visací zámek, zámek lásky, něco, chápeš?"

"Neporadim ti, jedině snad zámek - zadek. . ."

"Geniální!" vykřiknul politik a začal si rychle něco čmárat do notesu. Robot se ničím nevzrušoval a vypouštěl z huby kouř.

"To je ten rým, ta genialita, na kterou sem čekal."

"K TVÉMU SRDCI ZÁMEK JE můj ZADEK!! Člověče pocem, pocem," pokusil se mě obejmout.

Smutně sem srazil jeho ruku z těla a vedeš zpátky ke stolu.

Ach jo, sem myslel, že je to blbost, von se toho chopí a použije to do své sbírky politickéjch básní.

Přised si ke mně, zapálil doutník a potichu zašeptal:

"Ptal sem se na toho astrálního bratra a. . . Zdá se," mrknul na mě zdravým vokem, " že by tam byla cesta. . . Akorát, je v tom jeden háček - musel by ses začít cejtít dobře. Ehh, no, to sem se taky ptal a řekli, že, ehm, . . . "

"Počkej, " přerušil sem ho, "co za to budeš chtít!?"

"Nepřerušuj mě, se k tomu dostanu!"

"Jo, a pak vypadne suma, že se z toho zjevím! I BRATR!"

"Klid, nepřerušuj me!"

"Proč bych ti měl vlastně věřit, navíc nemáš určitě žádný pravomoci!"

"COŽE, já že nemám žádný pravomoci, co si myslíš, ty NULO, hlavně, že ty máš spousty pravomocí!"

Začal mu trochu stoupat kouř z nosu. Ve světle hospody to vypadalo úplně démonicky.

"Che. . . ,se nerozčiluj, . . . che, che, " pochechtával sem se, ale hned mě zabolelo prostřelený koleno.

"Nesmíš dát výpověď, zůstaneš dál pracovníkem korporace, v podstatě budeš takovým našim tajným spolupracovníkem, budeš nosit kravatu a chodit na mítingy, uklidňovat nasraný zákazníky, poslouchat kecy podřízenějch a nadřízenějch, starat se vo profit and loss, kešflou, a budeš používat firemní newspeak, čist každej den mejly vo hovně, atd. - však to znáš."

Znáte to taky, že jo.

Zíral sem na KREATURU.

"Proč mě dál trápíš, to je další LEVEL?"

"Nee, neblázní, Ivane, to je férová nabídka. Co se týká dalších levelů, čekaj samozřejmě na tebe."

Mlčel sem. Upřímně říkám, že mě to šokovalo.

"A jaxi říkal, že by snad šlo, že bych se začal cejtít dobře – to si myslel jako jak?"

"Plácnem si?"

"Nee, počkej, si teď s tebou plácnu a ty mi pak vobstaráš nový BMW, televizi z plazmy, sedum lahví dvanáctiletý whisky a golfový hole a řekneš, že se mám cejtít dobře - tím mi způsobíš ještě větší utrpení!" vytočil sem se.

"Nech to na mě, ZNÁM TĚ, znám všechny tvý sny a problémy, a dokonce i nemyšlenky, neboj se, budeš v pohode."

"Nechám si to projít hlavou," řexem, že jako vždycky vodložím problém na další den.

"Ne, to nepude, musíš se rozhodnout hned."

"A. . . ale, jak?" mektal sem rozpačitě.

"Vrátíme tě prostě časem zpátky."

"JEE, časem, jako - někdy, možná, nebo tak??!"

"Ne, prostě vrátíš se v čase. "

Nechal sem další úvahy bejt.

Seděl sem v bufáči U samuraje, svý surfový prkno sem měl vopřený vo zed', Chico mi nes pivo a Dudu vopejkal na ulici krávu.

Byl sem ve vodě u Arpoadoru a vlny se sypaly a nelámaly. Bral sem jednu za druhou.

Paxem byl na Grumari a palmy na okolních horách se vohybaly ve větru, slunce mi pražilo na holou lebku a vobrovský vodní ptáci přelítávali oblohu. . .

Seděl sem na pláži, koukal na vlny a v ruce láhev SKOLu. Dal sem ji k držce a -

"No tak, notak!" Poklepal mi na rameno.

Votevřel sem voči a uviděl robota s politikem, jak smolej ty texty.

Dal sem se do pláče.

"Tak co, jak to vidíš, IVANE?"

Myslel sem na většinu občanů pekla. Byli vystavený stejněm zkouškám a některý to dokázali, dokázali říct d'áblovi NE.

"Říkals, že bych se TADY moh' cejtít dobře, to jako chceš zařídit jak?"

Měl sem obraz hospody trochu rozvostřenej.

"Kdybys mě nechal domluvit, mohli sme si ušetřit spoustu času!"

"Hm."

"Dám ti chvíli na rozmyšlenou, pak mi řekneš, jak to vidíš," zatvářil se blazeovně.

"Tak jo."

Něco mi říkalo, že bych to neměl dělat, ale - to je jedno.

Byl sem s Martinem v baru.

Karel točil pivo.

Byl sem v KARLOVEJCH LAZNÍCH! HURAAA. Na zdech byly fotky z demonstrací z roku 2001, s kerejma si zkurvenej český systém nevěděl rady. Zavzpomínal sem na atmosféru té doby. Systém rozčilenej a vyplašenej. Shromaždiště na Míráku, lidi voblečený do pneumatik, cha!!

"Tenhle bar je dost malej, ale dobrej," říkal někdo.

Bylo mi jasný, že Karel neplatí daně. Začlo mi to rozechřívát zamrzlý srdce.

Usmíval sem se.

Najednou sem šel z vobchodu a v ruce držel nověj krásnej ČERVENÉJ snowboard. Zespod desky bylo krásný grafitti.

Lez sem pěšky do kopce.

Dal sem prkno na nohy. Všude byly jenom lesy, žádná sjezdovka nebo bufet na svahu, jenom lesy a louky.

Vyskočil sem a dal prkno do směru. Rozjelo se to, nejdřív pomalu,

pak větší a větší rychlostí, až sem letěl, letěl sem vzduchem, kolem se míhaly stromy, křoviny. . . Prolít sem po lesní cestě na další louku, skok přes remízek, cejtil sem všechny chlupy, jak se vztyčily - pár zataček, prachovej sníh zavířil kolem mě a já. . .

Byl sem u kamarádky Jolany, co je malířka.

Vyndala svý nový a starý vobrazy.

Byly krásný, byly výborný, jediná malířka, kerou znám.

Dává do těch vobrazů kromě snů taky život - z těch vobrazů kouká život, ne posraná smrt nebo intelektuální povýšenost nebo IN rozervaná a rozeřvaná abstraktnost a nebo posraný ambice zalíbit se zkurvenýmu galeristovi anebo zmrdovi z důležitýho kulturního časopisu.

Hezky sme si povídali a já pil pivo. Venku bylo modrý nebe a svítlo slunce.

"Sakra, jak to děláš, dyxem slunce tři měsíce neviděl?!"

"Tak co, jak si se rozhod?"

"Bylo to hezký, takže, když. . . ," něco mě napadlo.

"Ale, když sem ted viděl to hezký, moh bych taky vidět ty nejvyšší levely? No jako, abych věděl, abych měl tu možnost tý volby. "

"To ale nebude lehký!"

"Nic neni lehký, že jo."

Kejvnul hlavou a vzal mě za ruku.

"Level sedum," řek.

Jel sem na vejlet s T. Bylo hezky a krajina vesele ubíhala k západu.

Po levý straně sem uviděl starej statek s obrovskou studnou, která přetejkala vodou.

Něco mě tam táhlo. Koruny stromů za statkem se kymácely.

Najednou sem stál na dvoře. Na zemi ležela koňská hlava.

Když sem se k ní přiblížil, zvedla se a po hubě vodskákala do rohu, odkud se na mě nepřátelsky podívala.

Otočil sem se doprava a tam stál pes.

Začal se pomalu přemísťovat, ale vypadal u toho jako chobotnice. Táhnul se jako dým přes moje zorný pole.

Vlezli sme s T do baráku. V místnosti, která vypadala jako kuchyně a ložnice dohromady, sme si ustlali ve velký dřevěný posteli. Všimnul sem si v rohu hrazení, za kerym ležel děsně vyhublej umírající kůň.

Usnuli sme.

Probudil mě divnej pocit. V místnosti se nic nezměnilo, ale něco bylo špatně.

Vstal sem.

T se převalila a spala dál.

Na zátylku mi vyskočila husí kůže.

"T , vstávej, je to tady náký divný!"

Něco zabrumlala a spala dal.

Začlo se mi dělat blbě.

U zdi sem uviděl lidský lebky. Před tím tady ale nebyly!

"T, vstávej, musíme pryč!" už sem křičel.

T se znova převalila, něco zamumlala a spala dál.

Přemejšlel sem, že na zed' vyreju vzkaz pro možný další návštěvníky. Paxem si ale řek, že bych tím připustil, že tady umřu. Nechal sem toho. Chlupy na zátylku už mi brněly hrůzou, na zemi ležely ty lebky!

"T, VSTÁVEJ, nákej zmrđ tady vraždí!"

I v tý příšerný situaci mi přišlo komický, co sem řek.

"Co, co, hmm, hm, je teprv třičtvrtě na sedum, spi eště, dobře se tu spí!"

Za voknem sem zaregistroval pohyb. AHHH!

Šel sem k voknu, a eště ted', když to píšu, tak mě mrazí.

Za voknem stála kostra a ukázala mi rozevřenou rukou číslo čtyry nebo pět.

Zaškubal sem rukou. Nic.

Zaškubal sem ještě jednou.

"Co jeee, nic nevydržíš, sem ti tam hodil vomylem slabou pětku!"

"Dej mi tam, prosimtě, ňákej vyšší level, tohle je na mě moc slabý - ha, ha, ha, he. . .he. . .he. . .ehm, ehm."

"Dobře, tak dáme desítku?"

"Jo. " Podal sem mu ruku.

Do hospody přišla holčička. Dala džbán k pípě, řekla si vo pět piv a dívala se do lokálu.

Viděl sem dvě hlavy, jaxe dívaj jejím směrem.

Zaškubal sem rukou. Nic.

Znova.

"Hele, ty nic nevydržíš, těmahle zkouškama jenom snižuješ svoji cenu. Vidim, že uděláš cokoliv, aby ses tomu tady vyhnul!"

"Chceš zkusit třináctku?" zkoumavě se na mě díval.

Nic sem neřikal. Třináctku sem si fakt nedoved představit.

"Tak co? Ale ta už je fakt silná!"

"Třináctku nechci." Myslí mi procházela velká spousta známějch i neznámějch kolaborantů, pobavil mě snad akorát Jim Čert.

"Vemu to - dělej, už to nechci , vemu to a chci z tohodle pekla pryč!"

"Pockej, kliiiiiid, teďka se teprv můžem konečně normálně bavit, " řek von a já pochopil, že sem to prohrál.

Seděl sem zase na schůzi, Ivan už byl pryč.

Čekal sem, až dorazej hlavní aktéři, hlavně Paulo a Carlos Castro.

"Tak co, Rodrigo, jak to de, co Ivan, bastard jeden?" řek Porrario a zkoumavě mě sledoval.

"Nevim, fakt nevim.

"Hm, a co ty, jak to ty vidíš?"

"Co jako. . . ,ee?"

"No, celkově tu naší spolupráci."

Začlo mi bejt něco divný. Co je, co se děje? Vždycky nás jen trápěj a teď tohle. . .

"Myslim, že je to dobrá spoluprtace, " řek sem.

"Hm," řek Porrario.

Do šílený schůzovací místnosti vstoupil Paulo a jeho válečnická suita. Poplácali mě po zádech a schůze začala.

Začala všeobecnym vmlouváním, žádný stížnosti, všichni říkali jenom hezký věci a nikdo nezvyšoval hlas.

Schůze skončila tak, že si celá válečnická suita zadala spousty action pointů, jak vylepšit spolupráci s naší firmou.

Bylo toho na mě trochu moc.

Nevěděl sem, co říct, skoro sem nemluvil. Co se děje??

Carlos Castro domluvil a Válečníci začli pomalu vopouštět místnost.

Zůstal tam jen Porrario a pořád se na mě zkoumavě díval.

"Tak co, Rodrigo, co říkáš tý spolupráci?"

"Nevěřim vlastním vočím!"

"No vidíš!"

"Co, co to je, ty vo tom něco víš?"

Porrario se ke mně naklonil a zašeptal.

"Změnila se situace. Zaprvé, už sme všichni dostali bonusy za splněnej plán, a zadruhé - udělal dramatickou pauzu, hrozí nám

propouštění, takže bychom, kdyby, třeba, a tak, jakože. . . "

"CO?" votevřel sem čelisti.

"No, kdybyste měli u vás místo, že by sis moh na nás vzpomenout."

Caralho, šlo mi hlavou. Tak voni nás doženou skoro k šílenství, všechno rozesraný - a mi říkaj, že to bylo všechno kvůli tomu, aby dostali pololetní bonusy, a ještě si myslej, že by mohli chtít práci v naší firmě. . .

"Cha."

"Co, CHA?" řek Porrario.

"Ne, nic, dobrý, už musím jít."

"Vzpomeň si, Rodrigo, že sem byl vždycky váš přítel."

"Jo," chtěl sem rychle vypadnout.

"Počkej, Rodrigo, slib mi něco!"

"Co?"

"Že se kdyžtak o nás dobře zmíniš svému nadřízenýmu, víš, my sme to vždycky mysleli dobře!"

"Hm!"

Měl sem je na kolenou a stačilo do nich kopnout a jít svou cestou. Ale mi to najednou vůbec nedělalo dobře. Dřív, kdyby mi tuhle možnost někdo nabídnul, využil bych jí a ještě prosil vo přídavek.

Ted', když to přišlo, tak mi to bylo skoro až nepříjemný.

Vylez sem z baráku, z kterýho sem vylejzal vždycky s pocitem, že - prostě s tím nejhorším pocitem.

Nevěděl sem, jak se mám chovat. Nebylo mi zle, ani nervy sem neměl nadržanc, ruce se mi netřáslly, nechtělo se mi šukat, a KURVA, nechce se mi šukat - bych si zašukal, ale nechce se mi.

Měl sem pocit, že se vrátím a poprosím někoho , aby na mě aspoň pár minut křičel.

Chvíli sem nad tím uvažoval.

Šel sem do kanclu a poslal mejl Ivanovi, ale nevodpověděl.

Co budu dělat?

Je mi hezky po schůzi se zákazníkem, je mi dobře!!??

To je nuda!

Roztáhnul sem rolety a koukal na jezero. Z paneláku se usmívala děsně krásná ženská.

Vůbec nic to se mnou nedělalo.

Najít autora bylo zhora nemožný.

Už sem zastřelil pět lidí, ale slizkej hlas mi vždycky oznámil, že to nebyl von a že už mám posledních pět minut na vyřízení úkolu.

Měl sem svýho řídícího už plný zuby.

Šlapal mi na paty, kde se dalo, a s umíněnou přísností se dožadoval splnění úkolu.

Kdybych věděl, kde ho hledat, vysral bych se na autora a ustřelil hlavu jemu.

HRK! "JAU!"

Zdá se, že si u mě nastavili na centrále citlivost, rány dostávám už při každý příležitosti.

Rozhod sem se, že zajdu do hospody, snad potkám gringa. Je to nakonec jedinej člověk, kterýho tady znám, snad mi poradí.

Vlez sem dovnitř a hned sem ho uviděl.

Seděl u stolu s divným chlápkem, kterému se trochu kouřilo z nosu.

"Hej gringo, tudo bem, jak se máš?"

"Ach jo, tlustej policajt. Co je zas?"

Gringo vypadal hodně unaveně a smutně.

"Musíš mi pomoci, hledám autora týhle knihy, abych ho moh zabít, ale. . . No - nevíš náhodou, kde je?"

Neuniklo mi, že se gringo s divným chlápkem na sebe podívali.

CO JE?!

"Nevim. Dáš si s náma pivo?"

"Jo."

Zazvonil mi mobil. JAK TO, dyk sem žádněj nikdy neměl. Zvonění naplňovalo celou místnost, bylo hrozně nepříjemný, asi jako svištění kulek u vchodu do favely.

Zmačknul sem kulatej čudlík.

"Dejte mi k telefonu toho hajzla!" ozvalo se ve sluchátku. Hned sem ho poznal. Byl to von, profesor řídící.

"Kdo z vás je Hajzl?" zeptal sem se dvojice, sedící u stolu.

Podívali se na mě.

"Tady je slizoun, co mě řídí, a chce mluvit s Hajzlem. . ."

Držel sem telefon před sebou.

"Řekni mu, ať de na hajzl, tam s nim může mluvit," řekl gringo.

To se mi zdálo jako blbost, ale zvopakoval sem to řídícímu.

Pak sem musel dát telefon dál vod ucha, abych přestál jeho prskání.

"Ach jo, chlapi, to je v prdeli, když ten úkol nesplním."

Gringo se pořád očima domlouval s divným chlápkem.

Co to kujou za pikle?

Do ucha mi vřískal rozzuřenej profesor. Nedalo se to vydržet. Dal sem telefon dál vod ucha.

"Se z něj poseru."

Zdálo se mi, že si chlapi pod stolem podali ruce. Co to je, todleto, toto?

Gringo se ke mně votočil a řekl:

"Já sem autorem týhle knihy!"

Nechápal sem to. Přišlo mi to zhola nemožný.

"HYYYK, HYYK," prskal do telefonu profesor.

"Máš, cos chtěl," řekl gringo "zastřel mě a můžeš jít na vodpočinek."

Ale já přece nechtěl vraždit někoho víc než dvakrát! A navíc mě ten zmrd v telefonu fakt sral.

"Zastřel mě," naléhal gringo a chlap, co měl divně zavřený jedno voko, se na něj blahosklonně usmíval.

Sáhnul sem do kapsy pro pistoli. Vytáhnul a odjistil. Hospoda ztichla.

Jenom náký dva kreténi rušili ticho svejma kecama.

"Proč píšeš tuhle sračku?" zeptal sem se.

Gringo se nervózně vošil a řekl:

"Nevim."

"Aha."

"Von je frustrovanej z mládí," řekl chlápek s jedním vokem a pousmál se.

"A proč, co blbneš, gringo, dyk je spousta lepších věcí na práci než takovýhle h. . . ,blboviny."

"To máš pravdu - tak nekecej a střílej!"

Zamířil sem mezi voči. V hlavě se mi udělal blesk a zjevil se řídící. Měl rozcuchanej knír.

"SEM VÁM ŘÍKAL, že CHCI NEJDŘÍV S TIM HAJZLEM MLUVIT," soptil.

Dal sem pistoli dolu.

"A já sem ti řekl, že můžeš jít na hajzl a tam mluvit!!"

"CO, CO, sito, sito, sito dovolujete. Budu informovat o vašem lajdáctví a přístupu k pilířům, na kterých stojí nacionální demokracie!"

Ze zadu do mě někdo vrazil.

"Přišel další cherubín!!" vykřiknul a začal mi sahat na tvář.

"JAKEJ CHERUBÍN, ty drbane?!"

"Můj zadek je k tvé lásce zámek," řekl cherubín a sesul se na zem.

Gringo stál a čekal.

Namířil sem mezi voči a stisknul spoušť.

Cherubínova hlava se rozpoltila jako meloun a červená hmota se vysypala všude kolem.

Pecky mi spadly na botu.

Gringo bezmocně rozhodil rukama, smutně si sednul zpátky na židli a otráveně kouknul přes stůl.

Druhej chlapík jen pokrčil rameny a zapálil si cigáro.

Vyšel sem z hospody. Zahodil sem telefon do sněhu a strčil do huby hlaveň.

"Konečně se najim," byla moje poslední myšlenka.

"Tady pětka, tady pětka, slyšíme se, kdo je tam?"

"KUR! VA! KTE! RÁ! PO! RO! DI! LA! "

"Máme speciální úkol a nikoho jinýho nemáme, musíš to vzít!"

"Ale já chci JÍIIIIIST!" držel sem kastrol s fazolema.

"Musíš, tentokrát je to jednoduchý a najíš se u toho!"

Dal sem kastrol do ledničky.

Služební cestu popisovat ani nebudu, furt stejný, jen sem zahlíd astrála, kterej byl nápadně podobnej gringovi, jak ho za tu kosmickou hadici táhne něco dolů k zemi.

Vošíval se sice dost, ale na tváři měl pořád výraz plný lásky. . .

Vešel sem do místnosti, kde bylo hodně lidí v uniformách, jeden řečnil.

"Sláva, policajti, konečně úkol mezi svejma!"

Prorazil sem si cestu k řečníkovi, který právě dokončil svou řeč.

Chtěl sem se dobře uvést, a tak sem vyskočil na stůl a vyslovil
KRVEŽÍZNIVÉ DÍKY A VRAŽEDNÉ SLIBY!*

KONEC

*Poznámka autora.

Shirer,W.L. Vzestup a pád Třetí říše. Brno:Nakladatelství Marek, 2004, strana 476.

Challenge Yourself

"FUCK!"

"Co fuck?"

"Ale zdá se, že je něco s motorem."

"Ty vole, to mi neříkej, jak s motorem, dyk máš squelej novejš motor."

"Nevim, zdá se, že jede jen na jeden válec."

"Tak pojedem na jeden válec, dělej, holky sou tu za chvíli, skočim koupit pivo a za chvíli jedem."

"Nevim, nechce se mi, nebudu to moc pořádně rozjet!" řek Ole a utřel si pot z čela.

Nechal sem ho bejt a šel do vobchodu koupit plechovky.

Dostal sem hezkej žlutej balík a vrátil se do přístavu.

Lod' stála na vodě a ve vnitřnostech se rejpalí lidi. Ole stál na molu a kouřil. Vypadal nervózně.

"Tak co válce?"

Ole se na mě podíval a neřek nic.

Vlez sem do lodě a dělal chytrýho. Černoch rozebíral motor a další dva se na něj dívali.

"Tak jak to vypadá?" zeptal sem se.

"Funguje jenom jeden válec," řek černoch. Vypadalo to, že informace sou konzistentní.

Strčil do motoru šroubovák. V motoru se zajiskřilo.

Chlapík zmáčknul startér.

Nic.

"Už nefunguje ani jeden válec!" vykřiknul.

Ole se na molu chytil za hlavu.

Votevřel sem plechovku.

Zase situace.

Ole pozval kamarádky na vejlet, že se předvede se svojí lodí, a teď nejen že mu nefunguje jeden válec, ale navíc vůbec celý motor.

Já sem byl v pohodě, věděl sem, že se to vyřeší. Všichni ostatní byli nervózní, Ole byl úplně rudej.

Měli sme namířeno na ostrov nedaleko vod pobřeží, ale pořád dost daleko na to, abychom tam dojeli s lodí, který nefunguje motor.

Vyhlídlí sme to místo na starý mapě, s tím, že je tam jen jeden barák, kde se dá přespát, ale jinak nic, jen pláže a džungle.

Na mapě, kde sme ostrov našli, byla něčí neumělou rukou přikreslená lidská lebka. Tomu sme se zasmáli a přičetli to na vrub znuděnému adolescentovi, kterej musel na ostrov za trest na dovolenou se svejma rodičema.

To byla bohužel asi naše největší chyba.

Seděli sme s Olem na molu a pili pivo. Ole se tím trochu zklidnil a díval se na celou situaci s větším nadhledem.

"Tak - až přijdou, tak jim řeknem, že se nikam nejede a hotovo."

Ole se na mě podíval a procedil mezi zubama.

"Sme řekli, že se jede, tak se pojede!"

"No jasně, jasně, bez debat, běž jebat!" vykřiknem a vylil si pivo za triko.

Chlapům se podařilo nahodit motor. Za lodí se vobjevily bubliny a ozval se výbuch benzínu.

Lod' poskočila a motor ztichnul.

Ole se chyt za srdce, vyskočil a začal dánsky nadávat černochoům.

Černoši nerozuměli dánsky, takže řekli, že jo, a strčili znova šroubováky do motoru. Ozval se další výbuch a lod' se malinko nahnula na stranu.

"Hej, Ole, napij se," řexem.

Ole jen zakejval hlavou.

"Kurva, to tady budem sedět a pít pivo a koukat se, jak se moje lod' potápí?!" řek potichu ten squelej kapitán.

"Nee, to bude dobrý," pokusil sem se ho nereálně uklidnit.

Viděl sem ale, že to je blbý. Lod' se nakláněla čím dál víc.

Když to zjistili černoši, začali balit nářadí.

"CO JE?!" vykřiknul Ole.

"Nic, dobrý, všechno v pohodě, akorát potřebujem jiný součástky," křičeli kreolové a překotně začli vyskakovat z lodě na molo.

"SPRAVTE MI MOTOR!" vyjeknul Ole.

"Ano, jistě," křičel poslední, zřejmě vedoucí směny, když skákal.

Stoupnul sem si, abych Ole uklidnil.

"Hele, představ si, že by se nám tohle stalo na votevřenym moři, človeče."

Zád' člunu pomalu klesala ke dnu.

Ole na to koukal a z huby mu vypadlo cigáro.

"MOJE LOŽ!" vykviknul.

"To je smůla," řek vedoucí směny a rychle odešel.

Stáli sme s Olem vedle sebe. Já měl výhodu, že to nebyla moje lod'.

Zadek pomalu mizel pod vodou, a jak do motoru natekla voda, lod' to během pár sekund celou stáhlo ke dnu. Najednou zmizela, byla pryč.

Kouknul sem na Ole. Bylo to blbý.

"Moje loď," zašeptal Ole.

"No, nechci bejt poslem špatnejch zpráv, ale mám takovej dojem, Ole, že tvojí lodí asi dneska nepojedem."

Ole nic neříkal, jenom se díval mlčky na místo, kde byla před chvílí jeho loď za padesát tisíc dolarů.

"OLE!"

"C. . . co?" otočil se ke mně a měl skelný voči.

"NO."

"Viděls, jak potopili mojí loď?"

"Člověče, no jo, viděl sem to, čistá práce!"

"Ale. . . ," chudák Ole - pořád to ještě nebyl ochotnej pochopit. V ruce držel klíčky vod loď.

"Nech to bejt, zavoláme jeřáb, ať loď vytáhnou a vysušej, a až se vrátíme z vejletu, bude spravená, " řexem něco, abych ho utěšil.

Nevim, proč to vždycky dělám, jako bych chtěl dát lidem naději nebo co. Asi reflex z práce.

"Seru," řek Ole.

"COŽE!"

"Seru na zsranej vejlet, jedem domu!"

"Ježku, dyxi říkal, že jedem za každou cenu!"

Měl sem už upito, a taxem se začal na vejlet těšit. Slunce peklo a voda se zdála teplá.

"A jak chceš asi jet na vejlet, když je MOJE LOĎ pět metrů pod vodou?!"

"No. . . ," zamyslel sem se, "to nevim, ale vždycky se takovýhle situace ňák vyřešej!"

"Hovno, se akorát vožereš, spadneš do vody a druhej den to budeš vyprávět jako vynikající historku."

"Blbost, Ole, copaxi už někdy něco takovýho viděl?"

Ole se na mě podíval a usmál se. Aha, taxe mi konečně povedlo ho

rozveselit.

"Ole, ser na to, nahlásíme ztrátu lodi a třeba ještě dostaneš vod pojišťovny nějaký prachy!" kul sem kovadlinu.

"Ty seš debil, copak můžu jít na pojišťovnu a říct, že mi před vočima zmizela loď!? Dyk mě pošlou do blázince!"

Ole zas dostal ustaranej výraz.

Na konci mola se vozvaly kroky a dívčí hlasy.

Ole vyskočil a začal zmateně točit tělem zleva doprava a naopak.

Seděl sem na zemi a koukal na to.

Bylo to ohromně vtipný.

Holky mávaly a blížily se pomalu po molu.

Zpomalil sem čas a měl sem televizní módní přehlídku, zpomalený kroucení bokama, úsměvy střídáný s krutou tváří a do toho Ole – Ole, kerej se točil a dělal, že jako nic a všechno dobrý.

První dorazila samozřejmě Nicol.

Tu sem jedinou znal. Krásná žena, tmavý vlasy kolem ramen a sympatickej úsměv, svaly na nohou a tetování na krku.

Dostal sem pocit, že se nám nemůže nic stát. Že všechno dobře dopadne.

"Čau, Nicol," stoup sem si.

"Ola, Ivan, tak jedem, kde je loď?"

Podíval sem se na Ole, ten se ale zdravil s dalšíma příchozíma.

"Víš, loď má bohužel rozbitej motor," začal sem mlžit.

"ALE KDE JE, ta loď?!"

"No, ehm, . . . hmmm, no, vona je teda jako. . . Hele Ole, tady Nicol se ptá, kde je loď."

Ole se ke mně votočil a řekl:

"Tak tohle je Carol a tady - to je Nelma"

Políbil sem Carol a Nelmu. Carol byla blondýna kolem třiceti, nesla

na zádech vobrovskej baťoh.

Co tam asi má - na dvoudenní výlet.

Nelma byla efemerní. Černá jak Černá. Dredy na prdel a vobrovský rty.

Měla šátek kolem pasu.

"Ole, kde je ta loď, cos nám slíbil?!"

Nicol.

A co teď, teď to asi praskne, že jo, napadlo mě.

Ole se začal kroutit.

Bylo to blbý, protože tam bylo jenom molo a naše skupinka výletníků, ale žádná loď.

"Jestli si nás vytáh, jako že si budem povídat, tak to si snad přehnal!" řekla Nicol.

Nelma si vyndala plechovku z mýho žlutýho balíku, cvakla víčkem a napila se.

Koukal sem na to. Tohle by byla reklama na pivo!

Nelma dopila plechovku naráz, utřela si pivo z brady.

Vejlet moh bejt výbornej, kdybychom měli čím jet.

Viděl sem, že Nicol křičí na Ole.

To je v prdeli, před chvílí přišel vo loď a teď na něj eště křičí žena.

Carol si sedla na prdel a zamyšleně koukala na moře.

Ježkovy velký voči, intelektuálka, feministka, s baťohem plným gender časopisů.

Umim si výborně udělat vo lidech představu během první minuty. Většinou je pak ta moje představa úplně vodlišná vod skutečnosti.

Popíjeli sme pivo, zatímco se Ole s Nicol hádali. Ole byl úplně rudej.

"To je krásně, že jo, " řekla Nelma.

"To teda jo."

"A jak se dostanem na ten ostrov, když neni loď?"

"Něco vymyslíme!"

"Vymyslíte zase to vaše typický - jít do hospody!"

"Hm. . ."

Přišla Nicol. Byla rudá vzteky.

"Představte si, že VON mi tvrdí, že se ta jeho loď potopila, debil. Určitě si to všechno vymyslel, všechny ty kecy vo vejletu na ostrov - se z toho zblázním! Vymyslí si takovou historku!"

Koukali sme všichni na Nicol.

Žíla na krku jí vystoupila do nepřičetný velikosti.

Vůbec sem se nevodvážil říct, že sem to taky viděl.

"Jestli tady nebude do půl hodiny loď, tak s váma končím!" křikla Nicol, pak mrskla baťohem vo molo a šla pryč.

Zpomalil sem si to a bylo to zase hezký. Zezadu vypadá Nicol prostě taky výborně.

Ole si sednul k nám a vtevřel plechovku. Bylo jasný, že toho je na něj moc.

Na konci mola se vobjevil vedoucí směny, která potopila Olemu loď.

Šel k nám.

Když ho Ole uviděl, vyskočil a řítí se na něj s napřaženou rukou. Vedoucí směny se votočil a vzal nohy na ramena. Děsná představa.

Ole se zastavil a voddechoval.

Slyšel sem, že vedoucí něco křičí.

Zved sem se, prošel kolem kolabujícího dánskýho kapitána a došel k chlapíkovi.

"Co je?"

"Sme vám zařídili jinou loď, tu potopenou zejtra vytáhnem a pokusíme se jí spravit. Ta vaše nová loď přijede za půl hodiny!"

Vzpomněl sem si na ultimátum, který dala Nicol.

"Hele, hod'te sebou, ať je tady za čtvrt hodiny, jinak vás muj kamarád stáhne z kůže a tou kůží si vyzdobí prkýnko na hajzlu!"

"Dobrý, dobrý," řekl kreol a začal ustupovat a pak běžet.

Vrátil sem se zpátky do společnosti.

"Je to vyřízený," řekem.

Ole a Carol ke mně zvedli hlavy, Nelma se ani neobtěžovala, vypadalo to, že to věděla.

"Za čtvrt hodiny je tu nová loď."

"Ty seš squeezej," řekla Carol.

"To teda jo, všechno vyřídím, vyřeším jakýchkoliv problém," začal sem se naparovat.

"CHA!" řekla Nelma.

"Dokázal bys rozepnout dámskou podprsenku?" řekla Carol.

"No, hm, no jasně, určitě!"

"Tak mi jí rozepni!"

Kouknul sem na Nelmu. Pohodila hlavou a vzala si pivo.

Koukal sem na Carol.

NO TO MĚ POSER! Ježkovy zuby!

"Tak dělej, si říkal, že všechno umíš, všechno vyřešíš."

"Uhm, he. . k. . ."

"Tak se votoč," rezignoval sem. Snad to něk rozepnu, ach jo.

"Ne zezadu, ZEPŘEDU!" řekla Carol a stoupla si.

Hlavou mi počítač projížděl situace, kdy se mi to povedlo. Bylo to blbý.

"Tak dělej!" řekla Carol, stoupla si a sundala triko.

Stála tam jenom v podprsence.

"To mě baví," řekla Nelma.

Musel sem se něk ke Carol přiblížit, abych se dostal dozadu k těm háčkům. Začal sem se potit. Kapky potu mi stejkaly z čela.

"Copak je, ŘEŠITELI?!"

"Co tady děláte?!"

OLE.

"No, sundávám Carol podprsenku."

Ole zakroutil hlavou a šel si sednout na konec mola.

Sakra, neměl sem dost dlouhý ruce, abych se jí nedotkl a zároveň abych dosáhl na háček.

Carol stála a měla strnulej výraz.

Nedalo se nic dělat, musel sem se přitisknout. Rukama sem rychle nahnát háčky.

Krucipísek, Cipísek, jak to tam je sakra daný, hrk prc.

"Fuj, to je humus, jak se potíš," řekla Carol.

"Vám to sluší," řekla Nelma.

Zalepily se mi voči potem. Votřel sem si pot, ale bohužel sem tím ztratil pozici na háčku. Všechno znova.

"CO TO JE!!?? TO SE MI SNAD ZDÁ!"

Jezus Kristus, NICOL!

"Co to děláte!?"

"No, nic, se jí pokouším sundat podprsenku!"

"JEŽIŠ, vy ste kreténi, to se mi snad zdá, jeden si vymyslí vejlet lodí, KTEROU NEMÁ, a druhý začne sundavat podprsenku mý kamarádce, kerou nikdy neviděl.

JÁ SE Z VÁS ZJEVIM, IDIOTI!!!"

"Hele, Nicol, nekřič, prosím tě," řekem potichu a začal šátrat po těch háčkách, který sem ztratil, jaxem se lek, když Nicol vykřikla.

"JAK, NEKŘIČ!!!" Co si to dovoluješ, ty jelimane, ježíx, vy ste sebranka, já s váma končím, KONČIM, rozumíte, můžete si tady povídat nesmysly, ale já KONČIM!"

Háčky se vodsekly. HURÁ.

Sundal sem podprsenku.

"Vydiš, všechno vyřeším!"

"Jo, ale málem si se u toho posral!" řekla Carol.

Kolem mola přijížděla nová loď.

Na lodi stál vedoucí potápěcí směny. Když se blížil k molu, podíval se na Carol. V ruce měl provaz, kerym se loď přidělavá k molu. Furt koukal na Carol. Malinko votevřel hubu.

Držel sem v ruce podprsenku a koukal na lodivoda.

Byl tak fixovanej na nahou bělošku, že zapomněl, kde je.

Loď byla rozjetá a v podstatě bez řidiče.

Narazila do mola bez brzdění.

Ole vykřik a spad do vody.

"Nicol!" křičel sem.

"Pomoc!" křičel Ole.

"Nicol, máme loď!"

Nicol už zahybala za vohradu.

"Nicol, sakra, dyk to bylo míň než půl hodiny!" vykřixem z úplně posledních sil.

Nicol se votočila.

Ole se máchal ve vodě, plný voleje.

Skočil sem za nim.

Připlaval sem k němu a chyt ho zezadu za krk.

"Co děláš, kreténe?" vykřik von.

Pustil sem ho.

"No, tě přece zachraňuju , nee."

"Cha, cha, to byl vtip, aby ses taky napil voleje!"

"Vtip, aha. . ."

Vyplazil sem se na molo a vyliv volej - byl sem z toho úplně namol.

Dyk to bylo všechno na hraně, všechno sem vyřešil a nakonec vodjedem.

Kdybych věděl, co nás v dalších dvacetičtyrech hodinách čeká, moh sem si ušetřit ponížení s podprsenkou, skok do voleje, loď a halekání na Nicol.*

**Poznámka autora.*

Pokračování hororového příběhu "Challenge yourself" vyjde 1.6.2006.

Město Bohů

Ivan Dérer

1. Violencia 1:40
2. Bílá káva 2:38
3. Stačí 2:30
4. Si IT 2:07
5. Sexta feira 2:46
6. Noční můra 3:30
7. Bar Samuraj 2:07
8. Puta de Copacabana 2:38
9. Sluníčka 1:50
10. Thunder war 3:15

čas celkem 25:03

Copyright music and lyrics IVAN DÉRER

[Violencia](#)

[Bílá káva](#)

[Stačí](#)

[SHIT](#)

[Sexta feira](#)

[Noční můra](#)

[Bar Samuraj](#)

[Putá de Copacabana](#)

[Sluníčka](#)

[Thunder war](#)

Pokud se vám kniha líbila, můžete si ji koupit zasláním SMS ve tvaru:

PLATBA MESTO na číslo: **9033320**

Cena SMS je **20 CZK** vč. DPH.

Funguje jen z ČR.

Záleží na vás, jestli mi tu dvacku pošlete, ale já věřím, že ano.

Další knihy jsou k dostání v [Knihkupectví Derer](#).

Ivan Dérer

MĚSTO BOHŮ

Vydal Ivan Dérer

Vydání 1., Praha 2005

Autorka kreseb a grafiky obálky Irena Hejdová

Technická příprava Ivan Dérer

Korektury Lucie Maršálová

Tisk VS Praha – Pankrác

Email: postmaster@ivanderer.com

Irena.Hejdova@centrum.cz

Město se převaluje v turbulencích, večer je vožralý,
ráno v kocovine, z který přejde na drogy a zbytečný vraždy,
násilí, spousty mrtvech každý den, vypálený autobusy a
vystřílený výlohy, všude sou vidět zbraně, kdo je hodnej
neni jistý, a mezi tím všim choděj turisti a fotěj si sochu
nebo horu, apaxe nechaj vokrást jak kretění,
a dou si stěžovat někam, kde je pošlou do prdele,
ať dou voni do prdele, všude to píšou a voni na sobě to
zlato prostě musej mít, aby byli hezký, i když sou bílý,
teda ty, co sou tu dýl, taxou rudý, většinou tlustý a maj
děsný svalnatý lejtka a kulatý břicho, drahý sandály, ledvinku,
kamery a foťáky, a žlutý kníry jako bejvalej český prezident.
V bufáci hrajou Kokain vod Mišíka a já du domu.
Před kostelem, kde parkuju, žije sedmičlenná rodina ve starým
osobním autě, předsíň u volantu, obejvák na sedadle
spolujezdce, dvě ložnice vzadu, někdo spí asi eště v kufru.
Děti pracujou na křižovatce, vydělávaj rodičům na lih.
Z auta se kouří, jak tam někdo kouří.
Kolem de ženská s bernardýnem. Kouká se upřeně dopředu.
Bernardýn se kouká na mě. Pošlu ho do prdele.

Irena Hejdová

Ivan Dérer